el pèsol negre

Publicació libertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS

6.000 exemplars
II època núm. 41
Febrer-març de 2009

Dignitat a Palestina
Pàg 11 i 32-33
Tres companyes ens expliquen la seva recent experiència als territoris ocupats. D'altra banda les mobilitzacions contra l'Estat sionista d'Israel a Manresa a portat cua, a través del sempre brut Regió7.

Ni Déu ni amo ni partit!
Pàg 13
El text que parlava a l'anterior pèsol negre del patètic paper de la CUP de Berga aprovant l'Ordenança de civisme ha estat la causa d'agressions feixistes en una casa okupa.

Volen empresonar Núria Pórtulas
Pàg 31
La fiscalia li demana cinc anys de presó acusant-la de col·laboració amb banda armada basant-se en unes suposades notes a la ja famosa agenda blava.

El pèsol negre també reparteix el diari "crisis total 2010"

Desenvolupament cap a la destrucció

A Sallent la salmorra dels terroristes d'Iberpotash segueix vessant del col·lector i matant milers d'arbres. A Berga, Joan Barniol -l'amo del càmping- vol tirar endavant amb l'ajut de l'administració un Parc temàtic, mostra d'un desenvolupament que només beneficia les seves butxaques. Seguint en aquest camí de desenvolupament destructiu i antisocial a Gósol estan a punt de malvendre els seus aqüífers a Coca-cola. */pàg 4-8*

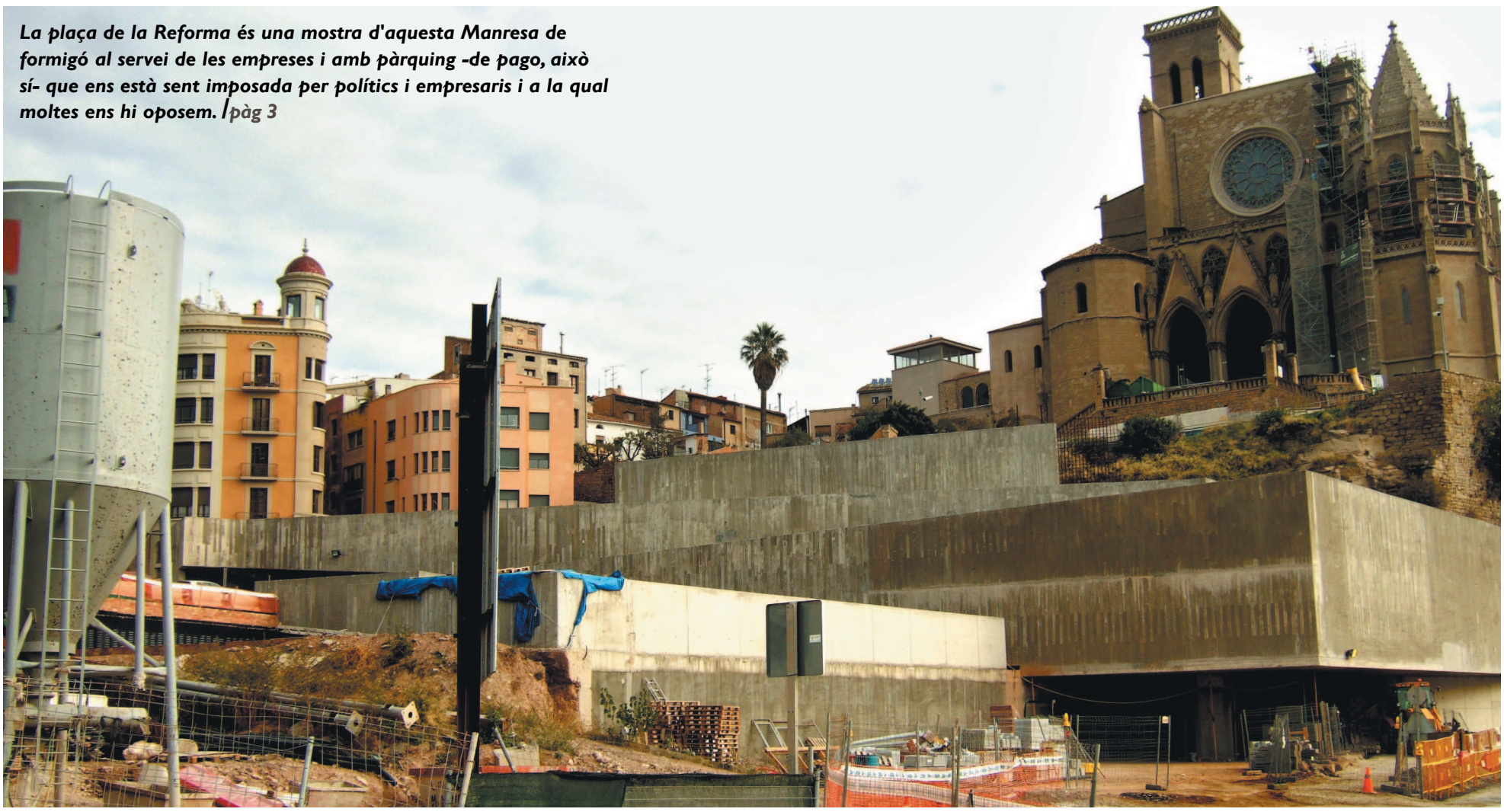

La plaça de la Reforma és una mostra d'aquesta Manresa de formigó al servei de les empreses i amb pàrquing -de pago, això sí- que ens està sent imposada per polítics i empresaris i a la qual moltes ens hi oposem. */pàg 3*

Qui paga l'enderroc de la gasolinera de Navarcles?

/pàg 9

Com si es tractés un símbol patriòtic, l'Ajuntament de Navarcles ha defensat amb ungles i dents l'Estació de Servei "Sant Valentí", nascuda ja amb polèmica. Han pagat, amb els diners de tothom, catorze anys de litigis i ara que la Generalitat de Catalunya obliga al seu enderroc es queixen d'haver-lo de pagar. Però que els navarclins estiguin tranquils que amb una mica de sort la tornaran a construir a la mateixa cruïlla i, sigui com sigui, que ningú passi ànsia que com si fos el monopoli: la "banca" sempre guanya.

El cas del papil·loma: elogi a la informació

/pàg 30

Malgrat que els especialistes han posat molt i molt en entredit la vacuna del papil·loma, la seva aplicació generalitzada encara no s'ha aturat. Fins i tot la premsa burgesa s'ha fet ressò àmpliament dels efectes adversos i dels advertiments dels investigadors. Tanmateix, els cinc cents euros que les farmacèutiques cobren de l'administració per unitat subministrada i la ignorància dels pares permeten que aquests fets passin amb tota "normalitat". Amb la salut no s'hi juga i d'això n'haurien de prendre nota els pares, per moltes xerrades "comercials" que l'administració organitzi -com per exemple a Berga-.

Neix el Bages Llibertari */pàg 10*

bagesllibertari.wordpress.com

Editorial

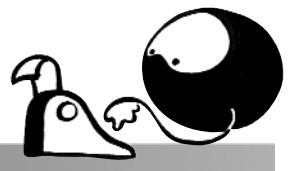

Ja tornem a ser aquí. Una vegada més i ja en van 41, que es diu aviat. Seguim denunciant el progrés i el desenvolupament capitalista i l'explotació humana, tot per l'enriquiment personal. Això precisament és el que passarà a Gósol, on en nom del progrés i del desenvolupament l'ajuntament vol vendre's els seus aqüífers a la Coca-cola. Pretenen construir una planta embotelladora d'aigua. Mercantilitzen i lliuren a una multinacional un recurs que hauria de ser de totes i a per a totes. No és casual. Si les grans corporacions estan registrant milers de patents en energies renovables i invertin-hi milions d'euros en previsió de la fi del petroli barat com a font d'energia no és d'estranyar que estiguin interessades també en la compra d'aqüífers en previsió d'un imminent canvi climàtic. Tot plegat amb el beneplàcit de polítics locals que fiquen les mil i una facilitats als explotadors de sempre. També seguint la lògica del desenvolupament un famós empresari berguedà sembla ser que instal·larà un parc temàtic dedicat a la natura a Mas d'en Bosc. Un nou parc temàtic, una nova forma d'oci basada exclusivament en el consum, com ja ho és, per exemple el Berga Resort —el camping de Berga— també en mans d'aquest empresari local. Aquesta nova infrastructura gaudeix també de totes les facilitats per les administracions, tot en pro del benefici econòmic dels mateixos de sempre.

La Manresa del formigó segueix avançant: la reforma de la plaça de la Reforma sembla que no s'acabi mai. Una plaça que ha desaparegut en pro d'un pàrquing de pagament. Més formigó, més macroinfrastructures, com per exemple l'aeroport que diuen que volen construir. Tot en pro de les necessitats del capitalisme que ha de créixer i créixer, sense cap sentit, destruint els recursos que ens envolten. Un altre exemple en son els runams salins. Un cop més, les salmorres ens segueix salinitzant els rius. Tot, un cop més en pro d'una empresa capitalista com és Iberpotash. Empresa de capital Israelià i per tant còmplice de la masacre que aquest Estat està perpetuant contra el poble palestí. Com a mínim aquesta vegada a les nostres comarques hi ha hagut resposta. A Manresa centenars de persones van protestar durant les festes nadalenques contra la masacre.

També reafirmar-nos amb el nostre compromís de seguir informant, pesi a qui pesi i aclarir que no ens deixarem intimidar pels actuals gestors de la misèria, pels que aspiren a ser-ho ni pels seus gossos de presa.

I tot això, passa mentre estem en crisis, o això diuen. Sota aquesta excusa la patronal ja presiona per seguir empitjorant les condicions laborals i per acomiadar a milers de treballadors d'arreu i Pirelli ha estat un patètic cas de manual.

Però la crisis del sistema capitalista és una crisis diària. I davant d'aquesta crisis diària sols podem esperar el desastre, un desastre que acabi amb el desastre que ens està tocant viure. Això ens ho recorda el diari que es reparteix a les pàgines centrals d'aquest pèsol negre. Crisis total 2010. Una publicació de número únic que es reparteix juntament amb d'altres publicacions d'arreu.

Davant de tot aquest panorama ha nascut el blog bagesllibertari i algunes males llengues estan escampant que la veu dels que no es deixen dominar i explotar tornarà a escoltar-se ben aviat a les cases de Manresa de la mà d'una emissora —aquesta vegada sí— realment lliure de la tutela de cap partit polític.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 1/3/2009 a les 21:00

En aquest Pèsol Negre han participat: Barrikada, Pep i Tu, Amor Machete, L'Espurna, Història, Joan Busquets, Hiram Gascoigne, Anaconda, Amazones, Plataforma prou sal!, Bagesllibertari, Mortalsrael, Fonterus, Carles Fontana, Anna, Alan, Moni, Gerda Taro, Girampero, No + presos, Prou presons, Francesc Pararols, Ferran Mir, Sardina, Sementi, Blanka, Eloi, Una llonganissa federal, Nomadas del globo, Crisis total 2010, Nosoy.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

www.berguedallibertari.org

www.berguedallibertari.org/pesolnou
pesolnegre@berguedallibertari.org

Agenda

Berga

►PRIMAVERA LLIBERTÀRIA
Berga del 20 de març al 5 d'abril de 2009

Divendres 20 de març al vestíbul del teatre municipal
20 h **Presentació de l'exposició** feta per l'Ateneu Enciclopèdic Popular **"Efervescència social dels anys 20**. Barcelona 1917-1923" a càrrec de **Manel Aisa.** L'exposició es podrà visitar al mateix vestíbul fins al 5 d'abril.

Dissabte 21 de març a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat
18 h **Col·loqui** entorn **la crisi del capitalisme** a càrrec de **Bernat Muniesa** professor d'Història Contemporània de la Universitat de Barcelona.

Diumenge 22 de març a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat
8 h **Caminada popular** amb raquetes de neu a Lles de Cerdanya. Confirma la teva assistència per llogar el material a: cejeb@cejeb.org

Divendres 27 de març a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat
20 h **Cinefòrum** entorn la projecció del documental **El honor de las injurias** de Carlos García-Alix.

Dissabte 28 de març a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat
18 h **Xerrada** per confirmar

23 h **Actuació** per confirmar

Divendres 3 d'abril a l'Ateneu Columna Terra i **Llibertat**
Cinefòrum entorn la projecció del documental **The Weather Underground** de Sam Green i Bill Siegel

Dissabte 4 d'abril a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat
12 h Al mirador de Queralt: **acte d'homenatge i record del company Ramon Casals "Ramonet Xic"** i la resta d'anarquistes difunts que van lluitar per l'alliberament integral, contra tot poder i contra tota explotació.

14 h Dinar popular a la Font Negra: **Fideuà per tothom.**

18 h projecció del documentals Cuba, memoria sindical produït pel GALSIC (Grupo de Apoyo a los Libertarios y Sindicalistas Independientes en Cuba). Tot seguit x**errada-col·loqui: "Cuba: 50 anys de revolució o de dictadura?" a càrrec d'Octavio Alberola**
que va ser membre de les Joventuts Llibertàries, va lluitar contra la dictadura franquista al capdavant de Defensa Interior del Moviment Llibertari i va col·laborar directament amb la revolució cubana.

23 h **Concert** de **As Ladras** (música tradicional) i després **Surfing Sirles** (punk), per fi a Berga! A la plaça de la ribera o a l'Actll.

HORARIS CNT MANRESA/CSO VALLDAURA
C/Jorbetes, 15 Telfs: 686305111 / 686304012
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
CNT i Biblioteca
Kafeta
Divendres de 19 a 00h
Dissabte de 19 a 01h

HORARIS CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS
C/ Del Balç num 4
Dissabtes tarda de 18:00 a 21:00
938216747

LADISTRI
Distribuidora de material antiautoritari C/ Puigterrà de Dalt
Dimecres, Dijous i divendres de 17 a 21h
Dissabte de 10 a 13h i de 17 a 21h

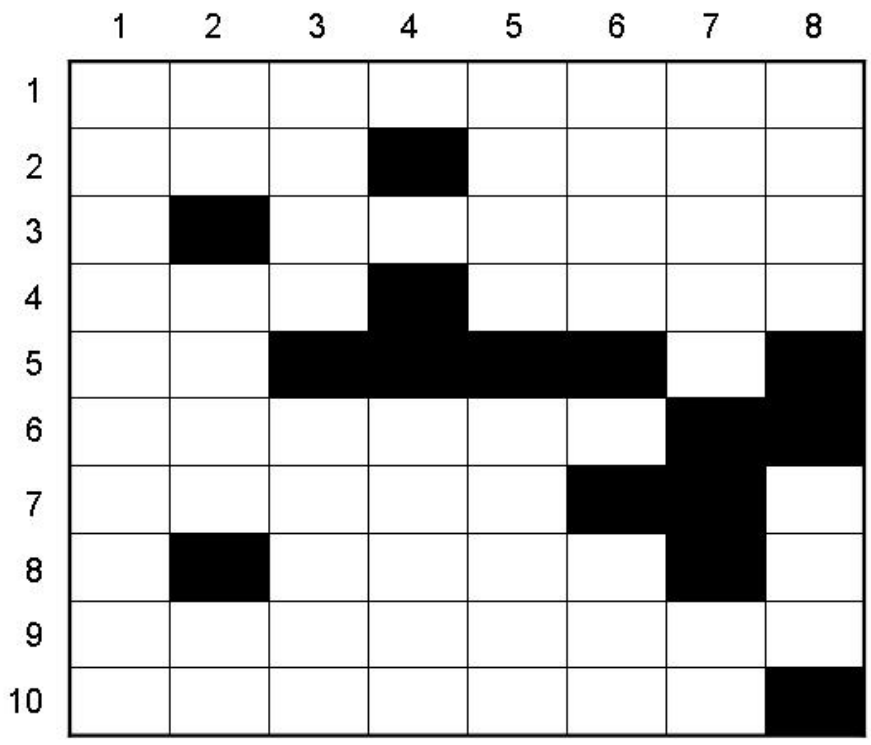

Verticals

1. Antic Ateneu Llibertari del Berguedà.
2. Un veí sol. Nom de pila basc. Preposició, del revés.
3. Del revés, tecnicisme fotogràfic. Sense sentit.
4. La més gorda. La més seca. És de totes, tot i faltar-li una part.
5. Gos del Partit. Sense sentit.
6. Xungus de la urbana de barna. Sola. Del revés, pal d'una baralla de cartes (o gos dels bons, del dret)
7."Basura intoxicadora". Exclamació.
8.Del revés, gordo, gordo de l'ajuntafems de berga. Del revés, Sallent n'és ple.

Horitzontals

1. Ca l'Andreu.
2. Tren que anirà molt ràpid i poca cosa més. Ordinador.
3. En pràctiques. Forat a la roba.
4. Els més dolents del món mundial. Del revés, de cognom, vedella.
5. Lloc? En pràctiques.
6. Del Centre.
7. L' Hiram s'ha canviat el cap. Una altra en pràctiques.
8. Vocal. Resum. La més llibertària, sens dubte.
9. Fantàstic catòlic berguedà pagat per les brigadas neteja-pintades.
10. Del revés, ciutat que va tenir el millor programa de ràdio hagut i per haver.

Directori

*BERGA: **Ateneu Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org. **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@berguedallibertari.org*MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Ladistri** C/ Puigterrà de dalt. **ZTA Banzai** c/ de la mel. **La Tremenda** (centre social okupat):cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa.**CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent

La Reforma, l'obra faraònica de la Manresa del formigó

Manresa, febrer 2009

anaconda

Tot va començar a l'agost del 2005, quan la major part de la població de Manresa acostuma a estar de vacances. La maquinària de l'empresa EYSSA (Estacionamientos y Servicios S.A.) va irrompre en una de les poques places realment verdes que encara quedaven i la va arrasar. L'oposició prèvia dels veïns i d'altres persones al projecte va servir de ben poc i, molt astutament, van aprofitar un moment en que molts manresans s'abstenien per començar les impopulars obres. A destrossar tota la plaça van trigar ben poc... La idea era fer-hi un pàrquing de pagament de 350 places i a sobre una nova plaça amb un ascensor que permetés l'accés a la seu. Les obres havien de durar un any i mig i van ser concedides a l'empresa EYSSA, que forma part del grup Fomento de Construcciones y Contratos de la família koplowitz, un grup dels més poderosos de la península del ram de la construcció que, entre altres concessions, aquí a la comarca té la de la presó dels Lledoners.

▼ *La plaça de la reforma*

◣ ***Ara fa 3 anys i mig que es van iniciar les obres. El resultat és que fa 2 mesos que es va inaugurar el pàrquing, després de múltiples retards en les dates d'acabament i que de la "plaça" no se'n veu ni l'ombra.***

Els primers 8 mesos d'obres es van caracteritzar per un soroll molt fort i constant, causat per les perforacions que feien al subsòl per tal de guanyar espai a la roca on s'assenta la Seu, com també es caracteritzaven per la polseguera constant que ho omplia tot. Els veïns de la plaça tenien els nervis a flor de pell. Els terminis ja es van anar endarrerint a causa de dificultats tècniques inesperades i troballes d'un bunker de la guerra civil que estava enterrat sota la plaça. Un cop acabada la fase de soroll, vam anar veient créixer uns blocs enormes de formigó que resultaven ser el nou pàrquing. I la resta de l'espai no ho podem pas anomenar plaça, perquè és un conjunt de maquinària, blocs de formigó, casetes d'obres,... tot plegat un espectacle ben desolador. Ara fa 3 anys i mig que es van iniciar les obres. El resultat és que fa 2 mesos que es va inaugurar el pàrquing, després de múltiples retards en les dates d'acabament i que de la "plaça" no se'n veu ni l'ombra.

Unes de les persones més perjudicades pel projecte són els propietaris del bar Caracas. Des de l'inici de les obres han notat un clar descens de les vendes. La clientela ha deixat d'anar-hi, primer a causa del soroll insuportable que hi va haver durant mesos, per la pols que es ficava dins del bar, perquè ha deixat de ser un lloc de pas, perquè la gent no podia aparcar vora el bar, etc... Han intentat parlar amb la regidora Àngels Mas per tal que almenys poguessin deixar de pagar els impostos municipals, ja que amb els diners que fan no aconsegueixen pagar les factures que comporta el negoci. La regidora els va dir que sí, de manera que ells van deixar de pagar-los. Però a causa d'un "malentès", o sigui, que la regidora Àngels Mas no els va explicar com ho havien de fer, els han arribat 3 embargaments per no pagar els impostos municipals i, la "simpàtica" regidora ara els diu que presentin una al·legació per tal que després de pagar l'import, se'ls retornin els diners...
Aquesta gent està perdent el negoci i la salut i l'actitud de l'Ajuntament i l'empresa és de rentar-se'n les mans!!

De casos com aquests en trobem a cada cantonada, on els interessos de l'Ajuntament per fer créixer Manresa per ser una ciutat competitiva a nivell econòmic i d'empreses privades, passen per damunt dels ciutadans que es troben indefensos davant d'actuacions on l'Ajuntament ràpidament qualifica de canvis pel bé públic. Les paraules textuals de la regidora Àngels Mas és que encara no hem assimilat els materials de la nostra època (el formigó) i que aquest aparcament jugarà un paper dinamitzador clau per aquesta entrada a la ciutat.

No sé qui s'hi acostuma a aquests materials, la gent de les ciutats fuig en massa del formigó els caps de setmana, perquè de formigó no podem viure. Encara hi ha però, qui pensa que sí, que amb 4 arbres mal plantats en un quadradet de terra, en tenim prou. Per viure necessitem poques coses, bon menjar, aigua neta, respirar (sense massa CO2) i un sostre on puguem resguardar-nos. Però el món en què vivim està ple de necessitats fictícies, fruit de les necessitats del capitalisme de créixer i créixer, explotar nous recursos, remodelar, usar i tirar. Aquesta és la política de l'Ajuntament de Manresa, ser competitius a nivell econòmic, o sigui, destrossar els recursos que ens envolten. Està clar que aquesta xarxa de carreteres, comunicacions, espais pel transport privat, obres faraòniques, no són qualitat de vida. Matant poc a poc els pocs pulmons verds i cultius que queden al voltant de Manresa, només aconseguiran fer-nos més dependents a nivell alimentari i més pobres en qualitat de vida.

No ens agrada ni volem assimilar els materials de la nostra època, no ens agrada aquesta plaça i estem fartes que l'Ajuntament i empreses privades juguin amb les vides de la gent com si fossin titelles, deixant-los indefensos davant de situacions que són per un suposat benefici col·lectiu, però que al cap i a la fi se n'acaben aprofitant els interessos privats.

Volen fer un parc de la natura a Berga

Aquest conegut projecte és una mostra més d'un desenvolupament econòmic que destrueix el medi i divideix encara més la societat -entre dominats i dominadors-. Aquest parc impulsat per un conegut "emprenedor" berguedà és un exemple de com les administracions ajuden amb les lleis i amb diners públics a que els rics encara es facin més rics. També és una mostra de com el creixement econòmic no implica benefici col·lectiu, ni econòmic ni medioambiental.

Berga, febrer 2008

Pep i Tu

Primer ampliar el Berga Resort amb un centre de congressos

L'11 d'octubre de 2008 podíem llegir a La Vanguardia que la comarca del Berguedà és la que més a crescut en nombre de càmpings i places de càmping en els darrers deu anys. La voluntat dels propietaris dels càmpings és fer diners és clar, sigui com sigui, i per això volen tenir clientela tot l'any i no només la tradicional època de bolets, neu, ponts i setmana santa. En definitiva que els "domingueros" amb calés no passin de llarg cap a la Cerdanya i es quedin al Berguedà, aprofitant la proximitat del prepirineu berguedà amb l'àrea metropolitana i la recent estrenada autovia (a la qual ningú s'hi va oposar, excepte algun text en aquesta revista). Volen per tant, fer més negoci a través, entre altres coses, de diversificar l'oferta. És a dir, a part de pagar malament als treballadors o no pagar als proveïdors (pràctiques habituals de molts empresaris...), els amos dels càmpings aposten per augmentar l'oferta de serveis. Com el mateix Joan Barniol Fornell, amo del càmping Berga o Berga Resort, afirmava a l'esmentat article de La Vanguardia han transformat el càmping tradicional en un "Wellness Center", per entendre'ns, un càmping molt car que vol ser de luxe. En el mateix article, Barniol avançava la seva voluntat de transformar el Berga Resort en una "ciutat de vacances" a través de la propera construcció d'un centre de congressos. En aquest mateix sentit, el passat 17 de desembre llegíem a *Regió7* que l'alcalde de Berga apostava de manera ferma per aquest projecte d'edificació que Barniol té previst. Concretament, Juli Gendrau, deia que el projecte estava aturat per un error que havien comès en la qualificació urbanística a l'hora de redactar el Pla General d'Ordenació Urbana Municipal (POUM) de 2005. Aquesta qualificació ha alentit l'ampliació del càmping (segons Barniol a *Regió7*) o la construcció del centre de congressos (segons Barniol a La Vanguardia); d'aquesta manera en l'article de *Regió7*, Barniol es mostra queixós amb l'Ajuntament per aquest alentiment mentre l'alcalde de Berga aposta per desclassificar el sòl per tal que l'ampliació sigui possible en breu. Barniol afirmava que els tècnics de l'Ajuntament i els contractats per l'empresari ja estaven treballant en l'esmentada "solució" que ha de permetre l'edificació en els terrenys on, abans, la classificació no permetia fer-ho.

A continuació: fer un parc temàtic

El passat 3 de gener al Regió7 podíem llegir el següent titular: "Berga recupera el projecte de creació d'un parc de la natura de 100 hectàrees". En l'article es deia que Joan Barniol afirmava que des de feia anys que volia fer aquest parc, inspirant-se amb els parcs temàtics del sud de França dedicats a la natura. I és que l'impulsor del projecte és l'amo del càmping de Berga o de Berga Resort, a través de la societat Cim d'Estela. El parc ha d'anar a Mas d'en Bosch i com diu el títol de l'article de Regió7 pretenen que sigui de cent hectàrees. En aquest cas, el projecte també compta amb el recolzament ferm de l'Ajuntament de Berga, que aposta per "desencallar el projecte", que ja hi estan treballant i que han demanat hora de visita amb el director general de Turisme de la Generalitat de Catalunya. A més, en aquest cas el POUM no és cap problema sinó tot el contrari: ja preveu la construcció del Parc, ja que al 2005 es van qualificar les esmentades 100 hectàrees de Mas d'en Bosch per tal que el projecte fos possible.

Per tant, segons l'empresari, només queda que l'Ajuntament aprovi les bases del concurs públic per adjudicar els treballs i clar, expropiar o comprar els

Continua a la pàgina següent

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

KAMILOSETAS MUSKARA
DISTRIBUIDORA ANTIAUTORITÀRIA
APARTAT 32 25310 AGRAMUNT (LLEIDA)
www.nodo50/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

terra d'escudella
Opció vegetariana al menú del migdia i a la carta de nit
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel . 93 422 16 13

Actualitat /Agressions al territori

terrenys afectats. La propietat de les terres seria municipal i la gestió privada. Com diu Barniol: "l'Ajuntament de Berga hauria de ser el primer a tibar el carro" i el que no diu és que per recollir els beneficis ja hi és ell. De fet, d'aquest aprofitament directe de diners públics en Joan Barniol ja el coneix, ja que, per exemple, el març de l'any passat va rebre una subvenció de 25.000 euros -a través de Mas d'en Bosch SA- del pla de desenvolupament turístic "Pladetour". A part està clar, dels canvis normatius al POUM que com veiem li estan fent a mida per tal que pugui seguir enriquint-se per mitjans, si més no, discutibles.

Però no us escandalitzeu, Barniol afirma que preveu la creació de 100 llocs de treball directes i 400 d'indirectes... Més enllà de l'exageració, ens crida l'atenció que no parla de les condicions laborals del suposats futurs treballadors. Tanmateix, no es difícil d'imaginar si tenim en compte les dels actuals. I és que el senyor amo del càmping és conegut a Berga per les "exquisides" condicions laborals a que sotmet als seus empleats i els "elevats sous" que es veuen forçats a cobrar. De fet, és sobradament conegut que fins i tot les empreses que han treballat per a ell han tingut feines i treballs per cobrar, en el cas que ho hagin fet. L'amo del càmping assegura que fins ara ja ha invertit més de 350.000 euros en aquest projecte, tot i que no queda gens clar en què i les dades el contradiuen. Cim d'Estela és una petita Societat Laboral amb un capital social de 6.010'12 euros, constituïda l'any 1997 que té com a únic administrador el senyor Joan Barniol Fornell, amb una petitíssima xifra de negoci i que de cap manera no ha mogut 350.000 euros. El cost del projecte segons Barniol és de 20 milions d'euros i serien assumits per la societat que ell administra.

▼ *Berga Resort, propietat de Joan Barniol*

Del càmping a la televisió passant per "futurs" parcs temàtics i centres de congressos: Joan Barniol Fornell

Darrera el càmping de Berga hi ha, està clar, el senyor Barniol. Ho està, però a través de diverses empreses i marques:

·Mas d'en Bosch SA (càmping) amb les marques següents: Spaizen, Restaurant l'Esquirol, Berga Resort, l'Esquirol Esport natura aventura.

·Cim d'Estela SL (futur parc temàtic).

·Berga Resort SL (restaurant del càmping) a nom de la seva filla Marta Barniol Rivas i de Margarida Baraldes Casadevall, que té com a marca Berga Parc i que està llogat i explotat per tercers. Aquesta Societat Laboral té el capital social mínim exigible per aquest tipus d'empreses i crida l'atenció que els balanços de l'activitat declarada és "Transporte por tubería", tot i que al registre mercantil declara efectivament dedicar-se a la restauració.

·Radio i televisió de Berga SL (una de les dues teles de Berga). Radio i Televisió de Berga SL, amb un capital social de 60.000 euros, vinculada a Mas d'en Bosch SA i a Joan Barniol Fornell i representada per Lluís Basiana Obradors, tenint com a "administrador solidari" a Radio i Televisió de Manresa SL. En la línia de les empreses que generen benefici privat i que viuen dels diners públics, cal esmentar la subvenció que el mes de gener de 2007 va rebre del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya: 12.927 euros a nom de Canal Català Berga. Ara també és seva, sempre va bé tenir un mitjà de comunicació, tot i que ja li fan prou la pilota els que no són seus. No és cap secret que Joan Barniol va fer-se amb una de les teles de Berga, a cop de serralleria. Efectivament, va canviar el pany i va fer fora a 26 col·laboradors i el seu conegut impulsor i únic treballador assalariat: el senyor Siles. Al senyor Siles el van fer fora de l'Associació Cultural que presidia: Centre d'Imatge del Berguedà (CIB), d'una manera més que irregular ja que no es va convocar cap junta general. La meitat del material de la televisió se'l va quedar el senyor Barniol, malgrat no ser propietat seva. Els diners de l'associació CIB que presidia Siles també se'ls va quedar Barniol, de fet Barniol i Basiana van canviar el número de compte de CIB per tal que Siles no hi accedis malgrat ser-ne el president. Va ser una jugada ràpida: canvi de número de compte, expulsió de Siles del CIB, robatori del material dels estudis, canvi del pany... Finalment, els col·laboradors de la tele van plegar per solidaritat amb els companys i/o per no voler treballar amb Barniol. Des de que Barniol té aquesta empresa han hagut de plegar totes les persones que hi han anat treballant per no cobrar o cobrar massa tard (aquesta pràctica és habitual en la resta de negocis que porta el senyor Barniol).

Finalment, vull afegir que el nostre esforç per viure en una societat més lliure i autogestionada al marge de qualsevol explotació i de qualsevol autoritat passa per denunciar aquest tipus de "desenvolupament" que és propi del sistema capitalista i de la democràcia de partits que li penja. Siguem clars i demostrem respecte pel llenguatge: als lladres i mafiosos la majoria de mitjans insisteixen en anomenar-los emprenedors, empresaris, alcaldes o polítics. Persones com l'amo -perquè és amo, no us enganyeu- del càmping el presenten com a "empresari exemplar" i certament és un exemple del que produeix aquest sistema polític i econòmic: injustícia social, degradació del medi i grans guanys econòmics dels quatre de sempre. És per això que al Barniol li fan o li arreglen les normatives que calguin i el subvencionen tant com convingui. Si després, en aquest camí d'enriquiment personal, destrossa Mas d'en Bosch, no paga o paga miserablement als seus empleats o actua com un mafiós; no passa res, no importa a ningú. Per tant, segons la meva opinió, la mentida del "desenvolupament" queda prou clara, sobretot la d'aquest model de desenvolupament propi del capitalisme -sempre injust- i això, no ho vull ni per la comarca on visc ni per enlloc.

Per tant, si es vol viure del turisme, cal apostar per altres models de desenvolupament i d'oci: autogestionats, respectuosos amb el medi, que defugin l'explotació i que estiguin lligats a l'educació i el coneixement. Només si som lliures podem construir un món més habitable. Salut i anarquia!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre.
Berga.

Ateneu columna terra i llibertat

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

BAR DEL MERCAT
c./ Mossèn Huch, 11
(Mercat Municipal) Berga
Tel. 938221334
-Tapes variades, esmorzars, entrepans freds i calents, sucs naturals i gran assortit de tes aromàtics-

Bar Porró
c/Major (Manresa)

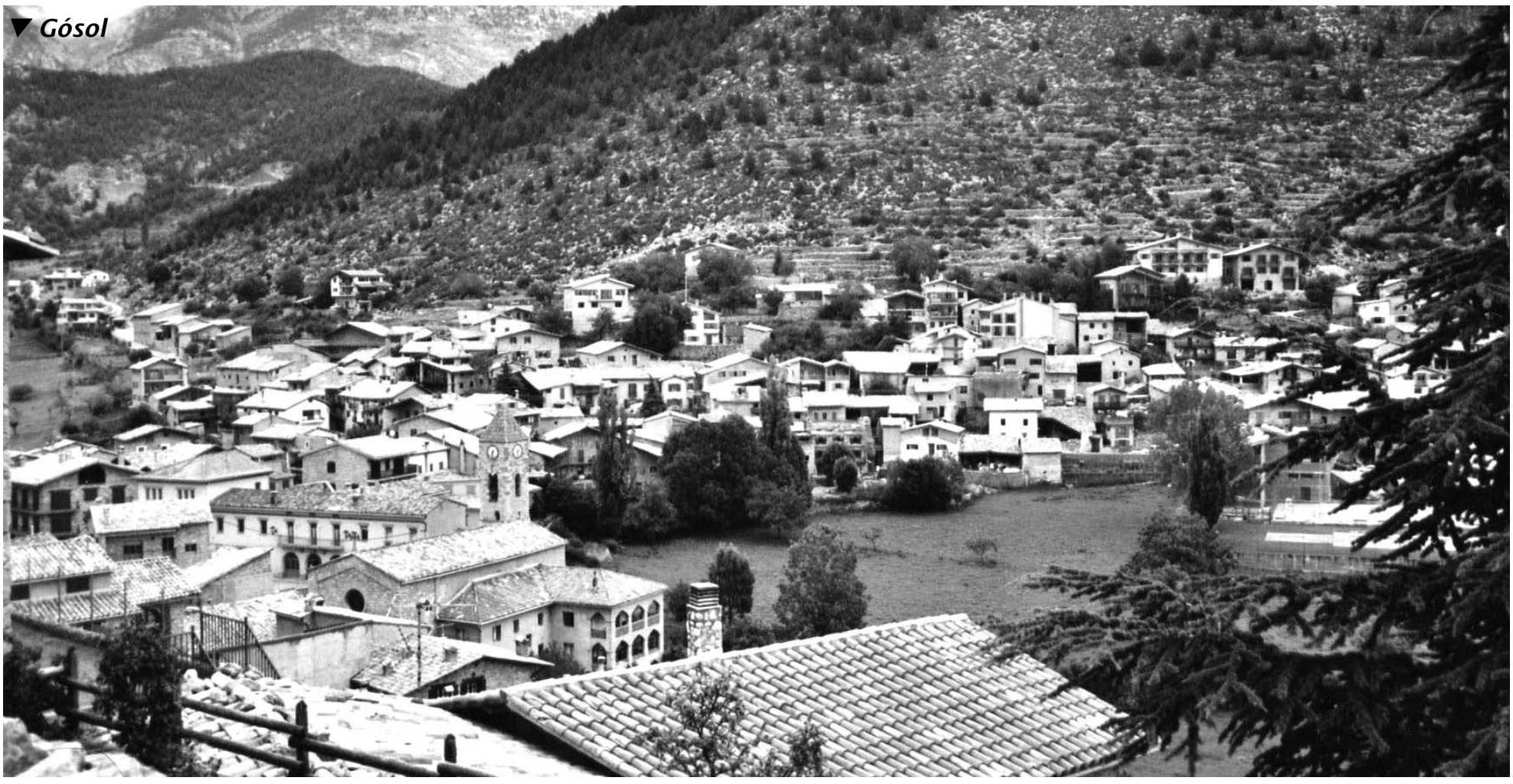
▼ Gósol

Coca-cola i l'aigua de Gósol

Berga, febrer 2008

Pep i Tu

A principis de la dècada dels noranta Cobega SA va mostrar interès per implantar-se a Gósol per tal d'estudiar la possibilitat de construir una planta d'embotellament d'aigua de manantial. L'empresa va fer una perforació prop del torrent de Torrencenta, en terrenys municipals i va veure la possibilitat real de fer negoci. La planta s'ubicaria a l'entrada del poble, a la zona del Clot del Puig (en un principi es van proposar fins a tres possibles indrets concrets) i tindria una superfície de 48.000 metres quadrats aproximadament -fins ara es parlava de 20.000- dels quals 5.000 serien construïts.

Cobega SA és una gran empresa (més de 1.400 treballadors) registrada a Barcelona l'any 1951 i amb seu a Esplugues del Llobregat i amb 24 delegacions a la resta de l'Estat. Té quatre empreses com a accionistes principals i un capital social de més 28 milions d'euros, amb moltíssimes vinculacions societàries de les que en destaca les que té amb "Coca-cola", ja que és la principal comercialitzadora de la marca a Espanya. També destaca que està relacionada amb les empreses de coca-cola de molts indrets, en especial d'Africa, concretament del Golf de Guinea i el nord d'Africa. Cobega té vuit incidències legals obertes amb la Seguretat Social que sumen més de 25.000 euros i està presidida per Francisco Daurella Franco i dirigida per José Luís Cayon Galiardo. En fi una "meravella" d'empresa amb una activitat lucrativa d'allò més destructiva cap al medi i cap a la societat, vegeu sinó, com a exemple proper, el de Can Fenosa a Martorelles i Montornès del Vallés al Vallès Oriental, de fet és un cas amb certs paral·lelismes ja que també passa per adequar la qualificació dels terrenys per tal de poder construir-hi la planta (més informació a: www.ecologistasenaccion.org/spip.php?article3398).

◣ ***Cobega SA és una gran empresa (més de 1.400 treballadors) (...). Té (...) un capital social de més 28 milions d'euros, amb moltíssimes vinculacions societàries de les que en destaca les que té amb "Coca-cola", ja que és la principal comercialitzadora de la marca a Espanya.***

D'aquesta manera arrencava el projecte iniciant-se els tràmits davant les diferents administracions. Cobega va crear Roalba SA al 1990 per tal de gestionar els drets de la futura explotació i va registrar també el nom "Agua del Cadí" al 2002, "Cadí" al 2001 i "Font Cadí" al 2001.

Roalba SA és una "petita"empresa amb seu a Barcelona i formada i administrada al 100% per Cobega, amb un capital social de 12.820.400 euros i que no ha tingut mai més de 3 treballadors en plantilla. La inversió prevista a Gósol es xifrava en un principi en prop de 100 o 150 milions d'euros i suposava en teoria la creació de 35 o 55 llocs de treball directes i uns 15 o 20 de indirectes (les xifres són indicatives del que els polítics i l'empresa han anat dient a través dels seus mitjans de comunicació, i no tenen cap altre valor més enllà de veure la imatge que volen vendre del projecte: abundància econòmica i feina assegurada). Així començava un procés que ha estat estretament relacionat amb la pugna política partidista, tant en l'àmbit local com més enllà.

El paper de l'Ajuntament de Gósol és bàsic, no només perquè és l'amo dels terrenys, sinó perquè és el qui permetrà o no que es faci l'explotació, per mitjà d'adequar les normatives, per ajustar les qualificacions dels terrenys i per finançar de manera directa o indirecta part del projecte.

Fa més de quatre anys el 10 d'agost de 2004 podíem llegir al *Regió7* el següent titular "Discrepàncies sobre l'alçada de l'edifici encallen la planta embotelladora de Gósol". La notícia deia que l'equip de govern (CiU) no acceptava el projecte presentat per l'empresa Cobega per l'important impacte visual que provocaria la planta a l'entrada del poble. També explicava el creuament d'acusacions d'entorpir el projecte que es feien el diputat socialista i alcalde de Borredà Joan Roma (PSC) i l'alcalde de Gósol Joan Coromines (CiU). Segons Roma (2007), l'alcalde Josep Tomàs i el seu equip (una llista del PSC formada per independents) era totalment favorable a la construcció de la planta al municipi. Segons Roma CiU va posar pals a les rodes al projecte des de dins i des de fora de l'Ajuntament: creant "mal ambient" o oposició al projecte, al·legacions i alguna denuncia (Roma atribueix tota la oposició al projecte a CiU, però clar, això respon a la lògica de partits). La

Continua a la pàgina següent

situació va fer que tal i com apuntava *Regió7* el 10 d'agost de 2004, el 2002 el llavors alcalde de Gósol Josep Tomàs (PSC) dimitís, segon Roma (2007) per tal de desencallar el projecte. Roma afirma que la incapacitat de CiU va fer que tampoc acabés de tirar endavant, fent que l'empresa marxés a instal·lar-se a altres zones de l'Estat abans de no tornar a provar-ho a Gósol. Sigui com sigui, el que és cert és que el projecte ha avançat molt poc des del seu plantejament, tot i que segons Regio7, l'any 2003 l'Ajuntament va presentar un concurs públic que donava tres anys de marge per començar les obres, terminis esgotats.

Joan Roma, al mes de setembre de 2006, afirmava que la planta embotelladora era un gran projecte per Saldes, Gósol i Vallcebre, sobretot tenint en compte el tancament de Carbons Pedraforca que llavors era previst per al 2007. Aquestes afirmacions les feia l'alcalde de Borredà en el marc de la campanya a les eleccions del Parlament de Catalunya de la tardor de 2006. En les diverses conteses electorals des d'aleshores (municipals o autonòmiques) Roma ha fet servir el projecte com a compromís del PSC per tal de crear llocs de treball i mantenir o fer créixer la població de Gósol, Saldes i Vallcebre, fet que suposa no tancar escoles, etcètera. Són arguments recurrents del senyor Roma, veure sinó el seu blog. Cal destacar en aquest sentit el text publicat per Roma el gener de 2007, es tracta d'un extens article on canta les excel·lències del projecte, dels socialistes i d'ell mateix (com fa habitualment) i la incompetència de la resta. Però més enllà de la prosa ferragosa, Roma aportava força informació sobre aquesta qüestió que coneix tan de prop ja que ha estat un dels impulsors principals del projecte.

Així doncs, el mes de gener de 2007 l'embotelladora tornava a ser notícia. Ràdio Berga informava de la represa de les negociacions entre l'Ajuntament de Gósol i Cobega per tal d'ubicar la planta a Clot del Puig. L'emissora berguedana explicava com el projecte estava encallat des de feia anys, per motius diversos, apuntant els desacords entre empresa i l'Ajuntament de Gósol (CiU) per la ubicació de la planta i perquè segons Cobega, Coca-cola tot i entrar en el mercat de l'aigua encara no el prioritzava. El director de comunicació de Cobega era clar: "no és una cosa que ens posarem a construir la setmana que ve però l'interès hi és perquè sinó ja haguéssim abandonat la idea d'instal·lar-nos a Gósol i no ho hem fet".

Al pèsol negre número 32, corresponent al mes de març-abril de 2007, un article de "Sauri" explicava breument la voluntat de Cobega i els polítics de vendre l'aigua de Gósol assenyalant especialment la responsabilitat de Roma i els socialistes en tot l'afer i denunciant no tant el perill de vendre l'aigua sinó que segons l'autor més enllà de la qüestió comercial hi havia el valor estratègic de l'aigua en un futur força proper. Qui escriu aquestes línies no creu en conxorxes internacionals ni tan sols en les inversions a llarg termini sinó més aviat en que és l'egoisme i el fer diners segurs i amb certa rapidesa el que mou tot plegat. Tanmateix, tant és ja que el resultat és el mateix: els recursos de totes en mans d'uns pocs per al seu profit i la nostra dependència.

◣ El paper de l'Ajuntament de Gósol és bàsic, no només perquè és l'amo dels terrenys, sinó perquè és el qui permetrà o no que es faci l'explotació, per mitjà d'adequar les normatives, per ajustar les qualificacions dels terrenys i per finançar de manera directa o indirecta part del projecte.

Fa uns dies ha tornat a aparèixer als mitjans una notícia sobre el possible avenç del projecte. Una notícia força semblant a la que hem esmentat que va aparèixer ara fa dos anys, al gener de 2007. Tanmateix sembla que ara hi podria haver un avenç real en aquest procés: s'anuncia una reunió a l'Ajuntament de Gósol entre Cobega i una trentena de veïns afectats per la construcció de la planta. Segons l'Avui, Ràdio Berga i el Berguedà Actual (tots dos fent servir l'Agència Catalana de Notícies) l'alcalde de Gósol Lluís Campmajor afirma ser optimista ja que segons ell tot fa pensar que els veïns acceptaran les condicions d'empresa i consistori. L'optimisme de l'alcalde per l'extracció d'aigua del Torrent Senta és molt gran i afirma als mitjans que tirarà endavant amb Cobega o sense ja que té dues ofertes més (cal negociar amb força davant Cobega...). El negoci de l'Ajuntament: un tant per litre d'aigua extret. L'alcalde insisteix en el respecte que aquest projecte té pel medi ("dime de que presumes..."), tot i que el que realment queda provat és que la única cura ha anat en el sentit de no fer nosa als altres negocis, als turístics. Sigui com sigui, tots els mitjans de comunicació apuntaven que ara s'entra en una fase determinant pel projecte però oblidaven que encara cal que el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) s'aprovi i cal tenir present que ara es troba en fase de resolució de les al·legacions presentades pels veïns afectats. Però no serem ingenus, sabem que com passa amb la resta de "pelotazos" les al·legacions seran desestimades i el POUM s'aprovarà sense massa dificultat, de manera que molt probablement aviat el mal estarà fet.

Per acabar vull dir que algú dirà que simplement som uns "antitot" i que ens oposem al progrés. Doncs sí, és cert. Som força gent que ens oposem a que progres i la destrucció del medi, l'explotació i la injustícia social a canvi del benefici econòmic dels quatre paràsits socials de sempre -altrament dits polítics i empresaris-. Jo no m'oposaria a que es tragués aigua de Gósol si fos en benefici econòmic, social i natural dels habitants de Gósol i no en benefici exclusivament econòmic i d'una multinacional dedicada, com totes, a l'espoli. Per exemple es podria fer una empresa gestionada pels mateixos treballadors i habitants del poble, sí l'autogestió és possible però cal voluntat i no interessa ni als polítics municipals ni segurament a la resta d'actors. Tanmateix, cal insistir en que l'autogestió és possible i sí que faria de la societat de Gósol i l'Alt Berguedà una societat amb progrés. Sota diverses cobertures legals i si contés amb els suport del consistori l'autogestió de l'aigua possibilitaria una explotació respectuosa amb el medi i que donaria riquesa al conjunt de la societat. Però tal i com s'estan fent les coses, la gent de Gósol què hi guanya? doncs menys del que perden: quatre llocs de treball precaris i engrunes per l'Ajuntament. Si els polítics o algú altre treu algun altre calè, jo no ho sé, en tot cas no és un guany per la societat de Gósol sinó per la butxaca d'algun lladre. Com que ningú no pretén apostar per l'autogestió, davant d'aquesta realitat, prefereixo que no es faci res i crido al vell sabotatge i sí, enfront aquest model de societat em sento orgullós de ser un "antitot". Sort, ànims i si els afectats lluiteu pel que és vostre sense intermediaris no dubteu que trobareu la solidaritat d'algunes "antitot". Salut i anarquia!

Contra tota dominació: protegim els nostres ecosistemes

Riera de Clarà

febrer 2008

Amazones

L'Ajuntament de Gósol encara no té clares les accions importants per mantenir el poder de conservació dels recursos naturals com a riquesa per al seu municipi, i el poder que això dóna als pobles. Sabem que vol vendre els seus aqüífers a una multinacional de les més vampíriques.

Hem de valorar la riquesa i la diversitat de la vida en l'entorn on vivim i comprendre que cada ambient o hàbitat fa possible unes determinades formes de vida. Així ens adonarem de la importància de la seva conservació per poder conservar un entorn viu per a les futures generacions.

No cal formigonejar un espai viu a Gósol (tenint en compte que la degradació del sòl és un dels fenòmens més greus implicats en la mutació dels ecosistemes) per fer una fàbrica que estarà un temps, de fet només fins que es valori que ja no hi ha suficient producció i per tant que canviï la seva ubicació.

És un fet mundial que l'associació pública/privada en matèria d'aigua tendeix a activar i posar en pràctica els punts de vista i els plantejaments del sector privat. Per tant, l'aigua (font de vida) corre el perill de convertir-se, poc a poc, en una de les principals fonts de rendibilitat. Un dels últims sectors de ser conquerits per a l'acumulació privada de capital (manifest del aigua, Ricardo Potrella).

Observem que els principals factors responsables del malbaratament i de la ineficàcia de la gestió responsable de l'aigua que ha portat pobresa a molts indrets del món són:

La sobreexplotació de l'agricultura extensiva.

La contaminació industrial.

La falta de visió a llarg termini que comporti una planificació i gestió global integrada i la incapacitat per aplicar-la de manera efectiva i coherent a causa dels interessos econòmics i financers en joc.

◣ Hem de valorar la riquesa i la diversitat de la vida en l'entorn on vivim i comprendre que cada ambient o hàbitat fa possible unes determinades formes de vida.

Es veu a venir el fet que ja ha passat a molts indrets del món on els "senyors de la guerra" o els "senyors de l'aigua" que són un fet real i històric, juguen en contra de la solidaritat, de la distribució equitativa de bens i del respecte pel medi ambient. Els "senyors dels diners", dels quals malhauradament depenem i vivim sota el seu poder en l'actualitat vista la crisi del petroli, la lluita per l'accés a l'aigua potencien una distribució desigual de béns i serveis generats en base en aquest recurs. Són les forces que pressionen per privatitzar els sistemes de regulació dels recursos hídrics, on la primacia dels factors econòmics (valor de l'accionista) es situa per damunt d'altres factors en la direcció i la formulació de tals sistemes.

Per tant aquesta gestió no deixa de ser una força de dominació subtil i no deixarem que entrin a la comarca.

La presa salada

El colador de salmorres

Sallent, gener 2009

Plataforma prou sal

Ens faltava saber el lloc i el dia, però era més que previsible que tard o d'hora (més d'hora que tard) el col·lector tornaria a vessar.

La passada nit de dijous a divendres, en una pollancreda del Pont de Vilomara es va inundar de salmorra una zona d'una hectàrea aproximadament, matant a més de 4.000 arbres. Segons el diari Regió 7: " La fuita es va originar en una vàlvula de les boques per buidar el col·lector."

Tot i la gravetat de la situació i l'espectacularitat de la destrucció (riu-te'n de ventades que tomben arbres), a qui ha sorprès? Qui llençarà el crit al cel si tenim en compte que, des de la seva existència, segons Agbar (empresa encarregada de la gestió i manteniment del tub), ha vessat més de 300 vegades? El passat setembre va fer 20 anys de la seva entrada en funcionament. Per tant, si fem un càlcul per sobre, per fer-nos una idea, el col·lector ha vessat una vegada cada mes des que es va instal·lar (tirant curt). Hem de suposar, a més, que al principi les fugues eren poques i que la major part han tingut lloc doncs, en els últims anys, quan l'estat del tub ha estat en pitjors condicions.

Qui utilitza el tub i se'n beneficia? Iberpotash, entre d'altres. Qui l'ha construït i pagat d'entrada? La Generalitat. Qui el gestiona? Agbar. Qui en surt perjudicat? Arbres, vegetació i la fauna que viu a la zona (entre els quals ens incloem nosaltres).

S'ha de parlar clar, no es pot parlar d'accident quan el vessament és un fet tan habitual com estem veient últimament. No es pot anomenar accident una negligència. La degradació del tub és responsabilitat directe d'Agbar i el residu que passa per dins és d'Iberpotash, a qui, evidentment, que ara es morin alguns pollancres més no els traurà el son ni els farà reconèixer que la sal del seu runam contamina el Llobregat i salinitza la comarca.

D'Abrera cap avall el col·lector s'ha fet de nou i inaugurat ara fa poc. Pel què fa a la resta del tub, el projecte de renovament està previst pel 2009 i sembla que està aturat. Mentrestant, el vell colador perd sal i sembra mort per allà on passa.

I és que si alguna cosa ens uneix els pobles del Llobregat, de Sallent cap avall, a part del propi riu, és la sal i el col·lector. Que una cosa porta l'altra? Doncs sí. Potser crear llaços i unir complicitats i indignacions entre afectats dels diferents pobles podria servir perquè els polítics no seguissin perpetuant i ampliant els runams amb tanta impunitat o, com a mínim, que no ho fessin tranquil·lament amb la nostra docilitat.

Als afectats pels últims vessaments, els convidem a posar-se en contacte amb nosaltres i a no quedar-nos de braços plegats. A començar a teixir una xarxa entre tots els perjudicats per aquesta barbàrie ecològica i a fer-nos sentir. De quina manera, sinó, pot canviar la situació?

Una altra coincidència? "Imperi Tous"

Manresa, gener 2009

Hiram Gascoigne

Pocs dies després de posar-se a la venda la biografia dels Tous, Los Tous. Historia de una familia, una empresa y un osito hecho joya, aquest juny passat, el jutjat havia de resoldre si Lluís Corominas (gendre dels Tous i assassí) havia de ser jutjat mitjançant un jutge o amb la intervenció d'un jurat popular. L'editorial va declarar que s'havia tractat d'una pura coincidència. Ara ha tornat a succeir una situació similar, tornaran a dir que es tracta d'una pura i simple coincidència?

La pràctica coincidència en l'emissió del reportatge i de la condemna potser és casual (o potser no), però el què resulta clar és que, si bé no justifiquen l'assassinat, el consideren que és explicable degut a les amenaces que pateixen, alhora que ells són molt i molts bons.

El dilluns 26 de gener es va emetre per TV3, en el programa Entre línies, un reportatge sobre els Tous, titulat "Imperi Tous". El reportatge segueix durant un dia la vida del Salvador Tous i la Rosa Oriol, des que els porten de casa seva a la seu de l'empresa (al Guix), fins el vespre que la Rosa va a comprar un vestit a la seva estilista. D'altra banda, aquell mateix dijous 29 de gener, va sortir la condemna per a Lluís Corominas: 11 anys per homicidi i una indemnització de 210.000€ per a la família del mort.

En el reportatge sobresurten un parell d'idees. Una, la típica i previsible hipocresia dels rics: la família Tous considera que, malgrat l'èxit de l'empresa, ells no han canviat. Tanmateix, com diu el Salvador, a vegades s'està una hora o hora i mitja per dutxar-se i prendre's un cafè o la Rosa, que expressa que pot permetre's el luxe de llevar-se al migdia. La segona idea que es desprèn és la sensació d'inseguretat que tenen i volen transmetre. Parteixen del fet que representar una important marca de joieria i ser personatges coneguts implica ser objecte d'assalts, tal i com demostraria que el 2006 volguessin robar a casa seva (i que va acabar amb un assassinat), així com els múltiples robatoris que pateixen a les botigues. Per tant, senyalen que cal extremar les mesures de seguretat i, en aquest sentit, des de 2006 van acompanyats tot el dia d'un guardaespatlles (que alhora també és el xofer). Això sí, només ho fan per sentir-se segurs, malgrat dir que noten la incomoditat d'haver d'anar acompanyats per escortes a cada moment.

En el reportatge se'n parla poc del cas Corominas, però els raonaments en relació a la seguretat concorden, evidentment, amb la defensa del seu gendre. La família i els advocats han defensat en tot moment que l'actuació de Corominas va ser en pròpia defensa i sota la pressió per les constants amenaces d'inseguretat que patia i pateix l'empresa i la família Tous que, com diuen, són degut a la seva posició i prestigi. La pràctica coincidència en l'emissió del reportatge i de la condemna potser és casual (o potser no), però el què resulta clar és que, si bé no justifiquen l'assassinat, el consideren que és explicable degut a les amenaces que pateixen, alhora que ells són molt i molts bons.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

FES MÚSICA
Escola-tallers de musica
Soterrats Berga c/ Clavé 10 Baixos
Soterrats Gironella
Avg.Catalunya 99
NO ES PAGA MATRICULA
Per les inscripcions trucar a:
696834714 938213942
938229771
Una altre manera d'entendre la música.

BAR MUSICAL
EL CAU
RONDA MORETA Nº51
08600, BERGA

CSO La Tremenda
c/ Salvador 24 - Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

Alimentació ecològica
Flors de Bach
Herboristeria
Dietètica
Cosmètica
Natural
Tel. 938 206 451
c/ Cós, 18 08650 Sallent

Qui paga l'enderroc de la gasolinera de Navarcles?

Manresa, gener 2009

Hiram Gascoigne

En una obra teatral de l'autor navarclí Joan A. Fernández, un dels personatges comenta, parlant de les rareses de Navarcles, que hi ha una gasolinera que no raja. D'ençà que va ser escrita, i abans no sigui estrenada, la gasolinera simplement ja no existeix: després de 14 anys per fi s'ha enderrocat l'Estació de Servei "Sant Valentí" (el patriotisme navarclí gira i gira a l'entorn del sant patró Sant Valentí: la biblioteca popular Sant Valentí, el carrer Tinet -un diminutiu de Valentí-, l'himne del poble... el de Sant Valentí). L'enderroc i desmantellament de la gasolinera, situada a l'entrada del terme, a la cruïlla de les carreteres de Vic i de Talamanca, ha estat des de l'any 1994 un dels esdeveniments més esperats per uns, i més perllongats per d'altres. La seva construcció i posteriors recursos que s'anaren presentant contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i del Tribunal Suprem per enderrocar-la, són uns exemples més de com funcionava el caciquisme al poble, de com es malbarataven els diners públics en benefici "dels de sempre". El seu enderroc, per tant, podria ser símbol de la fi dels cacics navarclins? Podria, però no és així ni de bon tros.

Expliquem-ho des del principi. Vet aquí que l'any 1989 el govern espanyol (del PSOE) liberalitzava els carburants i privatitzava Repsol. Fruit de la liberalització sorgiren com bolets centenars de projectes de construcció de noves gasolineres; a mitjans de 1990 al Bages i al Berguedà se'n contaven un mínim de 9, una de les quals era la gasolinera de Navarcles. De fet, però, n'hi havia dos de projectes, cada un encapçalat pels respectius propietaris dels terrenys on es volia ubicar. Un, el de Josep Puig, de Ca l'Avel·lí, situat a la dreta de la cruïlla de les dues carreteres (venint de Manresa); l'altre, el de Carles Passarell, situat a l'esquerra de la mateixa cruïlla.

Tirem un pèl més enrere. A finals del franquisme, Josep Puig "Avel·lí" era regidor de l'Ajuntament de Navarcles, concretament d'Obres Públiques, i Carles Passarell un dels principals propietaris de terra i especuladors del poble.

La seva estreta col·laboració va resultar en la urbanització de tres nous barris de cases unifamiliars (Tres Pins, la Cura i la Platja), un carrer dels quals fou batejat amb el nom de Passatge Avel·lí!. Ep! i també en la construcció de les piscines municipals, les pistes de tenis i terrenys cedits per a l'ampliació de l'escola, no sigui dit! Aquesta col·laboració va continuar, com si nó hagués passat res, amb la democràcia: Josep Puig continuà sent regidor fins a 1995 (per CIU), tenint la cartera d'Obres Públiques i Urbanisme.

◣ L'enderroc té un cost de 194.000€, a pagar entre l'Ajuntament de Navarcles (dues terceres parts) i la Diputació de Barcelona (la part restant).
L'Ajuntament culpa a la Generalitat de fer pagar-li el cost, que surt del pressupost municipal, però en canvi no diu quant han costat 14 anys de judicis, recursos i advocats, que també surten dels diners del poble. I tot per salvar una empresa privada.

Suposo que a ningú s'estranyarà si dic que l'opció que trià l'Ajuntament fou el projecte presentat pel regidor d'urbanisme per construir-la en els seus terrenys. I dit i fet, a finals de l'estiu de 1990 l'Ajuntament donava l'autorització per a la seva construcció, tot i que faltaven alguns papers per resoldre. Com ara, la llicència d'activitat l'havia de donar la Diputació de Barcelona i no l'obtingueren fins a l'any següent. Però no passava res, perquè a la Diputació hi havia un amic: el Josep Maria Calmet.

A la gent de Manresa potser li sona el nom: el senyor Calmet, fill d'aquesta ciutat, en fou regidor entre 1983 i 1987 per CIU. I, atenció, també fou regidor a l'Ajuntament de Navarcles durant la legislatura següent (1987-1991), també per CIU. Essent home de confiança i amic de Jordi Pujol, aquell mateix 1983 esdevingué diputat de la Diputació de Barcelona i fou el president del grup parlamentari de CIU i vice-president de la Diputació, fins al 1991. Per fer-nos una idea de la magnitud del personatge, cal dir que també fou president de la Cambra de Comerç de Manresa (entre el 79 i el 83), membre del Consell d'Administració de Caixa de Barcelona (del 87 a 91), Cònsol del Canadà a Barcelona (des de 1999) i president de la Mútua Intercomarcal (des de 2004). Ah, i que no me'n descuidi, Conseller delegat (1990-1994) i president de la Societat Catalana de Petrolis (Petrocat) (del 1994 al 2004). Com tampoc sorprendrà dir, la gasolinera, que va entrar en funcionament l'estiu de 1992, estava gestionada per Petrocat, si bé era propietat de Repsol.

Mentrestant el senyor Passarell, l'any 1991, denuncià a l'Ajuntament per irregularitats en la concessió de llicències. I tres anys després, el 1994, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya li dóna la raó i declara nul el procés administratiu de la construcció i funcionament de la gasolinera. El principal argument era que l'emplaçament incomplia la normativa en relació a la distància de cruïlla entre carreteres, segons una llei franquista fins llavors vigent (article 10, de l'Ordre Ministerial del 31 de maig de 1969). D'acord amb la llei, la distància havia de ser superior als 150 metres per motius de seguretat viària: la sortida estava a menys de 100, tot i que l'entrada a 170. Sentència judicial: la gasolinera havia de ser enderrocada.

Des de llavors i fins a mitjans de 2006 l'Ajuntament de Navarcles (tant els de CIU, fins a 1995 i entre 2003-07, com els de PSC i IC-V, entre 1995 i 2003), la Diputació de Barcelona i Petrocat han estat presentant recursos contra la sentència. Finalment el juny de 2006 es dicta l'ordre de tancament de la gasolinera, que es fa efectiva uns dies després. Tanmateix, l'Ajuntament va continuar allargant al màxim possible l'enderrocament, fins que aquest passat estiu GISA en va licitar l'obra, concedida a l'empresa Pasquina, S.A. (que inicia les obres al novembre).

Durant aquests 14 anys l'Ajuntament ha convertit la gasolinera en símbol del patriotisme navarclí, en un equipament que calia salvar pel bé de tot el poble (ni que fos una empresa municipal), per garantir la independència energètica del poble (és clar!) i no haver d'anar a Sant Fruitós. El súmmum va arribar el 2006 quan l'Ajuntament, amb l'alcaldessa M. Carme Alòs (CIU), inicia una recollida de signatures per demanar que no fos clausurada i enderrocada (segons la versió oficial se'n recolliren unes 2.000, el 40% del poble) i, el més bo, va enviar dues sol·licituds de clemència, una al rei Joan Carles I i l'altra, al president de la Generalitat, Pasqual Maragall. Paral·lelament l'Ajuntament aprovava, a proposta dels partits de l'oposició (PSC i IC-V), que des del 2007 estan altre cop al govern, donar llicència per tornar a construir una altra gasolinera al mateix lloc. I aquesta és la postura oficial de l'Ajuntament a data d'avui.

L'enderroc té un cost de 194.000€, a pagar entre l'Ajuntament de Navarcles (dues terceres parts) i la Diputació de Barcelona (la part restant). L'Ajuntament culpa a la Generalitat de fer pagar-li el cost, que surt del pressupost municipal, però en canvi no diu quant han costat 14 anys de judicis, recursos i advocats, que també surten dels diners del poble. I tot per salvar una empresa privada. Les responsabilitats polítiques les haurien de pagar els senyors Josep Puig, Josep M. Calmet i la resta d'alcaldes i regidors que hi ha hagut des del 1990 de les seves pròpies butxaques. En canvi, es fan pagar de l'erari públic. Així és clar que els cacics locals fan el què els rota: el sistema garanteix que es quedin amb els beneficis i que les despeses les pagui el poble.

Neix el Bloc "Bages Llibertari"

Manresa, gener 2008

Bagesllibertari

Algunes individualitats anarquistes de les comarques del Bages hem decidit tirar endavant un nou projecte virtual: es tracta del bloc Bagesllibertari.

La necessitat de crear noves experiències de comunicació no només al marge del poder establert, sinó de confrontació directa contra aquest, és el què ens ha portat a concebre la possibilitat de tirar endavant aquest bloc, per a donar a conèixer algunes de les lluites que s'estan duent a terme a la nostra comarca.

En el bloc s'hi podrà trobar des d'informació de les activitats (xerrades, concentracions, tallers,...) realitzades per col·lectius i individualitats afines amb pràctiques anti-autoritàries, com notícies diverses o articles sobre successos de la comarca del Bages i d'arreu del món.

També podria servir per aquelles persones que volguessin reivindicar determinades accions, realitzades en la pràctica diària confrontativa contra l'estat i el capital, al·ludint qualsevol responsabilitat legal, tot negant al mateix temps a qualsevol autoritat la possibilitat de jutjar-nos o perseguir-nos.

La necessitat de crear noves experiències de comunicació no només al marge del poder establert, sinó de confrontació directa contra aquest, és el què ens ha portat a concebre la possibilitat de tirar endavant aquest bloc

Per tot aquell que vulgui enviar propostes, notícies, suggeriments, crítiques, insults, convocatòries, activitats, reivindicacions,... pot fer-ho enviant un correu a: bagesllibertari@hotmail.com

http://bagesllibertari.wordpress.com

I aquell que tingui ganes de donar un tomb per la pàgina, aquesta és la seva adreça electrònica: http://bagesllibertari.wordpress.com

El projecte de la Font amenaçat

Manresa, febrer 2008

Fonteros

Ja tornem a ser els pesats de la Font. D'aquí dos mesos farà 7 anys que es va ocupar una masia al barri de la Font dels Capellans. Durant aquests anys s'ha creat un projecte i una forma de vida que intentaba ser el màxim d'autònoma possible, amb fruiters, hort i gallines. Fa dos anys la vivenda i tot el projecte van estar en perill per l'amanaça de desallotjament per part de l'ajuntament tot i que gràcies a la resposta col·lectiva es va poder aturar. En l'actualitat el nostre projecte torna estar en perill, aquest cop no està amenaçada la casa però si gran part de la terra, el galliner i la tranquilitat del barri . Això ve provocat per la construcció d'un vial que conectarà el barri amb les vies d'accès a la ciutat, que el progrés considera tan necessari. Ja des de principi dels anys noranta es van expropiar una serie de terres per la futura construcció del vial, entre elles la casa okupada de la Font i varis horts de veïns, durant aquests anys aquestes terres han estat cultivades. Ara fa uns mesos van començar les obres arrasant amb els cultius d'un dels veins. Està previst que aquest mateix 2009 es comenci amb l'última fase del projecte per acabar de construir el carrer que afectaria la resta d`horts. Aquest vial pretén ser una conexió directe entre el barri i les vies d'accés i sortida de la ciutat, comptarà amb dos carrils un per cada sentit i medirà uns 7 metres d'amplada. A part de l'afectació directe sobre les terres cultivades també en tindrà sobre la tranquil·la vida dels habitans de la zona, ja que serà una via molt transitada. Aquest és el model de ciutat que l'ajuntament està potenciant, basada en el creixement, el ciment i donant l'esquena a formes de vida que per ells ja no tenen lloc en aquesta grisa ciutat. Estigueu alerta, us continuarem informant si hi ha moviments.

Al final us acabareu menjant el vostre ciment.

La Font: un projecte que fa 7 anys que planta cara a l´especulació

Breus

Mor Luís Andrés Edo

La nit del passat 13 de febrer va morir l'amic i company Luís Andrés Edo. Edo va ser un infatigable lluitador anarquista, heterodox com no pot ser de cap altra manera, i de la CNT (ara a Joaquim Costa). Podeu llegir una tertúlia amb ell al número 33 del pèsol negre (maig-juny de 2007). Ànims a la seva companya i la resta de gent que l'estimava. No t'oblidem. Que la terra et sigui lleu company!

Intenten assassinar el pare d'un anarquista colombià

Nicolás Neira era un jove anarquista colombià de 15 anys que fou assassinat a cops de porra per l'ESMAD (Escuadrón Móvil Antidisturbios) durant la marxa del primer de maig de l'any 2005. El pare d'en Nicolás, no ha parat des de llavors de denunciar públicament que la mort del seu fill i de tants altres ha estat premeditada per fer front a les lluites existents a l'estat andí. Aquest fet ha comportat que dos individus vestits de civil, estiguessin buscant-lo el passat 16 de gener amb l'objectiu d'assassinar-lo. Per sort, no el pogueren trobar. El paramilitarisme a Colòmbia, segueix igual de vigent.

Condemnen activistes per l'alliberament animal a UK

Set persones del Regne Unit han estat condemnades a penes que van des dels 4 fins als 11 anys de presó per dur a terme diverses accions de suport a la campanya internacional contra Huntingdon Life Sciences (HLS), un dels laboratoris de vivisecció més gran del món. A més a més, un servidor d'indymedia UK fou assetjat per la policia per mostrar notícies en solidaritat amb els represaliats. Durant aquests darrers anys la campanya contra HLS coneguda com a SHAC (Stop Huntingdon Animal Cruelty) ha assolit victòries importants, com provocar que tingui uns 80.000 milions de dòlars en deutes, que s'hagi vist obligada a tancar vàries de les seves instal·lacions, que hagi estat expulsada de la Borsa de Nova York, o que empreses com Marsh, Deutsche Bank i moltes altres (més de 250) hagin optat per tallar els seus tractes comercials amb el laboratori. Aquests resultats han desfermat la repressió estatal contra activistes en països com EUA, Gran Bretanya o Àustria.

▼ *La manifestació en solidaritat amb el poble palestí va superar les previsions mes optimistes dels organitzadors: el 16 de gener mes de 500 manresans van mostrar el seu rebuig a Israel i al genocidi cap al poble palestí*

Mobilitzacions a Manresa en solidaritat amb el poble palestí

Manresa, febrer 2008

Mortalsrael

Aquest nadal el govern israelià va iniciar un brutal atac a la Franja de Gaza contra la població civil i el govern de Hamas. Amb 23 dies de bombardejos van haver-hi 1400 palestins assessinats, es van destruir milers de cases i es van bombardejar escoles, hospitals, infraestructures, edificis del govern,... un verdader atac contra l'amenaça terrorista. L'atac va ser seguit per tots els mitjans de comunicació que, com sempre, simplificaven el conflicte i el polaritzaven en dos bàndols, entre el govern israelià que actuava amb massa contundència i Hamàs, grup terrorista que s'escudava darrera la població civil. Cap mitjà assenyalava Israel com un estat genocidi que massacrava la població de la Franja de Gaza, com ha estat fent en els últims 60 anys.

Davant aquests fets, que no són més que la continuació del bloqueig i dels atacs que estan patint els palestins des de la creació de l'estat sionistes, a Manresa es van fer una sèrie d'accions per denunciar-ho i per demanar el Boicot a l'estat d'Israel.

La primera acció que es va convocar va ser una concentració improvisada el dia 2 de gener, sota el lema ESTAT SIONISTA, ESTAT TERRORISTA i BOICOT A ISRAEL. La nostra sorpresa va ser quan el dia en qüestió vam arribar a la Pl. St. Domènec i no érem els quatre gats de sempre, sinó que hi havien unes 200 persones, motiu pel qual es va decidir fer una manifestació acabant a la plaça de l'ajuntament. Un gran nombre de les persones que van assistir a la concentració eren manresans d'origen marroquí, aquest fet va provocar reaccions ben curioses en la gent que estava pel carrer. Molta gent no t'agafava les octavetes i molts comerços baixaven les persianes en veure arribar la manifestació, tot pensant que havia començat la intifada manresana. El dia següent el RegióPet va publicar la crònica de la manifestació, tot subratllant que el dia anterior s'havia realitzat una manifestació al centre de Manresa on hi havien participat un centenar de musulmans. Tampoc se'ls hi pot demanar més, ells veuen el que veuen o el que volen veure, si hi havia "marroquins" segur que eren musulmans, i de fet és prou morbós dir que a Manresa hi havia una manifestació de musulmans, com si la protesta fos simplement una consigna religiosa i no un gest de solidaritat cap el poble palestí i el seu patiment. Com sempre ens preguntem, Regió Pet, qui t'informa?

Per la cavalcada de Reis es va tornar a sortir al carrer, aquest cop per fer una obra de teatre. Aquest acte es va celebrar al Passeig Pere III aprofitant que hi havia molta gent esperant l'arribada dels Reis d'Orient i amb ells, notícies de la situació a Gaza, malpensats, segur tots pensàveu que celebraven un ritual per venerar el consumisme. L'obre de teatre representava un conte que adapta el naixement de Jesús en el context polític de Palestina, amb check point inclòs. Va ser una experiència força interessant i una eina bastant divertida i a la vegada eficaç per treure el nostre discurs al carrer.

El dia 16 de gener es va tornar a convocar una altra manifestació, aquesta cop amb projeccions de fotos incloses i un joc de fira que s'havia d'encertar a la cara de personatges que col·laboren d'alguna forma amb el govern israelià o que directament en formen part, com el conseller Huguet, la Raola i el president d'Israel. A la manifestació hi van assistir més de 500 persones, espectacular per ser Manresa, hi havia gent de totes les edats, desde gent gran a nens petits. Els que tampoc van fallar aquest cop van ser la guàrdia urbana i els mossos d'esquadra. Els secretes del mossos estaven molt interessats amb els manifestants d'origen marroquí, els que portaven la pancarata, uns txavalins que van cremar una bandera d'Israel i en definitiva tots els que estaven a la mani, fent fotos, fent arxiu. Ja sabem que a Catalunya la repressió cap a la comunitat musulmana està a l'ordre del dia, operació Estany, operació Nova, operació Tigris,...haurem d'estar atents. El dia següent el RegióPet ens va tornar a regalar una altra perla periodística com ens té acostumats, una crònica a l'altura de l'anterior, un altre cop els musulmans havien tornat a sortir al carrer, en fi és el que hi ha. Aquest cop algú va escriure una carta al RegióPet recriminant el poc rigor periodísitc, la contestació del "periodista" que havia escrit la crònica va ser brillant, deia que per ell algú que defensava que es tiressin pilotes a la cara de personatges tan demòcrates com la Raola no tenia criteri. Millor perquè nosaltres tampoc en volem saber res de mitjans de desinformació com el RegióPet.

Després de tres setmanes de bombardejos l'invasió de Gaza es va acabar, però nosaltres sabem que aquest és un episodi més de la sagnant opressió del poble palestí i sabem que aquí no s'acaba res. A Palestina continuen els camps de refugiats, els assassinats, les expropiacions de terres i d'aigua, la construcció del mur, els segrestos,...L'estat sionista d'Israel va neixer de la guerra, viu de la guerra, és la guerra. Les accions no s'han d'acabar perquè s'hagi acabat aquesta invasió electoralista de Gaza i com demanen tots els sectors de la societat palestina, ara més que mai BOICOT A ISRAEL I A TOTS ELS SEUS CÒMPLICES!!!

Farts dels negres corbs de l'Església

Sobre el control de les defuncions per part de l'Església a Berga

Berga, febrer 2008

Pep i Tu

Al passat número 96 del periòdic quinzenal Berguedà Actual podíem llegir com a Berga si vols fer una cerimònia no religiosa d'enterrament per acomiadar-te d'algú, doncs..., no pots. Has de passar per l'església. L'Església, a Berga, segueix tenint un control pràcticament total i absolut sobre els moments més importants de la vida de les persones. Com a la resta de l'Estat però sense dissimular gens. No li cal, ja que a Berga té els polítics totalment del seu costat i una important part de la població també, la Catalunya cristiana post-falangista per entendre'ns de la qual en destaca una popular beata feixista hiperactiva. Recordem que dins la mateixa sala de plens, el teatre dels polítics és escenificat sota la presidència d'un sant cristo (al rei el van treure però el sant crist ni de broma).

L'Església, més enllà del seu gran patrimoni material i econòmic, de no haver de pagar molts impostos, de rebre diners directes i indirectes de l'Estat..., més enllà de tot això, també segueix controlant els moments de pas més importants de la vida de la gent: naixements, pas a la vida adulta, aparellament (fins aquí, gràcies a la maleïda tradició, el consum i la ignorància de la gent, ja que no és pas obligatori) i la mort, que en el cas berguedà hem sabut que has de passar per l'església sí o sí. I això, en un estat suposadament aconfessional.

També és bo tenir present com la mort és un negoci, en un primer moment a través de la defunció i tot el que l'envolta i, finalment, de manera perpètua a través de pagar les quotes dels nitxos. Per tant, tenim un la vida, la mort i el seu trànsit, també, segrestat per l'Església i el mercat.

Una altra qüestió, que ens recordava l'altre dia el company Hiram, és la manca de models propis respecte el que és o hauria de ser una cerimònia laica, sent moltes vegades una "còpia" de la religiosa. Sigui com sigui, en el punt tant lamentable en que ens trobem -no poder-te escapar del control de l'Església- l'absència de capellà i d'església o l'absència total de cerimònia seria, al meu entendre, una gran millora.

Quan algú mor sol ser un moment difícil per als que queden. Aquesta situació de dolor, confusió, atabalament i inexperiència és un element més a favor de que continuï la inèrcia de passar per l'església -passant per damunt, moltes vegades, de la voluntat del difunt-. Això sumat, a la maleïda tradició, a la mala fe de l'Església, la complicitat amb aquesta institució per part dels poders públics i a la manca de propostes i actituds sòlides; fan que tot continuï igual.

Cal per tant: un canvi de mentalitat, valentia per fer el que es pensa i, finalment, denunciar i exigir que no passar pel funeral religiós sigui possible.

Per tant, a Berga la llibertat de culte, d'ideologia i de pensament no està garantida pels poders públics que en fan gala, ja que els difunts han de passar obligatòriament per les mans dels negres corbs de l'Església.

Reproduïm ara la carta que en Carles Fontana va escriure al respecte i fruit de la seva experiència i que fou publicada al Berguedà Actual de la quinzena del 16 al 29 de gener proppassat.

Funeral civil

Text publicat al Berguedà Actual número 96
Berga, gener 2009
Carles Fontana

El passat dia 27 de desembre va morir la meva sogra. Després d'un mes d'incerteses sobre l'abast de la seva malaltia, els pitjors pronòstics es van fer realitat. Un cop dur per als qui l'estimaven (i l'estimem, sens dubte). Va arribar el moment d'acomiadar-nos físicament d'ella i, amb això, començava el moment de recordar el que ella sempre havia demanat: ser incinerada i, d'acord amb la resta de la família, fer una cerimònia íntima i civil. I aquí van començar els problemes: des de la funerària ens van dir que, a Berga, només es podien fer aquest tipus de cerimònies a l'església i, evidentment, amb mossèn! (això sí, com que no volíem una cerimònia religiosa, el mossèn no faria missa...). I aquí comencen les meves preguntes: en ple segle XXI, hem de continuar depenent de l'Església en els moments més importants de la nostra existència? L'Ajuntament no hauria d'assegurar un espai públic per a aquests casos? O potser la ciutadania d'aquesta ciutat (i imagino que d'altres) no té llibertat per creure (o no creure) en el que vulguin i com vulguin? Suposo que en aquestes situacions no ens queixem perquè en prou coses has de pensar i és més fàcil acabar com tothom, però avui he tingut la necessitat d'escriure aquesta carta... Espero que el dia que sigui jo el que se'n vagi, les persones que m'estimen puguin disposar d'un espai on trobar-se i acomiadar-se de mi, i realitzar l'acte que considerin d'acord amb les meves i seves creences.

Ni Déu ni amo ni partit!

Tres dels articles publicats a l'anterior Pèsol Negre van portar cua. En primer lloc l'article dels agents cívics, el de mobbing immobilari i finalment l'article que tractava del paper de la CUP en l'aprovació de la nova ordenança de civisme. Precisament arran de la publicació d'aquest ultim dos individus van apedregar la casa del que es pensaven que n'era l'autor.

Berga, febrer 2008

Barri

Al llarg dels seus 10 anys d'història el pèsol negre ha sigut i segueix sent una eina de contrainfromació que ha sabut destapar les misèries d'aquest sistema i assenyalar els responsables de moltes de les injustícies que ens toca patir. Una de les seves virtuts sens dubte ha estat que no només ha denunciat injustícies llunyanes sinó que ha denunciat a cacics, polítics i empresaris locals, representants locals del sistema que ens ha tocat viure. Això, conjuntament amb la seva constància i trajectòria és el que ha fet que el pèsol avui en dia sigui conegut per la majoria dels berguedans i molts bagencs. I també per això el pèsol negre és una publicació incòmode per als polítics, empresaris, capellans i gent de bé en general, que de ben segur sabem que se'l llegeixen religiosament, és clar. Som conscients que cada numero que apareix aixeca tants odis com simpaties. Per això, també cal dir que per moltes persones el pèsol es un referent de premsa lliure ara mateix, que no depèn de cap grup econòmic, secta, ONG o partit polític.

◣ Cap agressió, vingui d'on vingui, podrà aturar aquest mitjà d'informació que ja conta amb més de deu anys de vida.

Els que formem part de l'assemblea del pèsol hem sentit orgull en alguns moments, com en veure el pèsol als dits de la Tura al parlament de Catalunya o llegir les calúmnies que la premsa burgesa com el Periódico de Catalunya, el Punt o el Regio7... han anat publicant sobre la nostra publicació. O saber del cert que la senyora Farràs i els seus acòlits requisen dels comerços tants exemplars com poden del pèsol tan bon punt surt un número nou. Que empresaris i especuladors que han quedat "retratats" a la nostra publicació ens truquin per intimidar-nos o per fer-nos pena. O que energúmens autoritaris disfressats d'alternatius intentin intimidar a alguns redactors del diari. Perquè vol dir que ho estem fent bé. Que estem molestant al poder, sigui del color que sigui.

▼ Manifestació de suport a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat i a Cal Okupi

En aquest article pretenem sintetitzar les conseqüències de la publicació del pèsol negre número 40 (és a dir l'anterior). Perquè cada pèsol porta la seva cua, volem explicar què va passar just després de que aparegués l'esmentat número, l'anterior en aquest.

El titular del número 40 feia referència a la relació de Josep Genescà amb l'assetjament immobiliari que pateix una veïna de Puig-reig des de fa anys. A la pàgina 3 del diari s'explicava a través d'un article d'un parell de pàgines de manera bastant detallada l'abús de poder que el president de Ràdio Puig-reig, i intocable pels mitjans burgesos, exercia sobre la Francisca. Així pocs dies després de la seva publicació arribaven un parell de correus al web www.berguedallibertari.org del Josep i d'algun amic o familiar seu, on, de força males maneres, se'ns feia saber la maldat de la Francisca (veïna que pateix assetjament immobiliari) i de la bondat del senyor Genescà. A més d'això la família Genescà es va encarregar de retirar tants pèsols negres de la circulació com va poder per tal d'evitar que la gent del poble pogués llegir la veritat sobre tant honorable personatge.

Un altre article que també va portar la seva cua va ser el dels agent cívics. L'article criticava l'existència de la figura dels agents cívics i la funció necessària de delació que duen a terme. Dies després també arribaren un parell de correus a la mateixa web, que ja hem citat abans, d'un agent cívic o d'algú molt proper a ells on no estalviava insults cap a la publicació.

Però l'article que sens dubte va portar més cua de tots fou l'article crític amb la Candidatura d'Unitat Popular de Berga i el seu paper en el procés participatiu que portaria a l'aprovació d'una nova ordenança de civisme. La nit del 24 al 25 de desembre Marc Canudas Calveras i Marc Vila Ruiz van apedregar la casa del que es pensaven que era l'autor de l'article. El motiu -exposat per ells mateixos- va ser que no els va agradar l'article en qüestió. No és casual, ja que Marc Canudas -àlies Canu- va anar de numero 12 a les anterior eleccions amb la CUP. Al fer-se pública l'agressió, la CUP va tancar files amb l'agressor i només quan el tema ja era "vox populi" van afirmar que prendrien mesures disciplinàries de caire intern contra el seu militant. Encara a dia d'avui el partit no ha fet públic quines mesures ha adoptat cap aquest militant -si és que realment n'han adoptat cap-. Per altra banda, i a un altre nivell, l'Ateneu Llibertari -entitat política que freqüenten aquests individus- no ha pres cap mesura contra els seus socis mentre altres persones foren declarades "non grates" a l'esmentada associació per criticar públicament decisions polítiques de la Candidatura d'Unitat Popular de Berga; perquè no declaren també "non grats" a aquests dos individus?

La nit de cap d'any, uns desconeguts van intentar cremar l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Tot i que es desconeix l'autoria de l'atemptat tots els indicis apunten en el mateix sentit. El dissabte 3 de gener es va convocar una manifestació que recorreria el carrer major de Berga on es denunciaven les agressions a la casa okupa atacada pels dos simpatitzants i membre de la CUP i a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Tot i que només feia dos dies de l'atemptat i que no se n'havia pogut fer massa propaganda, un centenar de persones van participar en la marxa. Cal destacar la presència d'individualitats d'arreu de Catalunya que no van dubtar en pujar a Berga a solidaritzar-se amb els llibertaris berguedans.

Com comentava uns paràgrafs més amunt el pèsol ha sigut amenaçat i els seus col·laboradors intimidats en nombroses ocasions. Però, en principi, podria sorprendre a alguns que l'agressió més directa contra aquest mitjà l'hagi dut a terme gent d'esquerres i fins hi tot pretesament "revolucionària"! Però al cap i a la fi, el pèsol negre, lliure i autònom respecte subvencions, partits i empreses, és i serà enemic de tot poder i no pot deixar de criticar les injustícies que els que poden prendre decisions sobre les nostres vides exerceixen a diari. I és aquesta autonomia i esperit indòmit el que fa del pèsol una eina efectiva i molesta. I a cap poder -sigui del color que sigui- li agrada que el posin en entredit constantment. I molt menys a aquell poder que es veu a si mateix representant dels que creuen en la transformació social.

Al voltant d'un mes i mig després de les agressions, el pèsol negre segueix sortint i dient les coses pel seu nom. Cap agressió, vingui d'on vingui, podrà aturar aquest mitjà d'informació que ja conta amb més de deu anys de vida.

LA MANRESA QUE NO VOLEM, LA dENUNCiA A tRAVES dE LA iMAtGE.

Manresa
Gerda Taro

El passat 25 d'octubre de 2008 es va dur a terme un rally fotogràfic pels carrers de la ciutat de Manresa. La proposta, sorgida del ZTA Banzai, consistia en fer fotos de "la Manresa que no volem", per després posar-les en comú i debatre una mica entorn la fotografia com a mitjà de denúncia i expressió crítica.

La jornada va començar a les 9h del matí i durant quatre hores els participants van voltar pels carrers de la ciutat fotografiant tot allò que no els agrada de la ciutat de Manresa. A les 13h tothom es va retrobar al ZTA Banzai, on es van recopilar les fotografies i cadascú en va triar una per presentar a la tarda. Després de dinar es van projectar les fotos i cada fotògraf va fer una introducció amb una breu explicació de les seves fotos. Finalment, per acabar la jornada es va fer el passi d'un documental sobre James Natchway, fotògraf de guerra.

La proposta del rally fotogràfic tenia dos objectius clars: d'una banda emprar un mitjà diferent per a denunciar i parlar sobre totes aquelles coses de les quals estem fartes: especulació, control social, explotació laboral, etc... I per l'altra, reivindicar el poder que té la fotografia com a eina de comunicació i denúncia.

I és que sovint es tendeix a pensar únicament en el mitjà oral (xerrades, debats,...) per a denunciar i parlar d'aquests temes. Es tendeix a obviar altres formes d'expressió, altres llenguatges de denúncia que poden ser molt eficaços i punyents, com pot ser la fotografia. A més, utilitzar altres tipus de mitjans comunicatius fa que s'obri la possibilitat que participin persones que potser no solen participar en xerrades i debats i que els hi és més fàcil comunicar el que volen dir amb una imatge.

El rally fotogràfic és també, com ja hem dit, una forma de reivindicar el poder que té la imatge i, en concret la imatge fotogràfica, per parlar, per denunciar, per a evidenciar. La fotografia és una mitjà que té aspectes que a altres mitjans d'expressió se'ls escapa a l'hora de mostrar la realitat: la capacitat de focalitzar en el centre d'atenció els aspectes que la fotògrafa considera més importants, un gran poder de captar i transmetre emocions i un ampli ventall de registres per expressar.

Primerament, la fotografia, per tractar-se d'un moment en unes mil·lèsimes de segon, facilita la reflexió en aquell aspecte concret de la realitat que la fotògrafa vol ressaltar, a diferència d'altres mitjans audiovisuals que tracten de manera més global el que s'està mostrant. A més és un mitjà que té la capacitat de captar la realitat, captant l'acció amb totes les emocions que l'acompanyen. I és que els sentiments que pot provocar una fotografia són molt intensos i és difícil que un altre mitjà ho aconsegueixi de la mateixa manera que ho fa la fotografia. Finalment, com hem dit, la fotografia té un ampli ventall de registres per expressar, és a dir, encara que l'objectiu sigui la denúncia, la fotografia permet la subjectivitat en la imatge. La fotògrafa pot buscar una imatge més dura per transmetre lo colpidor del fet, o pot donar un enfocament emotiu, que provoqui sentiments d'empatia. És a dir, que malgrat l'objectiu sigui un, la fotografia ofereix diversos enfocaments per evidenciar un mateix fet.

Els resultats de fer el rally fotogràfic van ser molt positius, malgrat que cap dels participants tingués gaire per mà el tema de la fotografia, es van fer fotos clares i contundents de l'especulació en l'àmbit de la construcció, fotos amb històries socials al darrera, fotos denunciant l'actual estat de psicosi i control social,... En resum, es va assenyalar i posar en el punt de mira allò que no volem als nostres carrers i a les nostres vides.

Una càmera en mà pot ser una gran arma de combat... es tracta de saber com i què enfocar.

Passo per un dels supermercats de baix cost que hi ha al barri de Valldaura, un d'aquests en els que pots comprar menjar bé de preu i altres coses per casa, a costa de produïr en massa i fent que la gent treballi més hores de les que toquen amb sous de riure. Només s'ha de veure la cara de les persones que ens atenen. N'ESTAN FARTES! Un dia més decideixo no entrar al super, m'agrada més la part de darrera. Oh si! Estic ja visualitzant les verdures i fruites que els containers amaguen a les seves panxes, però, oh! SORPRESA! Han decidit tancar els contenidors amb una cadena. JA! Només faltava això, resulta que els cabrons decideixen per tu i no pots escollir, o compres i et deixes la pasta o et fots. -Molt bé ,molt bé, ara em voleu impedir que en un acte de consciència agafi els vostres productes " NO VÀLIDS" pel consum. M'enrabio, foto una patada el container i se'm passa pel cap cremar-lo. PACIÈNCIA. El dia següent torno a passar pel super i.... AJA! Algú s'ha apropat amb una cisalla i ha tallat la cadena. YUJU!!! Desobediència civil! Avui, menjaré verdures. Però una pregunta em roda pel cap. Fan tots el mateix? Anem a comprobar-ho. Passo per uns quants supers del centre de la ciutat, tot normal, els contenidors són accesibles i el menjar abundant. No hi ha gaire gent que s'apropi a remenar, potser estan massa a la vista així que me'n vaig als afores . Arribo a la zona dels DOLORS, Ja! , quina ironia, em trobo a dues persones grans esperant al costat del container. Xerro amb ells i em diuen que esperen l'hora de sortida dels treballadors que fan el triatge entre el producte "VÀLID" i "NO VÀLID" no tardarà gaire en sortir, i efectivament la tria del producte "NO VÀLID" és força abundant . Em miren amb cara d'extranyats. JODER! I a mi el què m'extranya és que ells mateixos no es quedin el que estan llençant! Els hi pregunto perquè no ho aprofiten. POLÍTICA D'EMPRESA, em diuen. BAH! A la merda la política i encara més la d'empresa! Et paguen quatre duros, t'has d'empassar la superioritat del teu encarregat i a sobre no pots emportar-te el menjar. QUIN FÀSTIC DE POLÍTICA! Això si, no agafis la baixa, no arribis tard...Ens posem a remenar, ens repartim les coses entre els tres i tots contents. Marxo cap a casa tot pensant: - MERDA DE SISTEMA! Aquests avis que hi havia al super podien ser els meus avis! Però això no és així. El meu avi té la casa pagada, una bona pensió, i salut. Així que dono un tomb pel barri i em trobo la Maria. La Maria viu en un bloc de quatre pisos, que no té propietari. L'acompanyo a casa. Ella viu al quart , em diu que se'n fa càrrec l'Ajuntament i que els hi paga un petit lloguer . Els altres tres pisos estaven buits i els han ocupat , un cop dins el portal obre la seva bústia i treu un lot. JUAS! Un lot! Resulta que no té llum a l'escala i l'Ajuntament diu que se n'ha de fer càrrec ella d'arreglar-ho . No s'ho pot permetre. (Es podrà permetre comprar menjar? També va als containers a rebuscar?) em dóna dos petons, puja les escales i l'hi desitjo bona nit. Camino pel carrer, és fosc, però estem a l'Octubre i la nit és agraïda . M'assec a un banc i penso:

- EN QUINA SOCIETAT VIVIM? QUÈ ESTEM FENT AMB LES PERSONES? EN SÓC CÒMPLICE? .
- Ara sóc jove, tinc amics , salut i encara sóc productiu per la societat. QUE BÉ! Encara ningú m'oblida, sóc " VÀLID" però arribarà el dia en què caducaré i quan facin el triatge aniré a parar al container dels " NO VÀLIDS" si tinc la sort que és obert encara vindrà algú i m'aprofitarà per fer una amanida i els dos estarem agraïts però si està tancat em podriré amb altres verdures i a ningú li importarà, perquè mentres puguin sobreviure ells ja n'hi ha prou.

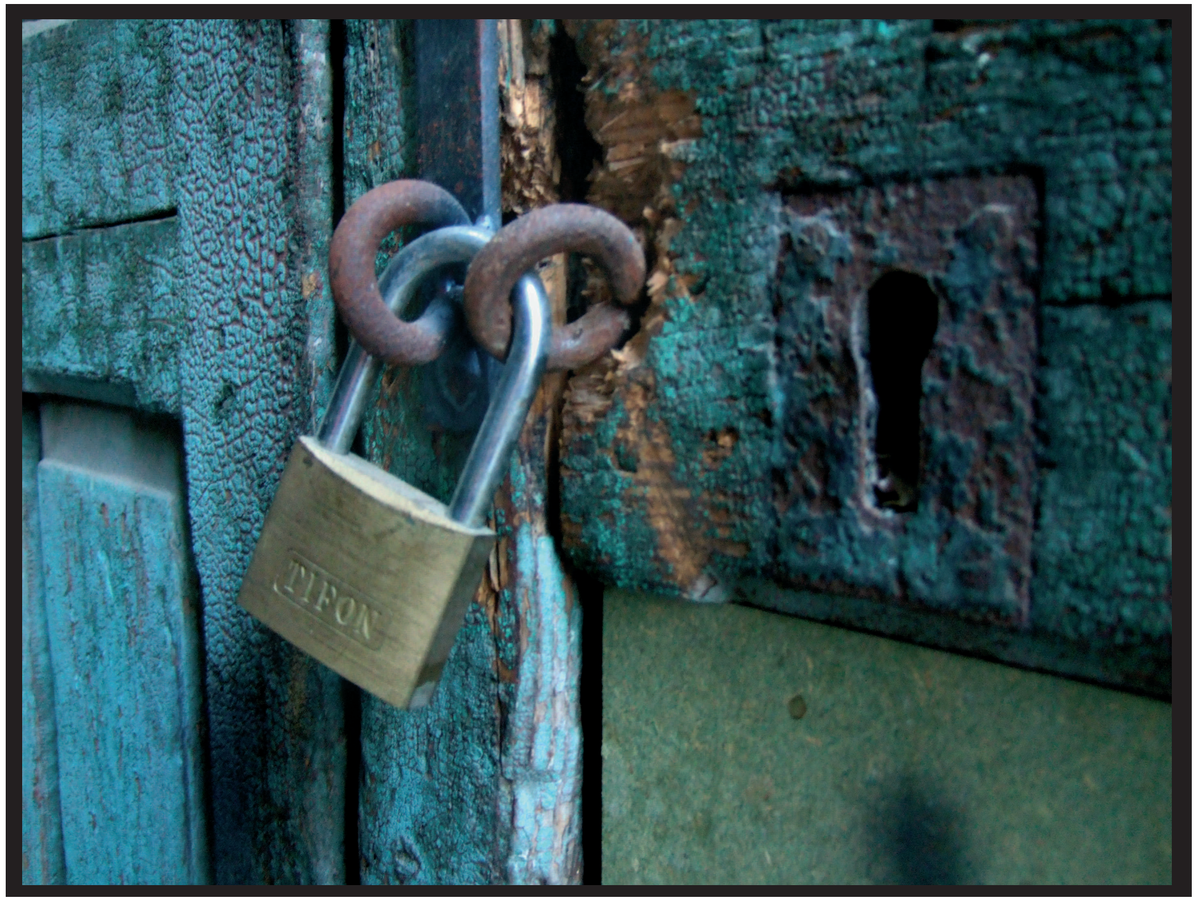

Portes amb candau, persianes baixades, un silenci moribund a les parets. El formigó decadent ens asfixia i la hipoteca roba les vides. L'especulació no és una paraula inventada, és la realitat d'aquesta ciutat com la de tantes altres. Són milers (gairebé 7.000) les vivendes buides a Manresa, tot perquè el preu es mantingui a l'alça. Estem cansades que l'habitatge sigui un negoci i que bancs i promotores immobiliàries s'omplin les butxaques a costa de les nostres vides.

Per altra banda, ens venen una idea de modernitat basada en l'acer i la totxana, ja no queda lloc pels horts, els camps o els boscos, aviat ens tocarà menjar-nos el plàstic. El gris es menja el verd i fins i tot els parcs infantils els han d'enreixar com gàbies per bestioles.

Aquestes dues imatges potser són poc per mostrar la ràbia que sento en veure com ens engoleix la ciutat cada dia més falsa, però totes dues poden ser representatives del que es repeteix a cada cantonada. Per un costat, els habitatges buits i decrèpits. Per l'altra, una flor que intenta resistir a l'amenaça prepotent de la civilització decadent.

Jo no vull una Manresa engabiada pel formigó.

Anna. Fotos a dalt a l'esquerra i abaix a l'esquerra.

dossier Acentral

Caixa Manresa

Aquesta imatge caracteritza molt bé una part de Manresa, la dels cacics locals.

En l'edifici que veiem a la fotografia, a la part de baix s'hi troba una de les entitats de Caixa Manresa, la banca local. Ostenten un dels grans poders econòmics manresans. Són uns dels principals accionistes del Regió 7, cosa que els dóna poder mediàtic, els evita que surtin a la llum pública certs drapets bruts i tenen publicitat gratuïta dels seus projectes. Actualment el més publicitat és el del Món Sant Benet, un centre de convencions on es troben polítics i empresaris sempre que ho necessiten, maquillat amb una part més d'obra social, que sembla més un aparador que res. En el mateix edifici hi viu en Valentí Roqueta, que és president de Caixa Manresa i un dels magnats del vi. És propietari de vinyes i unes bodegues que fan tota classe de vins, quasi tot el vi de la comarca passa per les seves mans, més importacions que fan de tota la península que són embotellades aquí al Bages. Casat amb una dona de família adinerada que té vinyes escampades per tot el món. Membre del Rotary Club, fundador de la mútua intercomarcal, entre d'altres negocis i propietats per tota Catalunya.

Al cim de l'edifici, hi trobem l'emblema de Caixa Manresa, de color taronja, que es veu des de molts punts de la ciutat, tristament sembla la lluna de la ciutat.

Escodines

Aquesta imatge ens porta a una de les entrades de Manresa. Entrem pel riu, passem per sota el pont Vell i arribem al barri d'Escodines, un dels barris encara bastant populars de la ciutat, on els preus de lloguer són una mica més accessibles, per tant on viuen sobretot immigrants, gent jove i gent gran que hi ha viscut tota la vida. Els edificis conserven encara una certa personalitat, que almenys t'eviten la sensació de viure en una capsa de llumins. Des del parc de la Seu veiem aquestes estructures metàl·liques i parets plenes de poliuretà, que donen un aspecte desolador a aquest barri. Ja fa temps es van fer fora les veïnes que vivien al carrer Montserrat i es va procedir a enderrocar els edificis, havent d'apuntalar els edificis del voltant. Així s'ha quedat des de fa un parell d'anys, una de les façanes de la ciutat, que junt amb la reforma fan una presentació excel·lent de la Manresa moderna!!

Moni. A dalt a la dreta i abaix a la dreta.

www.crisitotal2010.tk

Publicació oficial de CrisiTotal2010™. Exemplar gratuït.

CRISI TOTAL™ 2010

CrisiTotal2010™, arriba el **desastre**

A mitjans de 2010 confluiran tot un seguit de crisis (crisi energètica, crisi alimentària, crisi financera, crisi ecològica, i finalment, crisi sistèmica) que conduiran inevitablement al col·lapse del sistema capitalista i posterior esfondrament de la civilització Occidental. Les diverses crisis es reatroalimentaran creant un *feedback* positiu que farà que les crisis creixin exponencialment donant lloc a la CrisiTotal2010™. Tan bon punt haguem sobrepassat el pic de producció mundial de gas i petroli, a mesura que s'eixampli l'esquerda entre l'oferta i la demanda d'energia, la vida serà cada cop més precària per capes cada cop més extenses de la població. Fer-se amb les necessitats bàsiques, fins llavors una trivialitat, esdevindrà la principal preocupació de la població. Amb el declivi de combustibles fòssils barats la superpoblació humana mundial es veurà abocada a reduir-se dràsticament durant el curt termini d'una generació.

La CrisiTotal2010™ farà que qualsevol mala experiència anterior sembli ridícula.

O tanmateix podria ser que finalment no passi res i que tot segueixi igual: la gent seguirà aïllada en les seves cel·les en forma de pisos relacionant-se virtualment, sortint únicament per treballar i consumir feliçment, i les ciutats seguiran creixent com a paràsits consumint/destruint tots els recursos/formes de vida de la terra.

*Quan entris al teu supermercat habitual, s'hagin esgotat totes les existències, i no hi hagi cap vaga de transportistes anunciada als diaris... podràs començar a preocupar-te, **la CrisiTotal2010™ haurà arribat.**

CRISI TOTAL

Quan el món s'acaba, la gent surt dels seus apartaments i coneix per primera vegada als seus veïns; comparteixen menjar, històries, es fan companyia. Ningú ha d'anar a treballar; ningú se'n recorda de mirar-se al mirall o el correu electrònic abans de sortir de casa. Gent que abans ni es coneixia ara s'abraça, plorant i rient. Les convencions socials s'esvaeixen, la gent confessa els seus secrets i ho perdona tot, les estrelles es tornen a veure sobre les ciutats i nou mesos més tard, una nova generació ha nascut.

És cert, l'índex de natalitat augmenta immediatament després dels desastres, al mateix temps que l'índex de mortalitat decreix. La gent normalment no mor de vella—això vol dir que no mor d'avorriment—durant una catàstrofe. Per molt precària que sigui la vida, val la pena mantenir-se viu per viure-la; en realitat, mai havia sigut tan interessant. La urgència de l'emergència és la sal (la motivació) que el constant estrès de baixa intensitat de la vida quotidiana mai ens podria oferir.

Però què passa amb la gent que mor en els desastres? És cert que hi ha gent que perd la vida en onades de calor, inundacions i atemptats terroristes; també mor en accidents de cotxe, accidents laborals, sobredosis de drogues, atacs de cor i càncers de pulmó—i, sobretot i més que mai, sola i oblidada a la seva pròpia casa. El que és curiós és que, com a societat, ens terroritzen els desastres tot i que la vida quotidiana és estadísticament molt més perillosa per a nosaltres; i que, al mateix temps que els temem, els trobem fascinants. Per arribar al fons de l'assumpte, hem de reexaminar ambdós desastres i el seu suposat oposat, la normalitat, i esbrinar realment quin és quin. Podríem començar observant els desastres des de la perspectiva dissident, a través dels ulls prohibits d'aquella part secreta de cadascú de nosaltres que anhela els desastres.

Desastre com a Interrupció

És un secret públic: els desastres són excitants. En les nostres vides "normals", ens acomodem als límits del que sembla ser el món, i aquesta acomodació esdevé la nostra presó. Els desastres trastoquen i qüestionen tota la nostra vida; el món sencer sembla dir-nos que tot és possible, i ens trobem a nosaltres mateixes foragitades de les nostres presons, tremolant davant les ruïnes. En aquestes noves condicions, podem convertir-nos en herois, ser testimonis de miracles i patir tragèdies més que indignitats; ens trobem totalment compromeses, donem les gràcies a tothom i per tot el que tenim, inclòs per allò que hem perdut. El perill i l'angoixa no sempre arriben sense ser covidades; intercanviar les avorrides velles pors i frustracions per unes altres de noves i absorbents, pot ser un autèntic alleujament. En el despertar del desastre, tot té pes i significat—les llàgrimes i les rialles vénen fàcilment, i ningú està segur del que passarà a continuació. Més tard, molta gent troba difícil reajustar-se, resignar-se altre vegada al que ja coneixen.

Els desastres aporten la igualtat que la llei promet però mai aconsegueix fer realitat. Quan arriba el desastre, un noi en cadira de rodes no és menys que un executiu: l'un al costat de l'altre miren com el foc creix davant seu. Immigrants i marginats socials poden elevar-se a posicions de prestigi i populars—en realitat, aquesta podria ser la única gent preparada per a la situació: quan l'És s'evapora, la gent que ho ha invertit tot en l'És, passen a dependre d'aquells que s'han passat la vida considerant el Podria Ser. Habilitats que semblaven irrellevants—combatre la policia antiavalot, o sobreviure en els boscos—de sobte esdevenen essencials per a tothom.

Els desastres fan que els fets socials que composen la realitat esdevinguin negociables; una abrupta llibertat pren el lloc al ventall d'opcions habituals.

Excursionistes perduts que aprenen a fer foc, mares que aixequen automòbils de sobre els seus fills, dòcils passatgers d'avió que fan canibalisme i són aplaudits per això. Quan les escoles romanen tancades i les carreteres són impracticables, quan tot ha volat pels aires, ningú es troba a mercè de la rutina per més temps, atrofiant la covardia i la inèrcia: en aquest nou paisatge trastornat, l'autodeterminació completa és inevitable. Les catàstrofes a vegades són descrites com a experiències d'alliberament total. No és casualitat que la salvació a la qual es fa referència en tantes tradicions religioses arribi a través d'una fase de terrible destrucció: el reialme del cel arriba a través del fum.

Que la noció de tal apocalipsi—ja sigui com a guerra nuclear, judici final, o revolució total—estigui tan extesa en la nostra civilització suggereix una popular fascinació. La nostra preocupació pel perill i la tragèdia implica un anhel pel risc i la incertesa. *Què faries si sabessis que només et queden 24 hores de vida?* Des dels nostres cubicles tan sols podem albirar la llibertat total en un context d'imminent destrucció.

Aquí, en el món de les estructures, la seguretat i la rutina, tan sols coneixem els desastres de lluny, com a espectacles: en les notícies dels mitjans de comunicació, pel·lícules o rumors. Aquestes representacions serveixen a uns propòsits determinats, sobretot a la intimidació: ens mantenen intimidats, agraïts per la protecció dels nostres nobles líders. El desastre que veiem a través d'aquestes pantalles, com el salvatgisme més enllà de les muralles de la civilització, és un malson on la vida és curta, bruta i lletja. Aquestes representacions també compleixen un rol econòmic: treuen rèdit econòmic de la immensa popularitat de l'apocalipsi—cada cop és més habitual viure la vida indirectament a través de pel·lícules d'acció i videojocs. En el procés, ens ensenyen la important lliçó de que els moments de veritat que anhelem secretament són distants, inaccessibles, i que potser tan sols són de ficció; res amb el que puguem participar-hi o, pel tema que ens ocupa, precipitar. És a dir: aquests nobles líders, simplement ens estan protegint o s'estan protegint a ells mateixos?

A on encaixen els nostres líders en l'anatomia de la calamitat? Transportats amb avions privats per adreçar-se a les víctimes (ehem, i a les càmeres), parlen com si haguessin patit les tragèdies ells mateixos, però ells no són els que pateixen quan alguna cosa va malament. Aquells que estudien els desastres ens diuen que els desastres poden incrementar les oportunitats d'explotació, però també redueixen les motivacions per fer-ho, o almenys entre la gent que experimenta els desastres; així doncs, l'única explotació en condicions de desastre és perpetrada per forasters, gent que treu profit de la situació per desplomar als supervivents. Els nostres líders són els que treuen profit dels desastres—més concretament, del terror que provoquen; en depenen per mantenir el seu poder. Els desastres funcionen per ells—especialment si no els experimentem mai nosaltres mateixes, i tan sols els veiem per televisió, en els diaris, en els nostres malsons. En realitat, aquests líders són els que ens estan posant en perill—són les seves polítiques que ens provoquen càncer i tornen als terroristes suïcides contra nosaltres.

Però ens estan protegint? Abans, els abocaments de petroli i els accidents de cotxe eren considerats autèntics desastres; avui en dia, són pràcticament característiques estàndards de la nostra societat que ja es tenen en compte per avançat. No són anomalies, sinó rutines. Per altra banda, les interrupcions reals on el sistema es col·lapsa com ara les apagades elèctriques o les amenaces de bomba, són descrites com a desastres, encara que no hi mori ningú. Les temem religiosament, però aquells que han viscut tals interrupcions saben que no son tan dramàtiques com les pinten.

La principal característica dels desastres tal i com els coneixem és que trenquen amb l'status quo. No és la destructivitat que caracteritza als desastres: els escorxadors, els suïcidis, i els danys col·laterals del nostre sistema econòmic prenen més vides que totes les

2010

catàstrofes juntes, mentre que molts desastres acaben sense una sola mort. Si les víctimes de tots els desastres es comptessin de la mateixa manera que les morts que genera la "vida normal", els desastres es veurien molt segurs, de la mateixa manera que el nombre de morts i injustícies perpetrades per gent que obeeix a les autoritats sobrepassa amb escreix aquelles perpetrades pels que desobeeixen les lleis. Tot i així, hi ha qui viu els desastres amb horror mentre que admira les virtuts de la guerra: aquesta gent tem la vida sense regles però se senten com a casa en el seu oposat d'ordre. La guerra, és especialment un ritual molt segur—protegeix l'status quo, la màxima normalitat. No és casualitat que el desastre de l'11 de setembre fos precedit immediatament per una sèrie de guerres—la calamitat de les quals ha sigut definitivament la més sanguinària.

Així doncs, només els covards temen els desastres—és a dir, totes tenim una part covarda a dins nostre que voldria mantenir-ho tot familiar, sigui al preu que sigui, encara que sigui a costa de vides. Aquesta és la por a allò desconegut en la seva forma més pura: projecta caos, destrucció i mort a tot allò que no ens resulti ordinari. Així podem concloure que aquells que més temen allò desconegut, viuen en un món de terror. Precisament, és la gent més terroritzada que té més por de marxar del seu territori. La gent lliure, la gent sense por, preparada per viure les inclemències del dia a dia, dóna la benvinguda a nous horitzons, i fins i tot als desastres.

El Desastre com a condició permanent

Espera un moment—com pot ser possible que els desastres siguin la màxima expressió de l'aventura, la comunitat i la vida mateixa? Això vol dir que si volem viure autènticament, ens hem de passar la vida cercant desastres, perseguint els pocs moments d'agitació que el destí ens ofereix, anhelant els fugaços moments de destrucció i renaixement mentre mantenim la nostra vida rutinària? Val la pena això? La dona cansada de les despeses del cotxe i el matrimoni anhela tornados i tifons, o tan sols es troba desesperada buscant alguna manera d'escapar de la seva realitat?

Potser no caldria anar tan lluny—potser els desastres no són tan extraordinaris al capdavall, excepte els desastres reals, el pitjor desastre és el que vivim a diari: la buidor de les nostres agendes plenes, la trivialitat que ens trivialitza, la maquinària que funciona amb rius de sang. Això explicaria perquè ens sentim tan lliures sempre que alguna cosa, qualsevol cosa, per més horrorosa o perillosa que sigui, interromp tot això.

Potser l'excitació i la immediatesa que esclata en els desastres son simples indicacions d'un retorn al nostre estat natural. Si aquest és el cas, llavors no són els desastres *per se* que són alliberadors—és més aviat una qüestió de perspectiva: un "desastre" que trenca amb les nostres opressions és experimentat com un moment d'alliberament, mentre que la "vida normal" és realment un Desastre disfressat.

De fet, la majoria dels desastres que patim provenen d'aquest Desastre invisible. La destrucció de l'amazònia i la capa d'ozó, holocausts perpetrats amb armes biològiques i bombes intel·ligents, inclòs epidèmies globals com ara les vaques boges, l'anorèxia, la bulímia, la depressió—tot això no seria possible sense el poder centralitzat estatal i corporatiu, i la feina sense significat de bilions de persones. Viure amb allò desconegut al nostre davant i al nostre voltant, lluitar únicament contra els "desastres naturals" amb els quals s'enfrontaven els nostres ancestres, seria pràcticament idíl·lic després de tot això.

Podríem combatre el Desastre amb desastre? Si paréssim d'alimentar les seves flames amb la nostra dura feina i la nostra atenció, si paréssim de pagar tribut, el Desastre segur que es col·lapsaria i es destruiria d'una vegada per totes. Si aquest status quo és el Desastre definitiu, si és realment desordre i tragèdia normalitzada com a sistema, cap desastre amb minúscula podria ser pitjor. *Interromp el desastre!*

Alguns de nosaltres ja ho estem practicant. No vivim en el Desastre, sinó en els seus marges—si, en un estat de desastres continus ple de dificultats, però res comparat amb la misèria de la vida en l'autèntica zona de Desastre. No hem d'esperar que arribi la catàstrofe per gaudir dels seus beneficis—podem sembrar el desastre sempre que vulguem. I som el desastre.

El Desastre es cuida de tot. És a dir: el Desastre ho arruïna tot, deixant-ho tot intacte.

Contemplem desastres des de dins el Desastre, el seu suposat oposat. Des d'aquí dins, semblen aterradors—tot ho sembla. Pensant amb els desastres, sempre els veiem davant nostre, en el futur. Però en realitat, el Desastre ens envolta, una desolació que vivim dia rera dia—enlloc del futur incert, és aquest horror, el més banal i familiar, que no podem concebre i no podem afrontar. La garantia de que, excepte si hi ha una catàstrofe, tot seguirà igual, totes les injustícies i humiliacions incloses—què podria ser més terrible que això?

El Desastre és que no hi ha desastre. Només un autèntic desastre podria salvar-nos del Desastre, que és l'*autèntic* desastre.

Al capdavall, és únicament la por als desastres que manté al Desastre en el seu lloc. Quan la gent reconegui que no és als desastres que han de témer sinó al Desastre, el següent desastre (potser CrisiTotal2010) posarà punt i final al Desastre d'una vegada i per totes.

UN CAP DE SETMANA QUALSEVOL ÉS MÉS SANGUINARI QUE TOT UN MES SEGUIT D'INSURRECCIONS

"Els desastres uneixen a la gent, impartint un projecte i context comuns. En aquesta atmosfera oberta i democràtica, les persones que abans coexistien separadament ara s'identifiquen mútuament. Aquest sentit de comunitat ofereix indicis d'un altre tipus de societat, convertint la calamitat en precursora d'un futur millor. Els desastres són sovint un gresol de moviments revolucionaris: en aquestes condicions extremes, la gent experimenta l'ampli ventall de possibilitats que ofereix la vida i conseqüentment, es mobilitza per tal de desenvolupar-les".

National Research Council Committee on Disaster Studies, Convergence Behavior in Disasters: A Problem in Social Control

TOT EL QUE PUJA... BAIXA!

Esperem que aquest text ajudi a comprendre les causes i les possibles conseqüències de la CrisiTotal2010™:

CONSIDERANT

• Que ens trobem a l'inici o en l'avantsala del denominat pic de la producció mundial de petroli i que això significa que el petroli barat és història.

• Que l'actual sistema econòmic, industrial i social en els països anomenats "desenvolupats" depèn de la disponibilitat d'aquest petroli barat.

• Que l'actual fase globalitzada del capitalisme només és possible per mitjà d'un sistema massiu de transport mogut per derivats del petroli.

• Que la seva substitució per algun altre tipus de combustible o font d'energia requereix un temps, inversió, coordinació i tècniques per als quals ja no hi ha temps.

• Que la financiació actual de l'economia està basada en el creixement perpetu del PIB i que aquest acabarà demostrant ser impossible per qüestions físiques, ja que vivim en un planeta finit.

• Que aquest creixement no és viable ni tan sols a mitjà termini en un context financer i energètic com l'actual i això derivarà en una Gran Depressió que suposarà l'enfonsament definitiu del sistema econòmic.

• Que aquest enfonsament comportarà un gran sofriment a nivell mundial, fallides, atur, revoltes socials i una reculada en la qualitat de vida sense precedents ni volta enrere, fins i tot condemnant a la mort a milions d'éssers humans.

• Que els partits polítics, les companyies transnacionals i les institucions internacionals amb poder sobre l'economia i les regles del comerç internacional estan dedicades al manteniment d'aquest sistema insostenible, i per tant no podem esperar d'ells una solució que passi per canviar de sistema.

• Que el mercat capitalista és inherentment incapaç de buscar objectius a llarg termini. Que la farsa democràtica que vivim, tampoc, ja que no és compatible amb una planificació a més llarg termini que el de les pròximes eleccions.

• Que la cooperació internacional és inviable en un context dominat per una única superpotència militarista (EEUU) que incompleix l'ordre internacional i l'única missió del qual és defensar la seva pròpia hegemonia sobre el planeta i els seus recursos.

• Que l'acció social i política dels ciutadans es veu cada dia més limitada per una progressiva retallada en els seus drets i llibertats.

• Que els mitjans de comunicació de masses són els baluards del sistema, en simbiosi amb la publicitat (estratègia de control mental de la població per a la perpetuació del consum insostenible) i al servei únicament de les grans empreses i poders polítics que els posseeixen i controlen.

• Que la promoció massiva a nivell mundial dels canvis imprescindibles en el model de consum d'energia i d'altres recursos és impossible en aquest context polític, mediàtic i social.

CONCLOC

• Que el sistema socioeconòmic industrial actual està abocat al seu col·lapse en els pròxims anys (2010?!).

• Que aquest col·lapse és probable que sigui més ràpid que lent, considerant la debilitat del sistema financer internacional i la vulnerabilitat del mateix a consequència de la manca de confiança del consumidor i de l'inversor, i al creixement negatiu de l'economia, per al qual no disposa de defenses, ja que el neoliberalisme imperant s'ha encarregat d'eliminar els pocs controls públics existents sobre el mateix.

• Que aquest col·lapse, atenent als precedents i a la disparitat de forces en l'escena geopolítica internacional, és probable que discorri per un camí d'enfrontament i competència bèl·lica, segons "la llei del més fort", mentre les elits intenten mantenir el control i conservar els seus privilegis a costa dels més pobres.

• Que aquest enfrontament pot derivar en una guerra generalitzada o en diversos i consecutius enfrontaments bèl·lics simètrics i asimètrics (terrorisme, escamots, sabotatges, etc.), tant en l'interior dels països, com entre ells, i en els quals és probable que s'utilitzin algunes de les nombroses armes nuclears que existeixen avui en dia en el planeta, així com altres tipus d'armes de destrucció massiva conegudes o desconegudes actualment (químiques, biològiques, nanotecnològiques, etc.), la qual cosa podria suposar la ràpida extinció de l'espècie humana.

Si els arguments tècnics no t'acaben de fer el pes, potser ho veuràs més clar a través d'un conte:

Vet-ho aquí que una vegada, diversos ramats d'ovelles vivien en relativa simbiosi amb la resta d'ecosistema. S'alimentaven menjant les puntes de les herbes i quan acabaven l'herba d'una zona es movien; l'herba tornava a créixer, fertilitzada amb els seus excrements. Va arribar un dia en què una jove ovella va provar de menjar-se l'arrel de l'herba juntament amb la punta; això era natural, tal i com cada nova generació experimentava amb noves possibles fonts d'aliment. Va resultar que les arrels també eren comestibles: de cop i volta hi havia el doble de menjar a dins de la mateixa zona, i tal i com més i més ovelles seguien l'exemple de la primera ovella, la població d'ovelles del ramat es disparava. Altres ramats adoptaren aquesta pràctica, per tal de no quedar-se enrere en la lluita per recursos i dominació. Tan sols alguns grups marginalitzats conservaren l'antic costum de menjar únicament les puntes de l'herba, i foren arraconats als confins de la plana.

Al cap d'unes quantes dècades, gairebé tota l'herba s'havia exhaurit, i els llocs on creixia s'havien desertificat. En aquest moment hi havia una superpoblació de sobredimensionades ovelles, que semblaven més saludables del que les seves antecessores havien semblat mai; un any més tard, milions de cadàvers d'ovelles omplien el desert, els òssos sobresortien entremig de la carn putrefacte. Aquesta carn podrida va contribuir a nutrir l'abrasador desert i una nova generació d'herba començà a germinar. Mentre l'herba s'estenia lentament encatifant el desert, algunes ovelles començaren a pasturar-hi. Aquestes eren les descendents de les que mai van començar a menjar-se les arrels.

Les ovelles que es menjaven les arrels foren part d'un experiment que funcionà durant un temps però que no va poder continuar indefinidament. La qüestió és si volem seguir les seves passes.

El creixement actual de la població, de la producció, de l'explotació de recursos naturals i la pol·lució, són processos exponencials. Els processos exponencials tenen un perill: el col·lapse final succeeix de la nit al dia, sense que sembli imminent el dia abans. Per exemple, si una planta creix exponencialment i cobreix un estany en 30 dies i sabem que dobla el seu tamany cada dia, resulta que el dia 29 sols hi ha mig estany tapat, però el dia 30, al doblar un cop més la seva mida, la panta cubreix l'altra meitat que quedava.

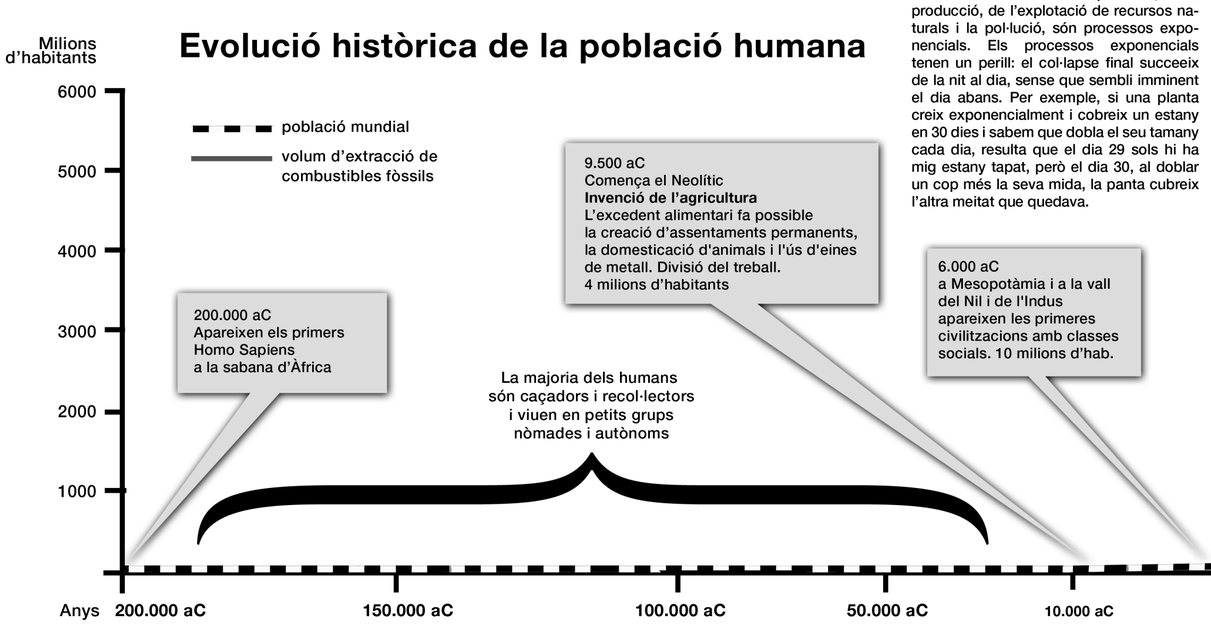

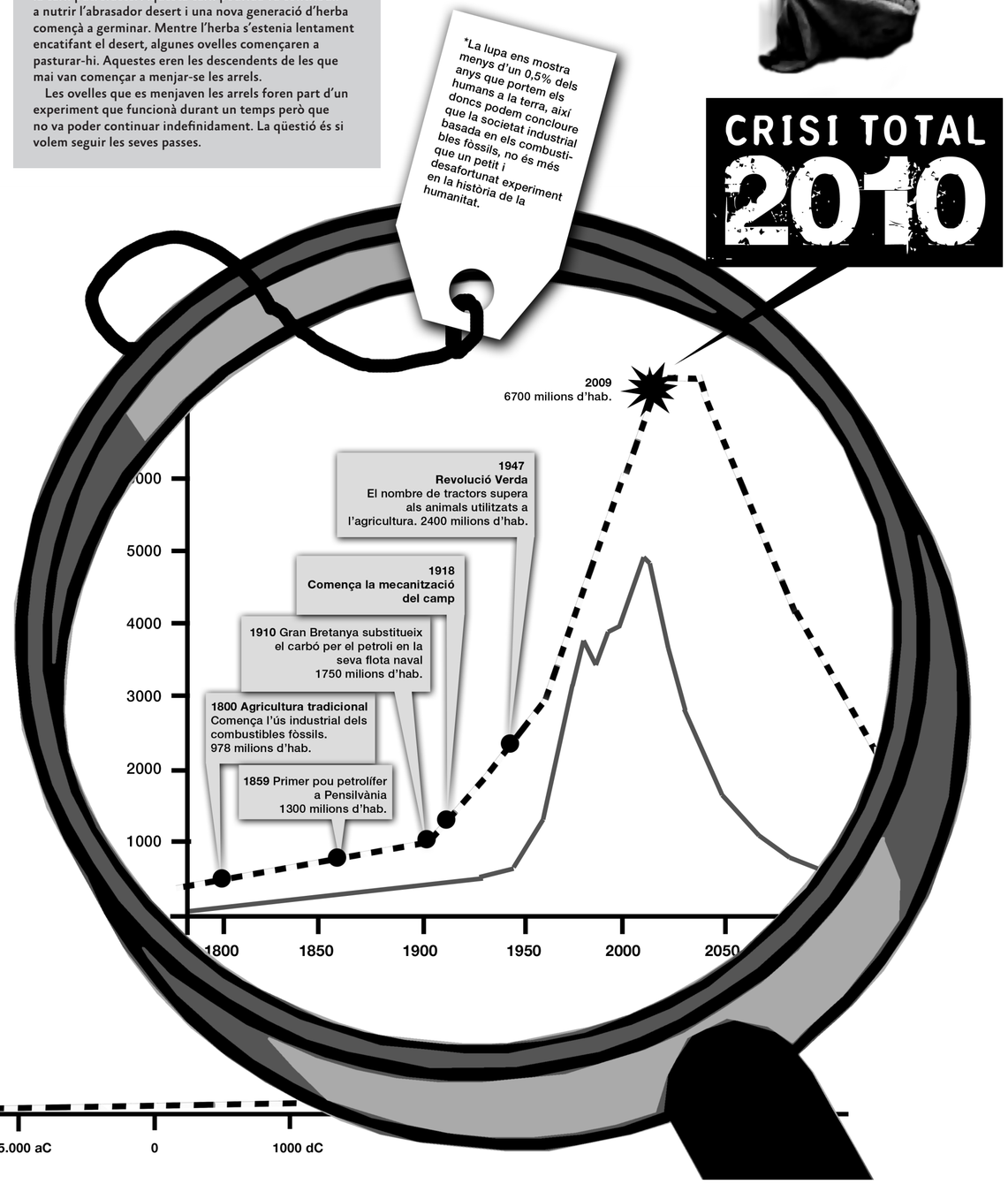

Estar al dia de les notícies és

BANAL

Llegeixes el diari a diari, segueixes les notícies de la tele o per la ràdio? T'has preguntat mai perquè ho fas? Amb quina freqüència passa que la informació que et propocionen els *mass media* altera els teus plans o et dóna llum sobre algun problema que has de resoldre? Potser les notícies del temps tindran algun cop aquest efecte, però la gran majoria de les notícies diàries són inertes, et dónen quelcom de què parlar però no et poden dur a cap acció amb sentit.

La importància d'una informació ve donada per les possibilitats d'acció que deriven d'aquesta informació. Així doncs, podem concloure que la gran majoria d'informació que rebem a través dels *mass media* és irrellevant per les nostres vides. No només això, la informació que ens ofereixen és fragmentada i descontextualitzada, és incoherent. Des que vivim en la cultura de la imatge, especialment des de l'aparició del televisor, preval la capacitat de moure informació a grans distàncies i gran velocitat, no de reunir-la ni explicar-la o analitzar-la. Els llibres per exemple, són un contenidor excel·lent per acumular, estudiar i analitzar organitzadament la informació i les idees. En canvi, els *mass media* tan sols són adequats per llençar-nos missatges que són substituïts ràpidament per missatges més nous. La velocitat d'aquest procés no permet ni requereix avaluació de la informació. Les seves notícies ens entretenen, poden calar en les nostres emocions, però no en la nostra comprensió o la nostra consciència.

Crec que enlloc de perdre el temps sent espectadors passius de les "notícies" dels mass media, seria millor protagonitzar les nostres pròpies notícies implicant-nos políticament.

Llei de la memòria històrica vs. crisi d'identitat cultural

Ja no cal patir pels nostres morts, o pels ideals esborrats a base de la letra, con sangre entra, la democràcia està completa amb la fantàstica Llei de la Memòria Històrica. S'ha fet justícia i ara ja no només es reconeixen els caiguts del bàndol vencedor, és hora de fer les paus després de tantes dècades enfrontades, no és així?

S'elaboren informes sobre l'impacte de la Guerra a ciutats on triomfà l'intent de Cop d'Estat o allà on s'aconseguí aturar, o es posen plaques informatives sobre el que van ser masies de grans burgesos o cases de la patronal catalana més rància. Tot commemorant la nostra rica memòria històrica –una mica amnèsica-.

Ens ha sobtat adonar-nos com es deixaven caure a terra edificis simbòlics dels Moviments Obrers del segle passat o es demolien directament tot especulant amb un terreny històric, mentre ens anaven –i sembla que va per llarg- retallant drets laborals bàsics.

Ens ha sobtat? No del tot.

De fet no és d'estranyar que es vulguin esborrar de l'ideari col·lectiu, no fos cas que alguna il·luminada volgués prendre com a referència sindicalistes de base o llibertaris insubmissos. No fos cas que els treballadors no es dediquin exclusivament a defensar-se sinó que volguessin retractar-se com el que són –o van ser; obrers combatius- i exigir, atacar directament les arrels verinoses que sentencien les nostres vides, començant per l'àmbit laboral.

I tornant a les arrels de l'article que ens ocupa. Està molt bé que s'exhumin fosses comunes, tota una batalla per a les famílies dels desapareguts, que poc a poc es veuen mínimament recompensats. Però ja va sent hora de que reclamem el reconeixement dels espais on es desenvoluparen activitats al marge del poder institucional –que tanta força va tenir al llarg dels s.XIX-XX- i que foren la base per a la formació educativa de gran part del moviment obrer.

Per tal de documentar la qüestió, parlem de Sabadell:

La iniciativa de l'Ajuntament de Sabadell de rehabilitar tot un seguit de Vapors Industrials, donant bombo a la patronal, es limita a ensenyar un tros de la punta de l'iceberg i no mostra, ni tan sols deixa entreveure, que la realitat sabadellenca dels s.XIX-XX és molt més complexa que això. I segurament s'excusaran dient que cal anar pas per pas, que no es pot fer tot de cop, però això ja ens ho coneixem, i és evident que darrera d'aquestes rehabilitacions existeix una intenció utilitarista, és a dir, nosaltres ja hem invertit –econòmicament, amb mà d'obra...- hem aportat el nostre granet de sorra, Sabadell ja té Memòria Històrica, prengueu exemple, les altres ciutats!

Mentrestant l'Obrera –espai en forma de cooperativa de treball on confluïren nombrosos sindicalistes- no és més que un ras que per no tenir no té ni rates.

Tampoc no es comenta –de fet quasi bé no se sap ni de l'existència- la destrossa que va patir l'Escola Lliure de l'Edgard Ricetti quan els feixistes es van fer amb la ciutat. Amb prou feines i insistència del seu ex-alumnat s'ha aconseguit posar el seu nom al Passatge on hi ha l'edifici de l'escola. I que sapiguem mai s'ha mostrat cap interès per part de l'Ajuntament d'explicar la tasca que es va dur a terme a nivell pedagògic en aquell indret.

És per això que considerem que aquesta llei, de memòria històrica, en té a mitges degut a la manca d'interès de les institucions de mostrar el complex entramat social que sempre ha existit.

Fent-la servir com un instrument per mantenir i no qüestionar aquesta democràcia, la única que ens pot mantenir salvats de que no es torni a produir cap mena d'anormalitat político-social en un futur...L'única que salvaguarda els nostres drets com a persones i ciutadans d'aquest meravellós Estat plural –que no és plural ni en les formes ni en el fons-. La Llei és un molt bon instrument que a part de servir per legitimitzar la ja esmentada ídil·lica democràcia, serveix per criminalitzar i dividir aquells que van més enllà del que institucionalment es considera com a correcte i adient de ser recordat.

Del que es considera adient a no caure en l'oblit, perquè poca constància hem pogut trobar sobre els guerrillers antifranquistes, comunistes de base o llibertaris –el que vindrien sent maquis- que es van deixar la vida o se la van jugar tot defensant els seus drets com a persones que no volien sotmetre la seva existència a la dictadura del silenci i la repressió. Silenci que encara avui perdura en l'àmbit oficial i que difícilment alçarà la veu si deleguem en els altres la explicació de la història, que sempre s'ha fet servir per encaminar als estudiants a uns interessos concrets –donar-nos copets a l'esquena per la meravellosa Transició Democràtica havent deixat morir-se al dictador al llit, entre d'altres- que ens inculquen a les escoles.

Així doncs, aquesta llei seguirà donant per parlar, sempre i quan analitzem detalladament la nostra història més recent i l'agafem i transformem la futura per adaptar-la a les nostres vides i les nostres inquietuds. No esperem que el senyor Garzón ens faci una llei a mida, fem-ne ús nosaltres, des de la base, de tu a tu, fent nosaltres mateixes la recerca històrica i creant debat social.

Canviarem la història...?

El poble té la paraula:

"Gràcies a CrisiTotal2010™ he deixat la meva feina com a funcionària. He passat de ser totalment dependent de l'estat a autogestionar la meva vida. He okupat un antiga casa que portava buida molts anys i he començat a treballar vers la sobirania alimentària, cultivant un hortet en un descampat de darrere la casa. També he organitzat una cooperativa alimentària de consumidors i productors en la meva vila."

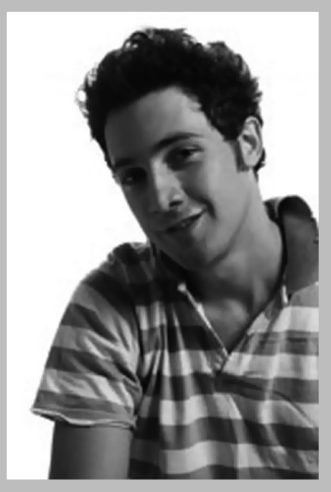

"Estava preparant-me per fer les proves per entrar al cos dels mossos d'esquadra quan vaig conèixer CrisiTotal2010™. Això va trastocar la meva vida donant-li un gir de 180º. Des de llavors, treballo en els moviments socials en campanyes antirepressives, i col·lectius de suport als presos, contra tota forma d'opressió i autoritat! Davant l'escassedat d'aliments que provocarà la CrisiTotal2010™ no podem permetre que els cossos policials segueixin preservant l'acumulació de riquesa dels rics."

Tu també pots contribuir a la CrisiTotal2010, ajuda a fer-la realitat!

CRISI TOTAL 2010

exemple d'acció directa aplicada a la memòria històrica

Mentre s'enfonsava el Titanic, se salvaven aquells que saltaven als bots salvavides.
D'altres es van quedar en el vaixell agitant el fulletó de la companyia que assegurava que el vaixell era "insubmergible". CrisiTotal2010™

Per què he robat al Zara??

Ja que avui aquí se'm jutja a través del Jutjat Penal núm. 1 de Manresa per un furt voldria parlar, en primer lloc, del concepte de robar. La felicitat es mesura en funció del que puguis comprar. Ja no s'ha d'esperar al judici final ni a la presa de la Bastilla o al Palau d'Hivern perquè gràcies al producte o al mitjà de vida que necessites, podràs ser feliç, aquí i ara. En això, el Capital ha sigut més llest, prometedor i convincent que totes les ideologies conegudes, religioses o polítiques. La societat només ens permet tres mitjans de subsistència: l'esclavitud assalariada, pidolar i robar. Quants d'aquests polítics, ja siguin hereus de la corbata o del pantaló de pana, se'ls acusa de lladres? Però jo, que no sóc ni política ni explotadora, i que tampoc em caracteritzo per l'astúcia delictiva tipus Enric Duran, em reservo pràctiques com la reapropiació i el dany a les cadenes multinacionals del cos únic. Reconec que el furt que avui se m'impugna no respon a una necessitat primària com menjar però el cert és que he preferit robar i divertir-me a ser robada i contribuir al més gran dels Imperis d'Explotació espanyols actuals que conec: Inditex.

Vull expressar que aquesta temptativa de furt no ha sigut indiscriminada, que directament pren un sentit, al meu entendre, des del moment en el qual es dóna a l'establiment Zara, la principal firma del grup Inditex que posseeix altres firmes com Stradivarius, Lefties, Pull & Bear, Massimo Dutti, Kidd's Class, Bershka y Bretos. Dir que el sentit d'aquest furt és inherent al concepte de sabotatge pel fet de ser un furt al Capital, al mateix Amancio Ortega, el propietari d'Inditex, el segon grup mundial de venda de roba. He pretès robar al que anomenen "democratitzador de la moda" però que hauria de ser titllat com a "perpetuador de l'explotació femenina". He volgut robar a l'Imperi que deu la seva impressionant expansió, tan elevada des dels periòdics econòmics, a un model de subcontractacions i economia submergida que explota a la Xina, Turquia, Alemanya, Espanya, Romania, Bulgària, Cambotja, Mèxic, Perú, Pakistan ... Parlo d'una multinacional que, per exemple, a Portugal paga 20 e al dia a famílies senceres que fabriquen entre 150 i 200 parells de sabates al dia; d'un ens de l'Ibex 35 que utilitza el treball infantil, imposa 16 hores de treball diàries sense descans setmanal i paga, evidentment, microsalaris als seus tallers clandestins repartits arreu del món. He mirat de robar al mateix responsable de l'explosió d'un taller (Spectrum Sweater Industries & Shahriar Fabries) a Dhaka (Bangladesh) que provocà la mort de 64 dones que estaven produint per Inditex. Aquests són pocs dels molts motius que em fan pensar que el Tractat d'Iniciatives Ètiques de l'ONU, on Inditext s'ha incorporat, és de pa sucat amb oli, de la mateixa manera que ho són totes les institucions que es diuen portadores d'una suposada justícia utilitarista.

Per què l'empresari més ric de l'Estat, amb una fortuna superior a les de la família Palanco o Botín, l'empresari que ocupa la cinquena posició en riquesa europea i la divuitena mundial a costa de l'explotació, és elevat socialment i visitat pel mateix president Zapatero en comptes de ser expropiat i penalitzat? Contràriament a això, per què a mi se m'imputa un frau essent aquest només falta en grau de temptativa, al no haver-se consumat, segons les seves pròpies lleis? I és que potser podré escollir entre una pena multa o la pena de localització permanent? Així doncs Senyories, Fiscal i Lletrat, aquesta és una mala estratègia! Les penes que imposen no són un remei contra els actes de rebel·lia. La repressió, lluny de ser un remei, o un pal·liatiu, no fa res més que agreujar el mal. Les mesures correctives només poden sembrar odi i venjança. És un cicle fatal. Aquesta jerarquia social i patriarcal no podrà ser sustentada eternament amb el consentiment i delegació d'aquesta "ciutadania" creada. Qui sembra la misèria, recull la ràbia. Per tal de destruir un efecte primer cal destruir-ne la causa, els furts, els sabotatges i la lluita continuaran mentre quedi un sol rebel social i desapareixeran quan cadascú segons les seves possibilitats i cadascú segons les seves necessitats pugui viure en plena llibertat, "agafant del munt".

Per l'Autogestió Generalitzada
Per l'Anarquia

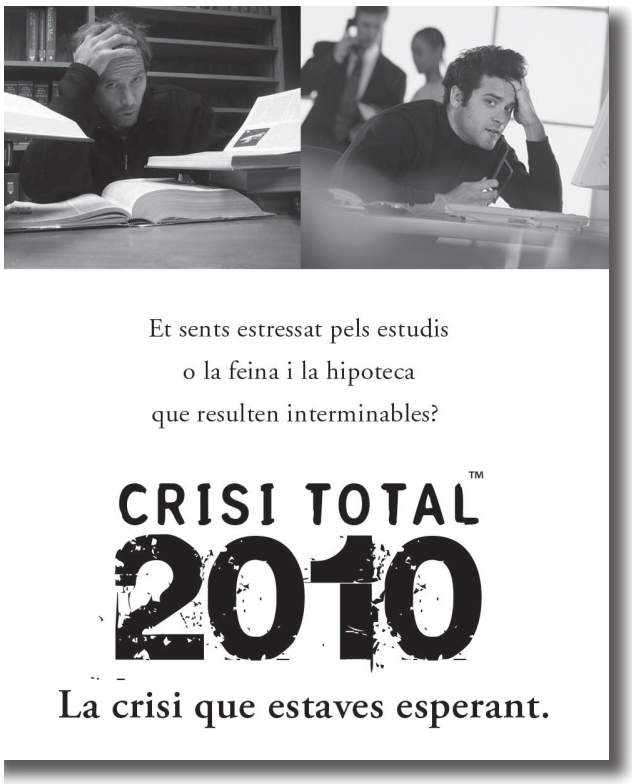

"La publicitat ens fa desitjar cotxes i peces de roba, tenim feines que odiem per comprar merda que no necessitem". Fight club

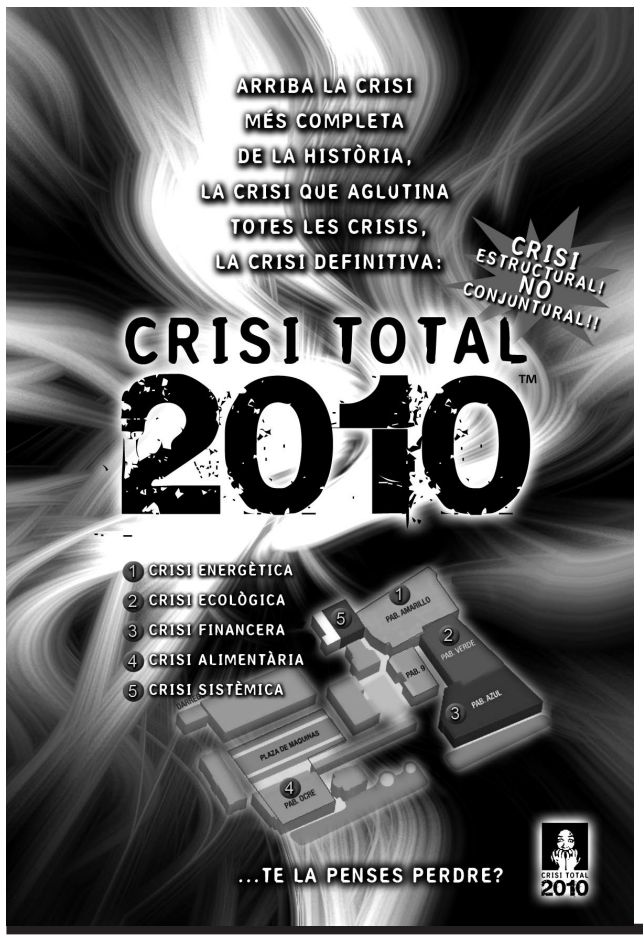

Perquè els polítics no parlen de la crisi energètica?

Fa més d'un any que la Generalitat va fer públic "d'amagat" un alarmant informe sobre la crisi energètica. Dic "d'amagat" perquè en la presentació oficial de l'informe no va assistir-hi cap representant polític, i de mitjans informatius sols hi va assistir TV3, que tampoc ho va difondre.

Fets com aquest deixen constància de que els polítics estan al corrent de la crisi energètica, no poden al·legar ignorància.

D'entrada hi ha una raó molt simple i evident per la qual els polítics estan silenciant la crisi: els polítics no poden plantejar un problema pel qual no tenen cap solució, ja que llavors ningú els votaria en les següents eleccions. Els polítics són elegits per a curts períodes i per tant, estan motivats a aportar beneficis a curt termini, per tal de mantenir la seva butaca. Així doncs, és poc probable que els governs es plantegin adoptar pòlices energètiques per fer front al pic del petroli i la conseqüent escassetat. Si mai han fet cas al protocol de Kioto—que ja compleix més de 15 anys—com podem esperar que es prenguin seriosament fer front a la crisi energètica que suposa fer canvis molt més radicals?

Que els països productors de petroli i empreses petroleres no ens alertin de la crisi imminent tampoc té res d'estrany, doncs no volen que els estats importadors de petroli comencin a investigar altres fonts d'energia que podrien devaluar-lo.

La crisi energètica suposa la fi de l'etapa industrial-tecnològica que ha durat poc més d'un segle—un breu episodi en la història de la nostra espècie. Al llarg de la història, fins i tot les tendències més importants i evidents són obviades completament pels seus contemporanis, perquè els canvis que preveuen són inconcebibles. Aquest procés s'acostuma a denominar "problema de context extern": quelcom tan allunyat de l'experiència comú dels que viuen en un lloc i temps concret que no poden comprendre plenament la informació disponible. El bloqueig mental col·lectiu que impedeix la comprensió també s'acostuma a anomenar "dissonància cognitiva". Això ajuda a entendre perquè l'opinió pública de la nostra societat camina somnàmbula vers el futur.

És possible que formis part de la massa "aborregada" i no te'n hagis adonat

La realitat ve determinada pel consens—és a dir, per les masses. El que és possible o impossible es decideix col·lectivament d'acord amb el que la gent creu que és possible o impossible. El món que habitem no està fet únicament de fets físics o sensorials; aquests materials primigenis prenen significat com a signes, eines, costums,... a partir del seu context social, i el bosc de signes resultant és la més gran part del que volem dir quan ens referim a la realitat. Són aquestes condicions socials que creen als individus, incluint els valors que influencien les seves decisions; però, com que aquestes condicions són el resultat de decisions individuals, tan sols persisteixen perquè la gent decideix reproduir-les. Com és que això passa en condicions socials extremadament impopulars com ara la guerra, la pol·lució o la feina miserable?

En general, la gent pren les seves decisions d'acord amb allò que creu "realista", enlloc d'allò que desitja, i allò que considera realista depèn d'allò que els altres consideren realista. Així doncs, qualsevol ordre social depèn d'una mentalitat de masses, una psicosi col·lectiva—i no té cap garantia de funcionar d'acord amb els millors interessos d'aquells que el componen. És per això que la nostra realitat difereix significativament depenent del tipus de massa a la qual pertanyem:

• 1r tipus: Massa "aborregada" (al·letargada)

Massa formada per gent que no es reconeix a si mateixa com a part d'una massa, sinó que es consideren persones sobiranes; però casualment treballen, consumeixen i habiten de la mateixa manera que milers o milions d'altres persones. Tendeixen a veure la realitat com a fixe i immutable. Aquesta massa no és menys poderosa que una altra, però el seu poder mai és exercit de forma conscient. Aquest tipus de massa es caracteritza per la seva inhabilitat de qüestionar els seus propis supòsits i la total negació de responsabilitat per les seves accions (amb les seves famoses justificacions "jo tan sols estic fent la meva feina" o "tothom fa igual"); 80 milions de persones mirant la televisió en acabar la jornada laboral és un exemple d'aquest tipus de massa en acció.

• 2n tipus: Massa seguidora

Aquesta massa és conscient de la seva existència però no del seu poder. Un bon exemple d'aquest tipus és la massa de seguidors d'un esdeveniment esportiu o qualsevol altre tipus d'entreteniment. El que fa interessant aquests esdeveniments no és la suposada principal atracció, sinó l'atmosfera generada per la massa. La prova d'això és la decepció que suposa la manca d'assistència en un esdeveniment. Tot i així, els membres d'aquestes masses no es veuen a si mateixos com els autors de les situacions que creen. Són els seus diners, la seva atenció, el seu interès que ho fan possible, però ells atribueixen aquest poder a forces alienes—els organitzadors, els promotors, el Barça o els Estopa. A vegades aquestes masses van més enllà del que s'espera d'elles i fan "esports de carrer" com ara els hooligans del futbol. Aquesta gent no es limita a ser espectadora i a seguir les instruccions com autòmats. Participant en baralles, provocant disturbis i confrontacions amb la policia... aquesta gent està iniciant les seves pròpies activitats, i passen a formar part del 3er tipus.

• 3r tipus: Massa activa

Massa que és conscient del seu propi poder en determinar la realitat. Aquesta és la massa com a protagonista, com a subjecte enlloc d'objecte. Malgrat duguin a terme activitats violentes o desagradables, la seva mala conducta és contagiosa, evidenciant com estan de putejats/des i les seves ganes de trencar amb la simple passivitat. Això no vol dir que tota massa rebel valgui la pena, però val a dir que en una societat basada en la segregació i la passivitat, tota activitat autodeterminada col·lectivament és seductivament subversiva. Tot i així, una massa que té consciència del seu propi poder no és necessàriament alliberadora per a aquells que la formen. Com a massa, poden ser lliures de la dominació d'altres masses, però això no és garantia de que qualsevol persona a dins la massa sigui lliure dins la mateixa. Els individus conscients que són poderosos quan s'uneixen, no son sempre conscients de la part que cadascú posa en crear aquest poder, i no tenen perquè saber com fer-ho per participar en l'aplicació del poder. Les masses són vulnerables a l'autoritat, a ser controlades per forces alienes en la mesura que cada participant no sap com aplicar el seu poder dins del grup.

• 4t tipus: Massa activista

Massa d'individus conscients de que la massa no és més que la suma de les seves decisions individuals, i prenen les decisions d'acord amb això. Com a exemple d'un microcosmos dins d'aquesta massa, tenim el grup d'afinitat d'activistes polítics, on les decisions són preses per consens entre un grup d'amics que han desenvolupat conjuntament la seva pròpia concepció del que és significatiu amb l'hàbit d'actuar-hi decisivament. En aquest context, on la realitat és determinada conscientment i col·lectivament, la llibertat d'una mateixa és la suma de la llibertat de tota la resta, i no un estret espai abandonat en els marges. Aquests petits grups d'individus en estreta relació poden generar ràpidament noves realitats en l'imaginari col·lectiu i esdevenir una olla de pressió de transformació social.

Aquestes dues fotos tenen un fil comú; són un intent de transmetre la sensació de perill constant sota la qual creiem viure i la creació, per part dels estats, de mitjans i d'infraestructures repressives que ens presenten com a eines de seguretat.

La senyal de perill pot ser una metàfora de l'alarma social que ens han creat entorn a la idea que vivim envoltades de perills (robatoris, atemptats,...) i que per fer-hi front hem de desconfiar de tot i de tothom. Bé, de tothom menys d'aquells que els estats ens venen com a agents que vetllen per la nostra seguretat (polítics, jutges, policies, ...), ells són suposadament els qui ens han de salvar de tots aquests perills. Per tant, ens fan creure que si volem estar segures i viure tranquil·lament els hem de confiar les nostres vides i sobretot seguir les pautes de funcionament i ordre establertes que garanteixen un bon desenvolupament de la societat.

Així doncs, duent a terme una política d'alerta i perill constant, aconsegueixen poc a poc, un objectiu totalment efectiu per als estats i la seva necessitat de control social, que és que cadascuna de nosaltres ens convertim en el nostre propi botxí.

Un cop el primer element de la cadena ja està en ple funcionament (creació de l'estat de pànic) els és molt més fàcil que la població accepti totes les eines i mesures repressives que implantin (càmeres als carrers, controls als aeroports, estacions, control de dades informàtiques, etc...), tot s'accepta si és sota el pretext de la "seguretat". A partir d'aquí doncs, només és qüestió d'anar creant eines, mitjans i infraestructures per poder canalitzar tot aquest treball de control fet i poder penalitzar aquelles qui no segueixin les pautes marcades.

Exemples d'infraestructures repressives són les comissaries, els jutjats o les presons, que els estats venen com a eines de seguretat i d'ordre social. A Manresa aquest any s'ha inaugurat la nova "Ciutat Judicial" que s'alça en ple barri antic de la ciutat, i que és la segona foto que he escollit.

Les nostres pors s'acaben convertint en les seves armes.

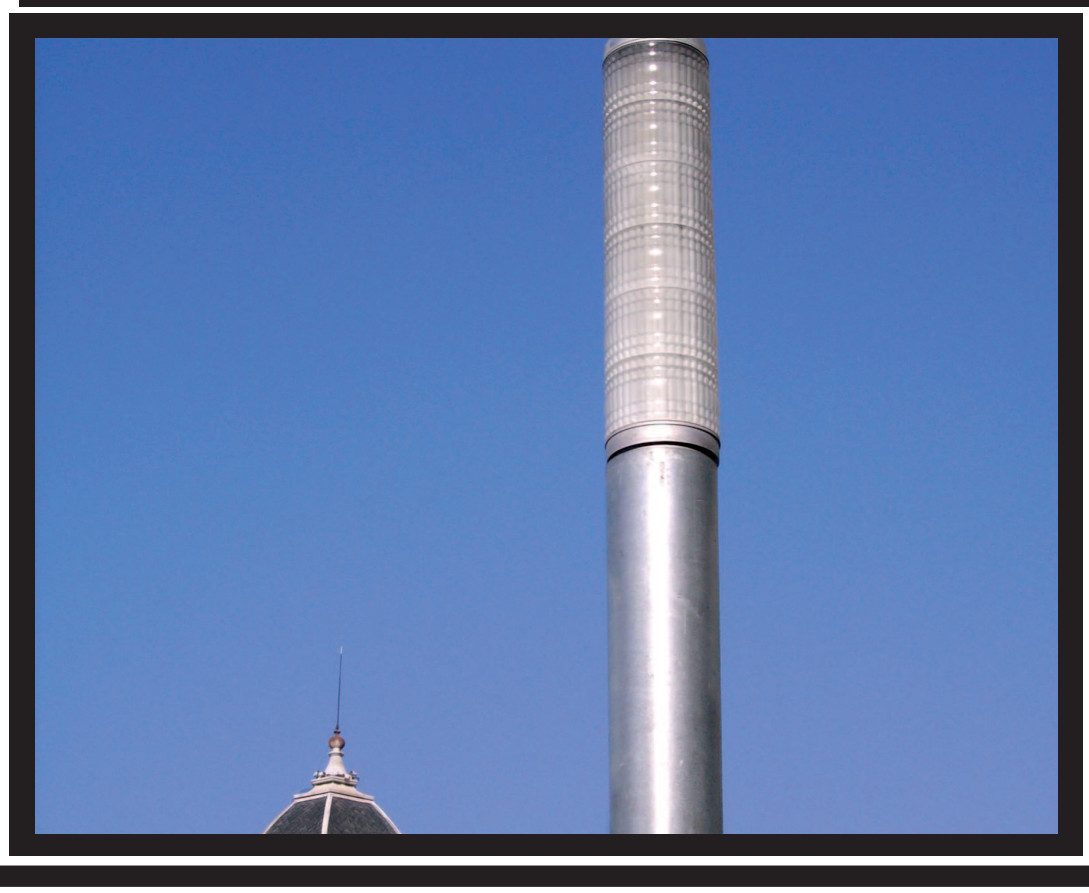

La primera vez que estuve en Manresa me chocó mucho el uso que se hace del espacio público, en cuanto supe del rally fotográfico al Banzai, no tuve duda en elegir mi objetivo: las farolas.

Conté siete modelos, cada uno ubicado en zonas diferentes para subrayar la función del entorno donde me hallaba: zonas para el ocio con bancos y arbolitos; zonas para el "shopping" del sábado, donde tiendas-discotecas exigen un tipo de iluminación vivaz y calles anchas donde se necesita más luz para coches y aparcamientos.

Todos representan, en mi opinión, como el estilo neomodernista (neoyorkino diría) adoptado por el ayuntamiento, influye en el sentido de espacio público de la ciudadanía. Un hilo común que empuja las nuevas generaciones hacía el olvido de un estilo más apto a las que son nuestras raíces y reales necesidades. Ni hablar del mero aspecto estético, es decir, la fealdad de estas farolas oxidadas.

No ha sido fácil elegir dos fotos, quizás éstas sean las que más rinden claro mi pensamiento.

Pirelli acomiada per sorpresa i amb guàrdies de seguretat

Manresa, gener 2009

L'espurna

Unes 120 persones van ser acomiadades per sorpresa i per una dotzena de guàrdies de seguretat que els hi barraven el pas a la fàbrica el 28 gener. L'ERO de Pirelli es va fer efectiu d'aquesta manera, sense que la plantilla hagués estat avisada prèviament. Nom i targeta d'identificació o DNI és el que demanaven els guàrdies de seguretat, a mode de porters de discoteca, a les treballadores de Pirelli. Si la persona figurava a la llista d'acomiadades se'ls hi barrava el pas i se'ls hi entregava una carta on es notificava el seu acomiadament. Les persones no van ni poder accedir a la fàbrica a recollir les seves coses personals. D'aquesta manera es feia efectiu l'Expedient d'Ocupació de Regulació (ERO) que l'empresa va presentar a l'octubre de 2008. L'expedient afecta a 270 persones, de les quals unes 40 s'han acollit a les baixes voluntàries i unes 80 a les prejubilacions. Els col·lectius més afectats han estat les dones, les persones que portaven entre 7 i 20 anys d'antiguitat i les veteranes que s'han acollit a les prejubilacions. Les que han restat, han estat les persones que tenien un contracte de relleu, contractades recentment.

En un mitjà local (Regió 7), Pirelli va assegurar que les mesures preses responen a motius de "seguretat", per tal de "preservar la integritat física de la fàbrica i de les persones". La reacció de les treballadores pel mode d'acomiadament va ser d'indignació i de ràbia, segons han informat fonts sindicals. La tensió va créixer més al veure que els sindicats majoritaris, CCOO i UGT, no van estar presents en l'acomiadament ni van informar de la resolució de l'ERO. En aquest sentit, les treballadores van emetre un comunicat criticant als sindicat majoritaris per "no donar la cara" i la ineficàcia del comitè d'empresa (dominada pels dos sindicats majoritaris). Comitè que, per estranya coincidència, patirà una reestructuració, ja que molts dels delegats sindicats de CCOO i UGT pleguen a l'acollir-se a les jubilacions i prejubilacions. Com a mostra de solidaritat entre les treballadores, les que restaven treballant van parar la fàbrica durant tota la jornada.

L'acord del pla social

El preacord de l'expedient de regulació va ser negociat pel comitè d'empresa i per la representació legal de Pirelli, el gabinet jurídic de Miquel Roca Junyent (polític de Convergència Democràtica de Catalunya i un dels impulsors de la Constitució Espanyola). Després de diversos processos de negociació, a principis de gener va ser acceptat l'acord amb l'aprovació de tots els sindicats, menys la CGT, i de la majoria de la plantilla en votació. Segons la CGT, no va signar l'acord, ja que com a principi del sindicat "no es pot acceptar cap expedient de regulació a una empresa que obté beneficis". Durant el procés de negociació hi hagut doble joc per part dels sindicats majoritaris i la direcció, tal com afirma el sindicat USOC en un comunicat: "Durant el dia 23 de desembre els responsables del Departament de Treball van mantenir contactes amb la Direcció de l'Empresa i una central sindical per a intentar arribar a un preacord abans de començar la reunió". Segons aquest sindicat, a la reunió oficial la proposta de mediació presentada per la Direcció General de Relacions Laborals restava tancada i "només valia dir sí o no". Va ser en aquesta esmentada reunió on va sorgir el redactat de l'acord definitiu del pla social de l'ERO, el qual dista de la proposta inicial (i els seus posteriors mínims) del comitè d'empresa. Les rebaixes són evidents: De la indemnització de 65 dies per any treballat amb un màxim de 61 mensualitats amb exempció d'impostos, als reals 55 dies per any treballat amb un màxim de 51 mensualitats en import brut. El pla de prejubilacions és d'un mínim de 57 anys i no de 53 com havia proposat el comitè. A més el mínim perquè es complementi el salari fins al 100% no serà fins als 60 anys, abarcant fins els 64, i fins als 61 anys abarcant els 65 anys. El comitè proposava que dels 59 als 65 anys el cobrament fos de tot el salari net fins als 65 anys. A banda d'això, no s'ha aconseguit l'intercanvi de l'outplacement (servei de recol·locació, en aquest cas a l'empresa MOA) per 3.000 euros que és el que es calcula que val el servei per persona. Tampoc s'ha aconseguit que l'empresa es comprometés a mantenir els llocs de treball a la planta de Manresa, només es compromet a aplicar l'acord vigent a futurs acomiadaments en un termini de 6 anys.

La nota cínica de l'acord és la possibilitat que dóna l'empresa a poder ocupar les places vacants dels seus actuals centres de treball "a Xina, Romania i Brasil" amb les condicions "que s'operi en aquell país". En aquest sentit, Pirelli no es compromet en recol·locar la plantilla acomiadada en empreses subcontractades, però es donarà preferència, amb reserves, a aquestes persones en cas d'un futura demanda laboral a Pirelli Manresa. Cal recordar, que l'empresa ha fet un reajust no perquè hi hagués pèrdues (la planta va tancar el seu exercici de 2007 amb importants beneficis), sinó perquè la planta ja no era competitiva en relació a les condicions de productivitat que es pot donar a altres estats on les condicions laborals són més flexibles.

Darrera hora:

Pirelli deixarà de fabricar pneumàtics a la fàbrica de Manresa. La decisió que afectarà a uns 600 treballadors és una desgraciada lliçó per als sindicats oficials (CCOO i UGT) que fa quatre dies signaven els indignes acomiadaments dels seus companys mentre alguns treballadors i algun sindicat (CGT) encara plantava cara. En aquest context recomanem la visió de: Los lunes al sol.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
sallent@cgt.es
CGT

El pèsol negre necessita un cop de mà! escriu articles o uneix-te al projecte!

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

Presó dels lledoners i explotació laboral

Manresa, gener de 2009

no+presos

L'explotació laboral a la recent construïda presó dels Lledoners de Sant Joan de Vilatorrada té noms i beneficiaris: quatre empreses seran (de moment) les encarregades de dur a terme part dels seus processos productius i de col·laborar per tant, amb el negoci de la indústria carcelària. Fins al moment, només s'ha fet públic el nom d'una d'elles, "CLIMESA", empresa que es dedica a la construcció, principalment, de sacs industrials i arnesos i que té la seva seu central al carrer Castella nº 52 de Barcelona i una nau industrial al Polígon Industrial Pla del Camí de Castellgalí.

Segons informava el maleït diari Regió 7, el sou que rebran els presos per mitja jornada serà de 250 euros al mes, és a dir, uns 3 euros l'hora. La precària situació generalitzada de les persones preses fa que no els hi quedi cap altre remei que acceptar aquest treball, siguin les condicions que siguin. La màscara de la reinserció és difícil que s'aguanti, quan és obvi que les activitats laborals que s'ofereixen als presos no són les que ells voldrien, sinó les que les empreses els hi interessa.

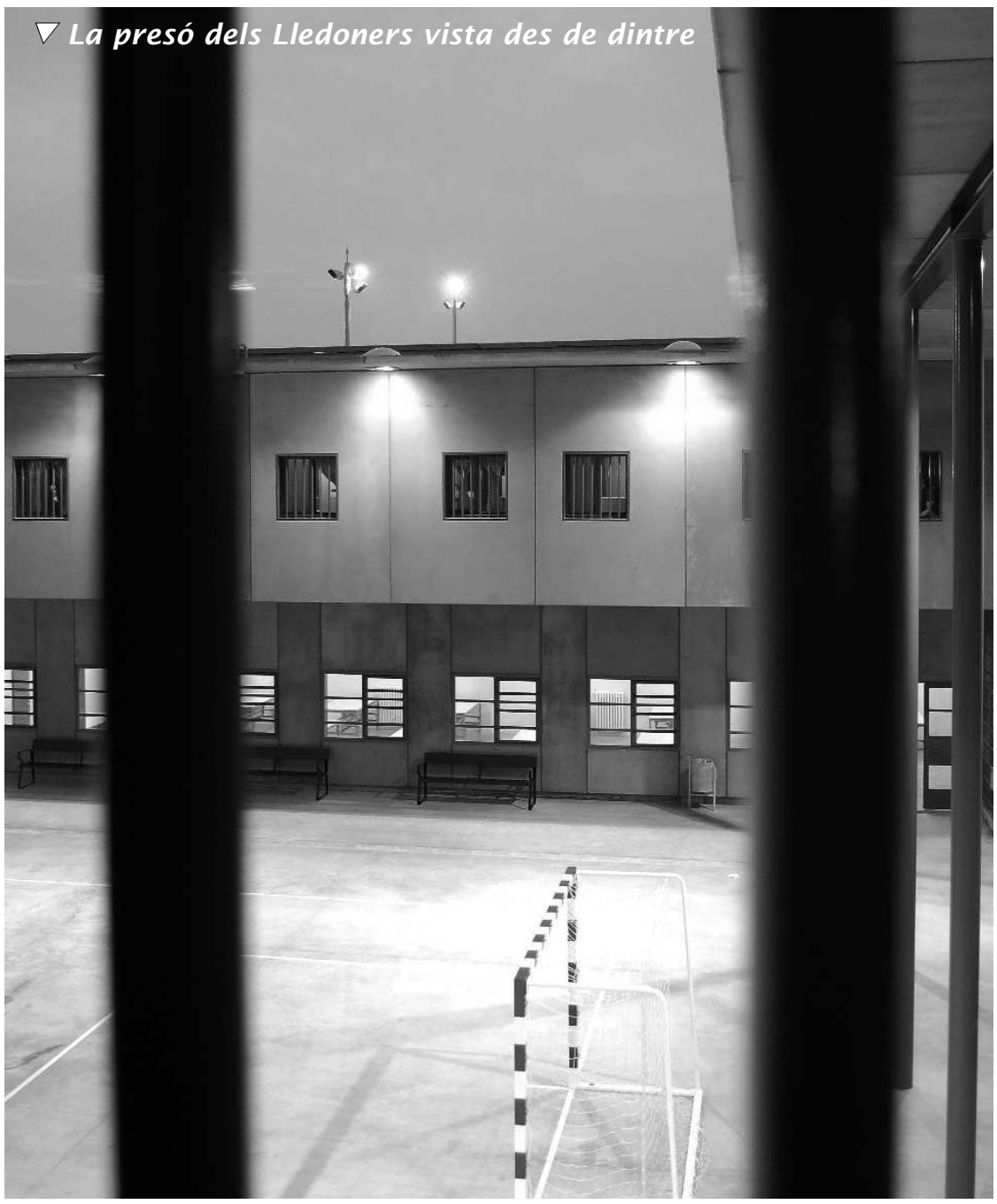
▽ *La presó dels Lledoners vista des de dintre*

No oblidem que CLIMESA no és l'única empresa que té una part del seu procés productiu al Bages i que es beneficia o s'ha beneficiat en algun moment de l'explotació laboral als presos. L'empresa Catel, amb seu central al Polígon Industrial Casanova de Sant Fruitós de Bages, fou una de les empreses guardonades durant la Primera Edició dels Premis a la Fidelitat que oferia el Centre d'iniciatives per a la Reinserció (CIRE) "a aquelles institucions, personalitats i empreses que li han donat suport".

ADIGSA, CAHORS ESPAÑOLA, CATEL, CLAVED, El Corte Inglés, ELENPUNT, FADERS, INDUSTRIAS ANJOSA, INDUSTRIAS MURTRA, ISOFIX, LA CAIXA, RAIMAT-CODORNIU, MANUART, MET-MANN MIGUEL TORRES, MÚTUA DE TERRASSA, SADIPAL, Bahisa, Bitron, Distrex Ibérica, Factory Bag, CJM, Gates, Kostal, Manufactura Moderna de Metales, Sadeca, Industrias Castellon, Producciones Mitjavila, Probike TBWA, són algunes altres empreses que han participat del negoci. C.C.O.O. i U.G.T, no només participen de la formació dels futurs carcellers i accepten dins les seves files a botxins i torturadors, sinó que també participen del consell assessor del CIRE.

Crònica de la marxa a la presó

Manresa, gener de 2008

Prou presons

El matí del 27 de desembre unes 15 persones ens vam apropar al centre d'extermini dels Lledoners per tal d'expressar el nostre rebuig cap a les presons i la nostra solidaritat amb als presos. Tot i que el dissabte era dia de visita de les famílies, amb prou feines vam veure tres o quatre cotxes de familiars que sortien de les visites. Durant l'estona que vam estar a la porta vam llegir una octaveta i vam cridar en contra les presons, els carceleros,...

En 15 minuts arribaven cotxes de maderos per fer-nos fora i abans que marxessin els maderos (mossos) van identificar a un compa. També cal destacar l'efecte aïllador i d'invisibilitat que li han donat a aquesta nova presó, que està a prop de Manresa i Sant Joan però al mateix temps està enmig del no res.

El 31 de desembre a Barcelona, com ja és tradició, es van fer marxes a les presons. Al matí es va anar a la presó de dones de Wad Ras i a la tarda es va anar fins la Model.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria Berguedana
info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Elogi a la informació

Com no ens diuen efectes adversos cap a la nostra salut en pro de la seva economia. Un cas: el papil·loma.

Capolat, febrer 2008

HiStErIa

Fa unes setmanes, l'ajuntament de Berga proposava una xerrada informativa sobre el papil·loma al pavelló de Suècia. Les assistents, totes dones excepte un pare, quedàvem bocabadades de la poca rigurositat científica que hi ha darrera de tot això i del marketing descontrolat amb el que ens vam trobar. Davant malalties degudes a la mala conscienciació i aplicació de mètodes anticonceptius de barrera, arriba la solució: una vacuna dirigida al sector més desprotegit de la societat: la infància femenina. No vam enraonar dels motius pels quals el VPH marxa en un tant per cent elevat tot sol en persones que se li ha diagnosticat, com si altres factors com l'alimentació i els hàbits no juguessin un paper important en l'agreujament o la lluita lluita biològica un cop algú ha estat infectat. No es va qüestionar com pot ésser que l'excipient de les injeccions sigui alumini, metall pesat pel qual els productes agroalimentaris passen censura en la cadena per arribar al mercat. El pànic instaurat a les mares des de la intitucionalitat i el rol de la dona de protegir llurs criatures feia infranquejable la barrera cap a la crítica. És per això que resulten perfectes consumidores d'un brevatge artificial investigat contra un càncer que té un tant per cent de mortalitat reduït en comparació amb d'altres, com els de mama. I ens trobem davant una campanya dirigida a un sector massa concret per pensar en l'altruisme de dues de les farmacèutiques més importants cap a la nostra salut. A mi més aviat em recorda les seves butxaques en un temps on tots els mitjans parlen de crisi, on la gent pot disminuir el seu consum d'altres mercaderies però on els productes de farmàcia són resistents al tant citat davallament econòmic. No crec en la casualitat de la seva aparició al 2007 quan ja al 2005 vaig poder veure com vacunaven a les meves amigues, conills d'índies per donar major seguretat a les dones occidentals, a Bolívia.

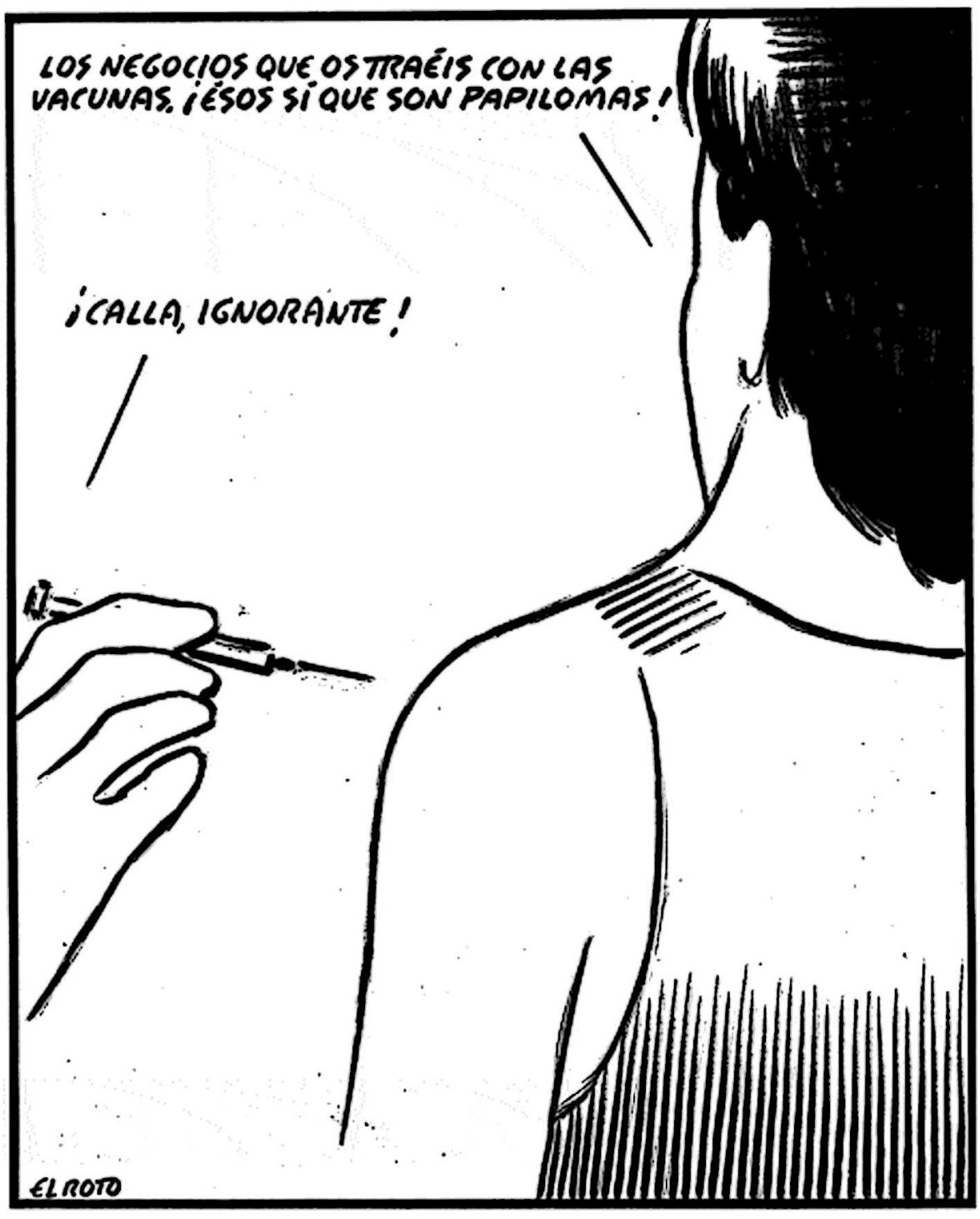

Quan es va interrompre la xerrada al pavelló de Suècia per preguntar sobre les 18 morts a EEUU vinculades a la vacuna el silenci va ser tens. Però ara que ja han saltat a la premsa els primers efectes al territori tothom té dubtes.

La consellera de Salut, Marina Geli, orgullosa de seguir endavant amb la campanya tot i el que ha succeït. Aquesta és la educació que impera a les seves escoles. Contenta de que el dispositiu d'emergència funcionés amb el "lot tarat", que el retiressin de les escoles només 5 minuts després de llençar l'ordre. Però quant temps feia que sabíeu dels efectes adversos i no ho dèieu ni vosaltres ni un prospecte?

◣ Quan es va interrompre la xerrada al pavelló de Suècia per preguntar sobre les 18 morts a EEUU vinculades a la vacuna el silenci va ser tens. Però ara que ja han saltat a la premsa els primers efectes al territori tothom té dubtes

És aleshores que entren en joc, a través dels mitjans de comunicació, tot un seguit d'associacions i organitzacions públiques que ningú n'ha sentit a parlar i que deixen clar un cop més que només treballen al servei de les rentades de cara cap als governs quan una qüestió inqüestionablement duta a terme sense la simpatia de la gent de carrer surt de forma escandalosa als mass- merda. Que si l'Associació per la Defensa de la Salut Pública, que si el Servei Espanyol de Farmacologia... i només ells tenen veu i vot a l'hora de seguir persuadint i calmant a les mares.

Les crítiques filtrades, a més, ho són amb poc fonament. No vull tornar a llegir que és un medicament car i de resultat incert. Perquè a la indústria li és molt rentable i en aquest país, tenir un càrrec públic i emportar-te diners d'empresa privada o tenir un càrrec públic i una empresa privada sembla ser que no resulta penat. I el resultat totalment l'esperat: consum. On creieu que van a parar els diners de la vacuna?
Si s'insisteix tant en les citologies i les revisions periòdiques per a un diagnòstic ràpid que pugui actuar davant una possible avançada del virus, us incito a preguntar a les vostres ginecòlogues l'inexplicable fet que la sanitat pública catalana hagi augmentat d'un a tres anys el temps entre revisions ara fa un any aproximadament? És que no surt més rentable una revisió rutinària que el cost d'una vacuna de dues dosis de 300 euros/unitat (més o menys)?

Les mares demanen més educació sexual a les escoles. Que no es pot parlar a casa de forma natural? I les ginecòlogues i llevadores van a les escoles a instruir sobre sexualitat i alertar dels perills de no prendre mesures protectores acompanyant-se de fotografies de penis i colls d'úters infectats per malalties de transmissió sexual en un estat deplorables, plens de pus en el millor dels casos. Voleu dir que si la meva filla rep aquestes classes visuals, el dia que vulgui mantenir relacions sexuals i algú se li despulli no sortirà corrents? És la educació del pànic. Que comença de petits i acaba quan la persona és adulta, mare i va un dia a Andorra a comprar una vacuna contra el VPH perquè allà són més barates. Però totes sabem, que si la seva filla és alguna de les afectades pels efectes adversos, de cop i volta es convertiran en les lluitadores més afèrrimes, i de per vida, en contra del sistema, sanitari i les vacunes. I per mes inri, quan tindran a la UCI la seva filla, encara hauran de permetre'ls-hi fer més proves a la nena per demostrar que no tenia cap malaltia prèvia a la inoculació de la vacuna, sense que cap ajuntament, que no els va dir amb anterioritat en una xerrada informativa, que això els podia passar, ho impedeixi.

La fiscalia espanyola demana cinc anys de presó a Núria Pórtulas

La xarxa, febrer 2008

www.klinamen.org

El fiscal de l'Audiència Nacional espanyola, Miguel Angel Carballo, demanarà cinc anys de presó i una multa de 6.300 euros a Núria Pórtulas sota l'acusació de 'col·laboració amb banda armada' durant el judici que es durà a terme properament. L'informe basa l'acusació en el que, segons l'advocat de l'acusada, Benet Salellas, "és una llista de sospites i hipòtesis".

En aquest sentit, el text presentat se centra en els lligams entre Núria Pórtulas i Juan Sorroche, detingut i empresonat a Itàlia per la participació en l'incendi de dues furgonetes de l'empresa ferroviària d'aquest país per la col·laboració d'aquesta en la deportació de persones migrades. Segons el fiscal, el fet de posseir propaganda anarquista en abundància i mantenir comunicacions amb diferents presos o persones vinculades a l'anarquisme són proves evidents de col·laboració amb un "grupo de afinidad en el entorno anarquista insurreccionalista, que realizaria acciones directas violentas".

D'altra banda, des de l'assemblea per la llibertat de Núria Pórtulas consideren que l'argumentació del fiscal cau pel seu propi pes i valoren la situació com un salt més en l'espiral repressiu cap a les persones que se solidaritzen amb els presos i preses polítiques. La convocatòria d'una concentració el dissabte 7 de febrer a Girona, va servir per difondre la nova situació i reactivar la campanya per l'absolució de cara al judici.

El cas

La jove de Sarrià de Ter, detinguda sota la llei antiterrorista el 7 de febrer de 2007 al seu domicili pels Mossos d'Esquadra, va ser empresonada durant tres mesos per ordre de l'Audiència Nacional espanyola. En un primer moment, la policia autonòmica la va acusar de pertinença a banda armada i tinença d'explosius. Posteriorment i ja davant el jutge de l'Audiència, l'acusació de tinença d'explosius es va retirar perquè aquests no existien. Llavors, l'acusació es va rebaixar de pertinença a col·laboració amb banda armada. El cos policial va demanar més temps per dur a terme noves investigacions al jutge instructor. El magistrat hi va accedir i va dictaminar l'empresonament de Pórtulas.

Tres mesos més tard i davant la falta de noves proves dels Mossos d'Esquadra -només la famosa agenda blava que havien confiscat en un control de carretera després d'una manifestació-, la jove de Sarrià va ser posada en llibertat sota la fiança de 15.000 euros.

Les mobilitzacions

La detenció i empresonament de Núria Pórtulas va provocar una gran mobilització social des del primer moment, fet que va esdevenir clau per aconseguir la seva sortida de la presó, segons l'assemblea de suport. L'organització d'aquesta mobilització la va engegar l'assemblea per la llibertat de Núria Pórtulas, un col·lectiu des del qual es van convocar concentracions, recollides de firmes, mocions als plens municipals, accions de denúncia....

Entre els exemples de suport més importants de la campanya per la llibertat de Núria Pórtulas, destaquen les concentracions setmanals davant la seu d'ICV, les més d'11.000 signatures entregades a la Generalitat o les diverses manifestacions amb una elevada i constant participació. El paper d'ICV en tot el cas, tant pel fet que els Mossos d'Esquadra fossin qui van iniciar i aplicar la llei antiterrorista com per les posteriors declaracions fetes per Joan Boada -secretari general d'Interior- i per Joan Saura -conseller d'Interior- que criminalitzaven Núria Pórtulas i la campanya de suport, han fet que aquesta formació torni a ser el blanc de les crítiques arran d'aquesta operació repressiva.

La Transició ja es perfila abans de la mort de Carrero Blanco i del mateix general Franco

Osona, gener 2008

Diego Ruiz

Gent, cal saber llegir entre espais i línies, encara que sigui en diaris de la burgesia. L'advocat i antic alcalde franquista de Girona, d'origen familiar en l'entramat logístic carlí del Terraprim empordanès a finals del segle XIX, Ignasi de Ribot i Batlle, confessa l'existència d'una poc dissimulada preparació oligàrquica de la transició en vida de Franco i de Carrero Blanco en una entrevista del periodista Dani Vilà, publicada en l'edició del diumenge 1 de febrer del diari 'El Punt', en la qual aquest advocat gironí i alcalde entre 1972 i 1979 de la ciutat exposa el fet que la pròpia oligarquia del règim franquista, d'acord amb l'imperialisme nord-americà, la NATO i la Comunitat Econòmica Europea del tractat de Roma, es preparava el nou règim de la Segona Restauració Borbònica almenys des de 1972, quan es va entrevistar amb el subsecretari del ministeri de Governació, l'advocat Santiago de Cruïlles i de Peratallada Bosch (Barcelona, 1919 - Begur, 1999), considerat pel diari 'El Mundo' (07/10/1999) un aristòcrata català al servei de Franco en el seu obituari, escrit per Félix Martínez, ja que era baró de Cruïlles i marquès de Castell Torrent, era conseller del 'Movimiento Nacional', gendre del president de la Lliga, Joan Ventosa, va col·laborar amb Garicano Goñi i va aconseguir la Subsecretaria de Governació del règim franquista.

En aquell moment l'autonomia obrera enfront del PSUC-PCE i de la pròpia extrema esquerra i el nous nuclis de l'anarquisme social juvenil es trobaven en un interessant procés de creixement i consolidació després de l'operació capitalista de 1966 de l'anomenat pacte d'una part considerable de la CNT amb el Govern franquista per reforçar el règim corporativista del sindicalisme vertical enfront de la creixent influència del PSUC-PCE i de l'extrema esquerra en les primeres Comissions Obreres.

Ignasi de Ribot es considera un alcalde de la Transició que va planificar l'alcaldia de Girona com una mena de gerència en comptes d'una projecció política del 'Movimiento Nacional' del general Franco. Aquest advocat gironí afirma que "quan em van cridar a Madrid per proposar-me ser alcalde, Santiago de Cruïlles em va explicar que per l'edat d'aquell Senyor [el general Franco] passarien dos o tres anys o els que siguin i que buscaven gent que no haguessin pres part en la guerra per equilibrar la Transició i no pas un alcalde del 'Movimiento'. En aquesta mateixa entrevista l'advocat i ex alcalde agreix el paper del carrillisme en el decurs de la Transició a Girona i especialment l'actitud conciliadora i dialogant del quadre stalinista del PSUC local Francesc Pararols.

Cinc motius per ser vegà

Manresa, febrer 2008

Ferran Mir Culell

Tradicionalment a Espanya els vegetarians hem patit una gran incomprensió, i encara més els que som vegans, és a dir, que no utilitzem cap producte d'origen animal,tant per menjar, vestir, calçat, com a cosmètic, etc. cosa que no succeeix en altres països europeus, com Alemanya, Holanda o el Regne Unit. Per això vull exposar els motius que ens porten a seguir aquesta filosofia de vida:

1-El principal motiu per a la immensa majoria de vegans és el respecte als animals.
Considerem que els éssers vius amb sistema nerviós central i, per tant, capacitat de sentir, mereixem no ser explotats ni assassinats.

2-La salut física. Està demostradíssim que sent vegà es pot estar perfectament sa, en canvi la carn comporta una infinitat de problemes físics (cardiovasculars, càncer, etc).

3-La salut mental. El fet de menjar carn provoca un augment de l'agressivitat i una disminució del coeficient intel·lectual.

4-La fam. Per produir un quilo de carn es necessita una quantitat molt superior de terra, aigua, diners i energia que per produir un quilo de cereal, verdura, etc. Si aquests recursos es destinessin al tercer món es podria erradicar la fam i la set per complet.

5-El medi ambient. Els gasos que emeten els animals en grans concentracions contribueixen significativament a l'efecte hivernacle, i els seus purins contaminen les aigües.

Pinzellades de dignitat

Manresa, gener 2008

Machete Amor

Al tornar d'un viatge als Territoris Ocupats, et quedes amb un petit canvi que no et deixa acabar de quadrar les coses mai.

Tres persones manresanes i una de Barcelona de Boicot Preventiu, a finals de desembre vam anar a visitar, conèixer, compartir i intercanviar a Palestina, més concretament als territoris ocupats de Cisjordània. Aquest viatge venia programat amb molta antelació i després de varis anys treballant el tema del boicot a l'Estat sionista d'Israel.

Els primers dies a Jerusalem i a Betlehem van ser de descobriment d'un poble oprimit i reprimit però intel·ligent, digne, format, alegre i amb molta vida. Mercats plens, somriures pels carrers, tranquil·litat, nens i nenes jugant a la nit al barri vell de Jerusalem,... tot trencat exclusivament per la presència de les armes i uniformes que representen l'estat sionista d'Israel, l'estrella de David i les IDF (Israel Defense Forces). També el mur et colpeix des del primer moment. Gires un carrer i allà està, 8 metres de formigó armat, torres de vigilància amb tiradors, càmares per tot arreu...Vaig tenir la sensació d'estar davant d'una presó, però de 700 km de mur!

El dia 27 de desembre érem a Hebron visitant i parlant amb les veïnes del barri vell de la ciutat, que han vist en els últims anys com colons de la ultra dreta jueva (molts vinguts de l'estranger) ocupen les parts altes d'alguns edificis i expulsen als seus habitants. "Amb un molotov van cremar-me l'habitació fa uns dies", ens explicava un jove palestí a la porta de l'habitació on encara es sentia la pudor de cremat, mentre un soldat ens vigilava des de la torre del costat. Per cada colon, hi ha 4 soldats. Els comerciants i habitants de les parts baixes s'han de protegir dels colons posant xarxes metàl·liques i ferros per poder caminar i obrir les botigues de tota la vida, ja que des de dalt, els colons llencen pedres, ampolles, deixalles,.... Tot amb la complicitat de les IDF i la protecció de la llei militar israeliana. A quarts d'una ens informen que estan atacant Gaza. Incredulitat, "és dissabte i ahir van obrir el setge perquè entri ajuda...". Ràpidament la gent es quedava informant-se pels carrers, tothom mirant Al-Jazira, xerrant,... les cares anaven canviant, es començava a sentir la pesantor de la impotència. Mentre, el soldat israelià que ens demanava els documents, arma en mà, per passar un dels check-points de dins de la ciutat vella, li queia la baba (literalment) a l' intentar deixar anar alguna paraula en anglès i riure a la vegada.

Vam sentir els primers crits, i

Actualitat /Internacional

als carrers on hi havien edificis amb colons, xavals que no passaven dels 14 anys, començaven a organitzar-se, tapar-se i llençar les primeres pedres contra les cases dels ocupants colons i les forces sionistes de l'exèrcit. Cada vegada hi havia més tensió, els soldats començaven a aparèixer armats, llençant gas, bombes de so, bales de metall,....

A partir de llavors vaig reafirmar algunes coses. El què aquí ens intenten vendre com una guerra, és el fet de que uns menors amb pedres, pneumàtics i molotovs, s'enfrontin a les IDF amb les millors armes, helicòpters, gasos,.... i que a Gaza, els pocs combatents amb armes curtes i alguns "míssils" domèstics s'enfrontin als F-16, Black Hawk's artillats, tancs

Merkava, i inclús els submarins nuclears regalats per alemanya. Això no és una guerra, no és un conflicte. És una potència militar, que és tot l'estat sionista d'Israel, contra un poble armat amb pedres. Possiblement els jueus de Varsòvia del passat tenien més possibilitats que els palestins d'avui.

A Hebron vam intentar estar el màxim de temps amb la gent al carrer, els gasos s'escampaven per tot arreu i les ambulàncies palestines s'enduien els primers ferits. Els joves palestins amb pedres resistien. Els covards soldats s'atrinxeraven i disparaven les seves armes. Els soldats et miraven malament darrera el seu casc perquè els molestava la presència de testimonis. Els xavals encaputxats amb la cufia o la samarreta et donaven les gràcies per estar als carrers amb ells. D'Hebron a Gaza no hi ha ni 70Km.

A partir del dia 28 es van declarar tres dies de vaga general per dol a tots els territoris. Cada vegada es notava més la pesantor. Els comerços i els mercats tancats, la gent mirant notícies 24 hores, carrers buits de persones i plens de soldats. Nosaltres vam continuar, ja que els mateixos grups que havíem de visitar volien dir moltes coses. Vam reunir-nos amb organitzacions de suport a presos polítics, amb la gent de boicot, amb els grups de resistència a la construcció del mur. Informació i més informació que cada vegada ens omplia més de ràbia i d'incomprensió.

A totes les ciutats dels territoris ocupats, cada dia hi havia manifestacions, confrontacions amb les IDF, la policia palestina fent de zipallos reprimint i arrestant als joves palestins, gasos i pedres; a Gaza, l'assassinat en massa continuava, Israel disparava a escoles de Nacions Unides, hospitals, ambulàncies,...ho feien amb bombes de fragmentació, inclús bombes de fòsfor blanc al camp de refugiats més gran de món; als territoris del 48 (actual Israel), a Haiffa, ciutat de majoria àrab, van haver-hi manis i més de 300 detinguts, els pocs antisionistes d'Israel es van manifestar a Tel-Aviv, unes 2000 persones. A altres ciutats de majoria àrab es van repetir manifestacions.

El dia 2 vam anar a Ni'Lin, petit poblet a prop de Ramallah, on cada divendres es fa una concentració en contra de la construcció del mur, que separarà el poble dels seus camps de cultius i oliveres. Ens van informar que les IDF van posar checkpoints per retenir als estrangers. El conductor ens va fer arribar. Hi havia la gent del poble, alguns estrangers i uns quants Anarquistes Contra el Mur que cada divendres arriben des d'Israel. La intenció de la concentració és caminar per intentar arribar a les oliveres. A la muntanyeta del davant i amagats entre les oliveres es veuen els soldats. No s'havien caminat ni 500 metres quan van començar a caure els primers pots de gas. Els més joves es separen en grups i avancen llençant pedres amb les fones. Hi ha moments que l'ambient és insuportable del gas concentrat, costa respirar, no es veu bé, disparen per l'esquerra i pel davant. Llencen nous dispositius de gas que no se senten ni es veuen, però són metàl·lics i fereixen greument. El divendres anterior, les IDF van matar dos menors amb foc real. Diuen que cada divendres es llencen entre 4 i 5 cents pots de gas. No es poden comptabilitzar les bales de goma, metàl·liques ni munició real. La confrontació dura prop de 5 hores. Increïble la valentia, resistència, solidaritat i dignitat de les mirades sota la cúfia enfrontant-se als assassins covards que intueixes de lluny. A Ni'lin vam viure per unes hores el quotidià de la població palestina. Dol i lluita contra covardia, somriures i pedres contra odi i armes, solidaritat i dignitat contra genocidi. Més enllà de lluitar per una bandera o un país, es lluita per unes oliveres i horts, es lluita perquè parin de matar menors, es lluita per poder existir.

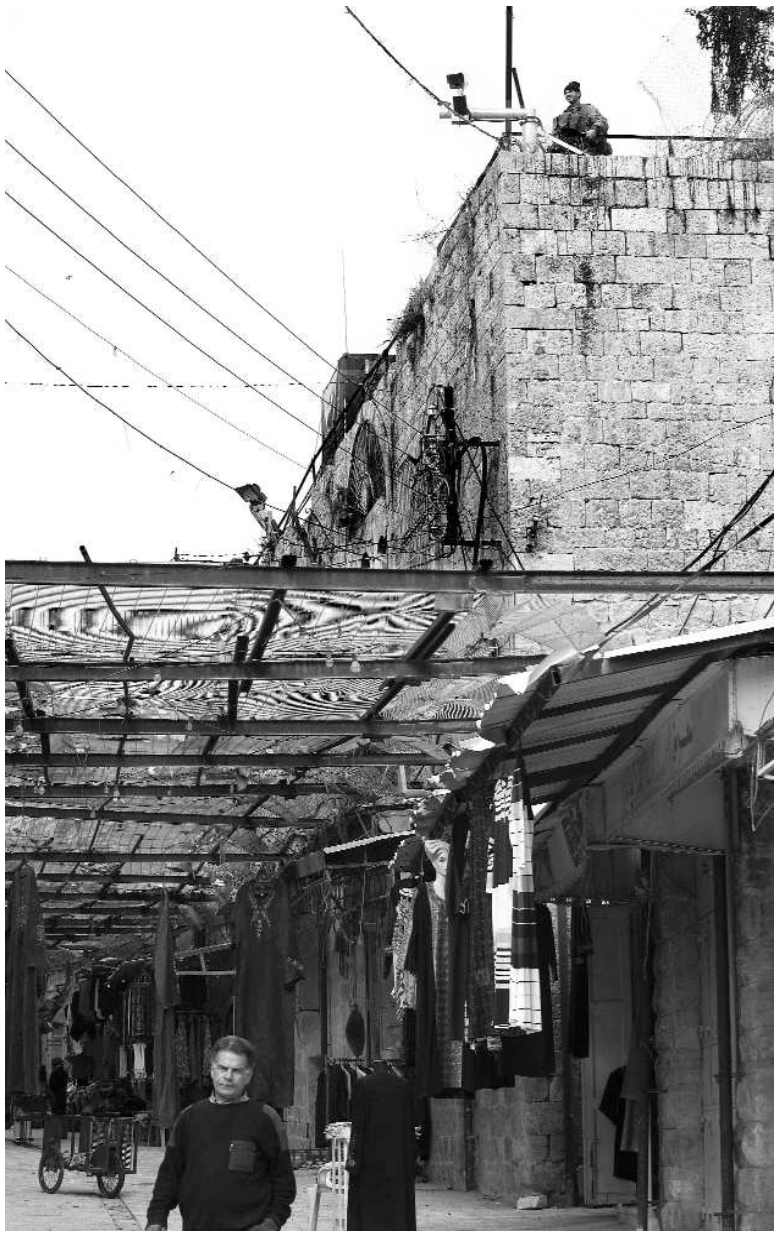

Els dies següents vam fer diferents visites per comunitats de la vall del Jordà. Zona especial militar, els habitants de la vall (la majoria beduïns) no poden fer servir l'aigua ni l'electricitat, no poden fer construccions o reformes a les cases, els moviments els tenen limitats. Per altra banda, els colons ocupants de la vall tenen tots els serveis coberts (inclús les piscines) i són els propietaris de les plantacions on esclavitzen a la població palestina, a més van fortament armats. La mirada curtida de les beduïnes, és de persones crescudes en la resistència més pura, la de mantenir-se viva dia rere dia.

Els últims dos dies van ser de nou a Betlehem i Jerusalem. L'ambient havia canviat tant dels primers dies. Qui et venia les verdures, el conductor del bus, al carrer,...tothom parlava del què succeïa a Gaza amb sentiment d'impotència, incomprensió, ràbia sense poder ser canalitzada contra Israel (mai diuen contra els jueus), contra el govern actual de Palestina, contra el govern d'Egipte, contra Europa,... Ens estan matant impunement i continuen xerrant de guerra! es continua comprant a Israel tots els productes, firmant acords,... però que no ho veieu? Que no ho veiem? Som còmplices!

Els canvis que no quadren, no són més que la reafirmació que cap bandera farà lliure a ningú, tots els estats oprimeixen i reprimeixen, els patriotismes són interessos... ja ho sabíem. Però també la mirada dels que s'enfronten als IDF a Palestina es mereixen el màxim respecte, ni que les consignes siguin antagòniques a les meves idees, elles lluiten cada dia per viure i cultivar, moren per existir contra un estat, el d'Israel, que és la guerra en si mateix. El sionisme és colonialisme i Apartheid avui, i no totes les teories són vàlides per combatre això. Tots els estats han de desaparèixer, però el d'Israel primer, i nosaltres, des de casa nostra, no ens podem alienar, ja que el govern de casa és molt amic del d'Israel. A casa tenim persones firmant convenis amb els genocides. Acabem amb totes les autoritats!

Visca la Llibertat, pedres contra el poder des de Manresa, Berga, Igualada,...a Ni'lin.

A 30 años de la Revolución Sandinista

Manresa, gener de 2008

Una Sardina

Y después de la Revolución Sandinista, aquella que en los 80 levantó tantas pasiones y tanta solidaridad en el mundo, aquella que hizo postrar los ojos del mundo en la olvidada Nicaragua, ... qué quedó , qué cambió, qué huella dejó a las nicaragüenses?

Lo cierto es que el Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN) no lo tubo fácil durante los años que le siguieron a la victoriosa entrada del ejército guerrillero a Managua en el 1979. La CIA, bajo la directiva de Ronald Reagan, dólar en mano, consiguió crear un ejército (conocido como La Contra) que des del Estado títere de Honduras no le puso las cosas fáciles al FSLN, impidiéndole de ocuparse de las reformas por las que lucharon los y las sandinistas. Al tener que concentrar esfuerzos para bloquear la guerra contrarrevolucionaria, las pocas acciones que pudo iniciar el gobierno revolucionario fueron una campaña de alfabetización y la repartición de tierras a cooperativas de campesinos/as; aunque muchas de estas tierras, durante los años del neoliberalismo (tras la derrota electoral del Frente en 1990) iniciados por Violeta Chamorro, fueron siendo despojadas de nuevo por los terratenientes/burguesía nacional.

Treinta años después de la entrada a Managua y 80 años después del alzamiento del "General de hombres libres" Augusto César Sandino y a casi 3 años del gobierno del FSLN de Ortega, qué queda de "revolucionario" en el sandinismo, o más bien en el neosandinismo? Los enormes carteles publicitarios rosas (eso es, un rojo descafeinado) instalados en todas las carreteras y ciudades del país nos dan una idea: "Arriba los pobres del mundo", "Servirle al pueblo es servirle a Dios" o "Vamos por más victorias". Populismo, Religiosidad y Poder. Eso es, precisamente, lo que es actualmente el FSLN de Daniel Ortega.

"Populismo", tan de moda en los Estados autodenominados del "socialismo del siglo XXI", que en el caso del gobierno de Daniel Ortega va de la mano de la "religiosidad", basándose en la utilización de la religión para atraer votantes y como forma de justificación de sus políticas (aprovechando estratégicamente el hecho que en Nicaragua el cristianismo es verdaderamente una religión de masas). Es, a través de esta clase de populismo, como el gobierno de Ortega pretende ostentar el "poder" por el poder mismo, sin desarrollar políticas que modifiquen la situación de pobreza y exclusión del pueblo nicaragüense.

Para muestra un botón: durante la campaña electoral del 2006, a tan solo unos meses de las elecciones que ganaría el FSLN de Daniel Ortega, éste junto al resto de partidos (exceptuando el Movimiento de Renovación Sandinista, escisión izquierdista del Frente) y de la mano de la iglesia católica, acordaron retirar la ley que, des de hacía más de 100 años, permitía el aborto terapéutico, declarándolo ilegal sin excepción alguna. Esto no nos debe extrañar, teniendo en cuenta la falta de un trabajo interno alrededor de la desigualdad de género dentro del movimiento sandinista de los años 80 y de los años posteriores (así como sucede en otros movimientos guerrilleros). Este es uno de los aspectos más criticados del sandinismo: la falta de perspectiva de género y el fomento del ideal de masculinidad del "guerrillero machito invencible". Por ejemplo, el lema de campaña electoral del Frente, en 1990, fue "Daniel, mi gallo", eludiendo a la masculinidad de Ortega.

A pesar de que consideramos que ningún gobierno, por "socialista del siglo XXI" que se considere, tiene posibilidades reales (ni siquiera las intenciones) de dar paso a la emancipación del pueblo desde el pueblo mismo y acabar con toda forma de dominación, explotación y exclusión, nos llena de rabia historias como la de José de 23 años, que trabaja en un hostal en León. José es del 20% de la población que se considera activa en Nicaragua (aunque esto no significa que el 80% restante no trabaje, sino que lo hacen sumergidos en el trabajo informal), así que se podría considerar "afortunado", pero nada más lejos de la realidad. Trabaja 18 horas al día, 7 días a la semana (sin un solo día de descanso al mes) por el miserable sueldo de 2600 córdobas, es decir, unos 130 dólares al mes. Pero eso si, bajo un gobierno que se llama socialista y que tiene la dicha de haber protagonizado una de las revoluciones más conocidas del mundo.

Lo cierto es que, con frecuencia, las bases poco tienen que ver con los dirigentes; y eso es lo que pasa con el pueblo nicaragüense. Un pueblo muy politizado, con grandes conocimientos de su historia (a pesar de que los/las más jóvenes no vivieron la revolución y la posterior guerra) y orgullosos/as, en su gran mayoría, de lo que fueron capaces de hacer: acabar con la despótica y cruel tiranía de la dinastía de los Somoza que por más de 40 años oprimió al pueblo.

La gestión de Daniel Ortega no es lo que las bases sandinistas esperaban. Se anhelaban cambios profundos en un país donde la pobreza y la exclusión se contraponen a la opulencia del selecto grupo de comandantes que con la revolución del pueblo se llenó los bolsillos. Y este sentimiento de frustración con regusto a "victoria amarga" se vive en las gentes y en las calles, siendo más que habitual comentarios como "no es por eso por lo que luchamos".

Una revolución que no consigue transformar radicalmente las relaciones sociales, que no destruye la estructura en la cual se apoya todo el sistema de explotación y exclusión y que de los escombros no construye una nueva realidad basada en la fraternidad entre los individuos, no se le puede llamar revolución social, único mecanismo de liberación social. Si a lo de Daniel Ortega le llaman revolución... con nosotras que no cuenten!

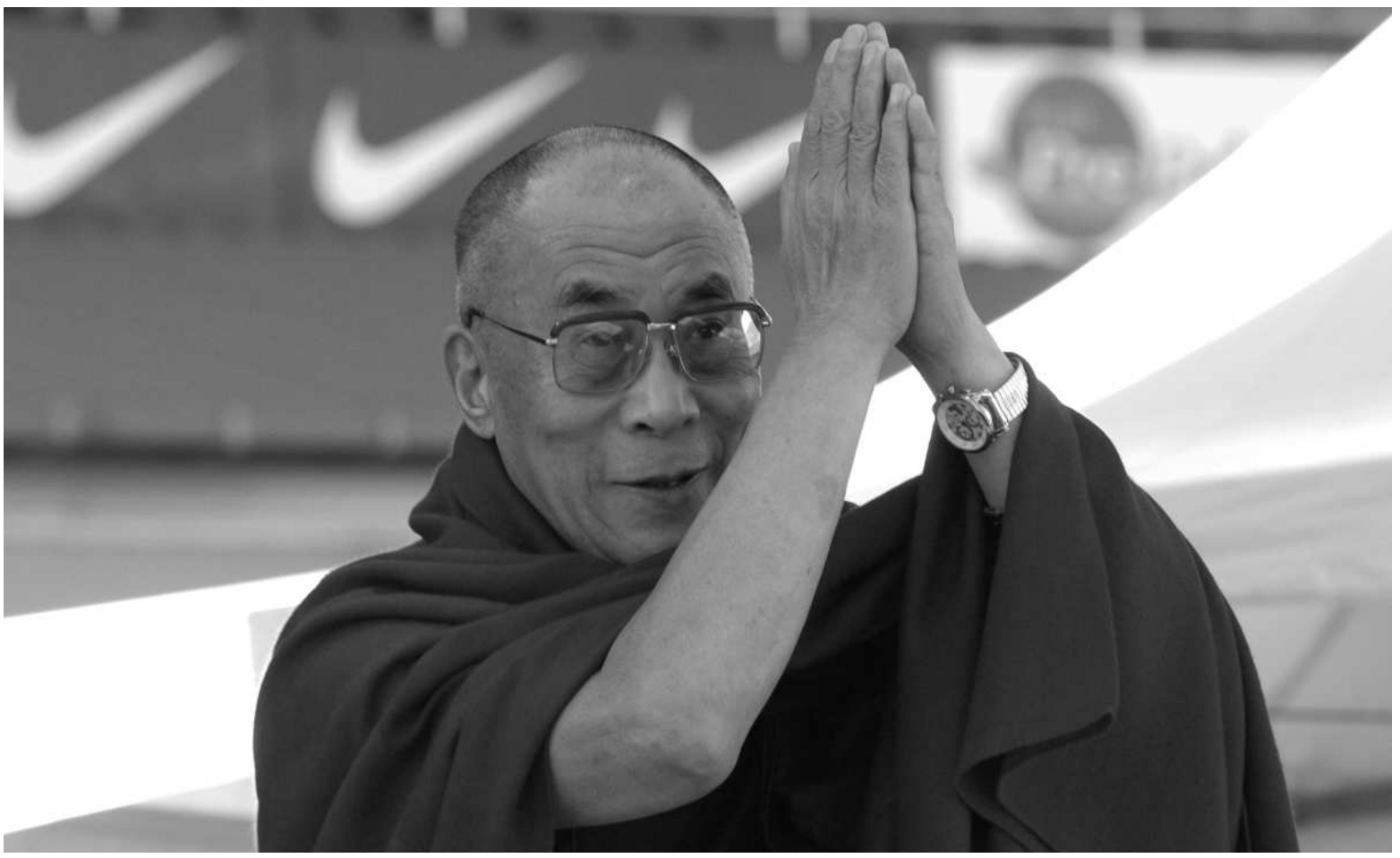

¡Ni comunistas ni budistas!

Los monjes budistas intentaron boicotear los juegos olímpicos de Pekín, inculpando a china de no respetar los derechos humanos en el Tibet

Picauville, agost 2008

Joan Busquets

Los monjes Tibetanos quisieron entorpecer el paso de los deportistas que llevaban la antorcha Olímpica, causando violentos enfrentamientos como protesta por la ocupación China en el Tibet. Poniendo en evidencia el pacifismo de Dalai Lama, "orientado hacía una búsqueda meditativa de iluminación espiritual".

Esta imagen idealizada por occidente es muy distinta a la realidad, el budismo está estrechamente vinculado con la violencia a través de su historia, cinco Dalai Lamas fueron asesinados por sacerdotes budistas. No es una religión tan pacifista como quieren hacernos creer, pues como otras religiones, también había venganzas internas, corrupciones y guerras en nombre del budismo.

Cuando China ocupó en 1959 el Tibet, los tibetanos vivían en un sistema social, político y económico absoluto, basado entre el señor y el vasallo. La mayor parte de las tierras pertenecía a los monasterios y familias aristócratas, que acumulaban riquezas enormes, a costa de una explotación feudal insaciable.

Los campesinos morían de hambre. Los niños de los campesinos eran arrebatados de sus familias, para prepararlos a ser monjes, y a otros los reclutaban a trabajos domésticos, eran auténticos esclavos, donde se les hacía trabajar, gratuitamente, a vida. Tampoco se podían casar sin el consentimiento de sus amos. Los que intentaban escapar eran torturados, y los que reincidían los mutilaban de una mano o les quitaban los ojos.

"Si tuviera que escoger entre un gobierno feudal (subordinado a la autoridad sacerdotal) o una dictadura comunista, no escogería ni uno ni el otro, ya que ambos sistemas son ultrajantes."

Con el comunismo se han suprimido estas practicas medievales, desde entonces, ha habido reformas sociales sustanciales, aperturas de escuelas y hospitales, que antes no existían. Esto no quiere decir que los Derechos Humanos actualmente sean respetados, ni mucho menos, pero al menos la esclavitud ha sido abolida, y los que trabajan perciben un sueldo.

El propio Dalai Lama, con su sonrisa bonachona, dice, que en el Tibet, se vivía antes de la invasión comunista una cultura profundamente espiritual y noviolenta, un mundo feliz, sin sufrimiento. Esta descripción, apoyada por los budistas americanos y de la India, es totalmente falsa. Un espejismo con el propósito de atraer las simpatías de occidente, no hay que olvidar cuando Dalai Lama tenía el poder fue extremadamente cruel con la población.

Si tuviera que escoger entre un gobierno feudal (subordinado a la autoridad sacerdotal) o una dictadura comunista, no escogería ni uno ni el otro, ya que ambos sistemas son ultrajantes.

El Ministro francés de asuntos exteriores Bernard Kouchner, dijo, acerca de Dalai Lama, que era una persona de paz. Supongo, no ignoraba que en el Tibet hubo hace 49 años una teocracia feudal. La tortura pública era un espectáculo corriente, aún hoy quedan vestigios de suplicio en las prisiones de los monasterios. "Algunos visitantes occidentales en 1969 observaron numerosos mutilados a causa de aquella barbarie". Cosa que el Sr. Kouchner debe de saber perfectamente.

En Francia en un programa televisado comentaba una anécdota acaecida a un grupo parlamentario francés que tenía que entrevistarse con Dalai Lama. El grupo en cuestión estaba de pie esperando el santo hombre, cuando éste se asomó en el umbral de la puerta, les invitó a que se sentaran, pues no estaba bien, dijo, que estuvieran de pie mientras él iba al retrete. Este comentario fue interpretado de "genial". En Francia cualquier cosa que haga este señor es vista con simpatía, hasta su propia mierda.

En vez de reconocer los errores del pasado y pedir perdón por las torturas y los abusos sexuales a menores de edad, tienen la desfachatez de acusar a los chinos, que en el Tibet no se respetan los DERECHOS HUMANOS. ¡Qué cinismo! Ni antes ni después nunca fueron respetados, por consiguiente son los menos indicados para dar lecciones de moral

La iglesia católica española tampoco supo pedir perdón por los crímenes cometidos durante la guerra civil española, igual ocurre con los monjes del Tibet que se presentan también como mártires, y no como verdugos.

Breus

Anarquistes paguen un quiosc incendiat a Grècia

La ràbia anarquista grega segueix cremant al capital i solidaritzant-se amb les víctimes col·laterals del conflicte. Dos mesos després de la crema del seu quiosc durant uns disturbis ocorreguts a la ciutat de Thessalonica, una dona de 74 anys ha rebut 13.000 euros per part de grups anarquistes per poder refer la seva vida.

Assassinen a una anarquista a Moscou

Skat, una companya anarquista, fou assassinada el passat 20 de gener d'un tret al cap per un desconegut, conjuntament amb l'advocat Stanislav Markelov. El motiu dels assassinats foren, sens dubte, les continues denúncies que havia realitzat l'advocat contra alguns responsables del genocidi txetxè i grups de nazis russos. Skat estava implicada en les lluites anarquistes i en diversos periòdics contrainformatius. Que la terra et sigui lleu, companya

Registres en diverses cases okupades de Xile

Les últimes accions contundents reivindicades per grups anarquistes xilens han estat l'excusa perfecte pels carabinieris per dur a terme un seguit de registres i desallotjaments preventius en cases okupades de ciutats com Santiago de Xile o Temuco. Les cases afectades han estat el Hogar, la Idea, La Malicia, la Escalera i Dreves. Des dels sectors més combatius xilens s'han realitzat comunicats exposant que el victimisme inherent i la passivitat de resposta mostrat per alguns dels habitants d'aquestes okupacions, no ajuden en la lluita per la guerra social.

Ockland en flames (EUA)

L'assassinat d'Òscar Grant en mans d'un agent de la policia fou el detonant de tot un seguit de disturbis a la ciutat d'Ockland que, aconseguiren entre altres coses, tancar momentàniament la comissaria de Lake Merrit. La ràbia produïda per la vigència del racisme institucional als Estats Units visualitzat altre cop per aquest nou assassinat, perdurà durant diversos dies, provocant nombroses destrosses per la ciutat. La policia acusà a grups anarquistes de provocar l'agudització del conflicte.

El negoci dels agrotòxics: mort i destrucció

Manresa, gener 2008

Sementi

Dues de les multinacionals més poderoses en el món de les llavors són Syngenta i Monsanto. La primera amb seu a Basilea (Suïssa), neix el 2000 arrel de la fusió de les divisions agroquímiques de Novartis i del consorci anglosuec AstraZeneca. Té seu a tots els continents i Barcelona està entre una de les ciutats amb presència d'aquesta multinacional. Monsanto, en canvi, neix el 1901 als EEUU, inicialment fabricava sacarina i edulcorants per la Coca-cola. El 1920 es posa al món dels plàstics i el 1938 compra Fiberloid Corp i el 50% de Shawinigan Resins. Actualment és una de les empreses més potents en matèria d'agrotòxics i transgènics.

El seu historial assassí comença amb la guerra del Vietnam on va dissenyar un herbicida anomenat "agent taronja", el qual destrossava les collites perquè la població es pogués alimentar i els boscos per poder-se amagar.

El seu negoci avarca tots els possibles productes químics del món de l'agricultura: fertilitzants, herbicides, pesticides i també llavors. Normalment el producte l' ofereixen amb el pac complet: unes llavors determinades amb els seus respectius adobs i pesticides.

Ambdues empreses investiguen i comercialitzen amb llavors modificades genèticament (Monsanto controla 3500 llavors transgèniques). Aquest fet té molta oposició a nivell mundial, doncs es desconeixen els efectes que poden tenir les plantes transgèniques, ja sigui en el medi ambient com a la salut humana. Aquests dos monstres no s'arronsen però davant l'oposició mundial. Depenent d'on es troben, la seva estratègia contra els opositors és diferent; per exemple durant la tardor del 2007 guàrdies de seguretat privats de Syngenta varen matar a trets a un camperol del Moviment dels Sense Terra (MST) del Brasil durant una acció de protesta a uns camps on s'experimentava amb panís transgènic.

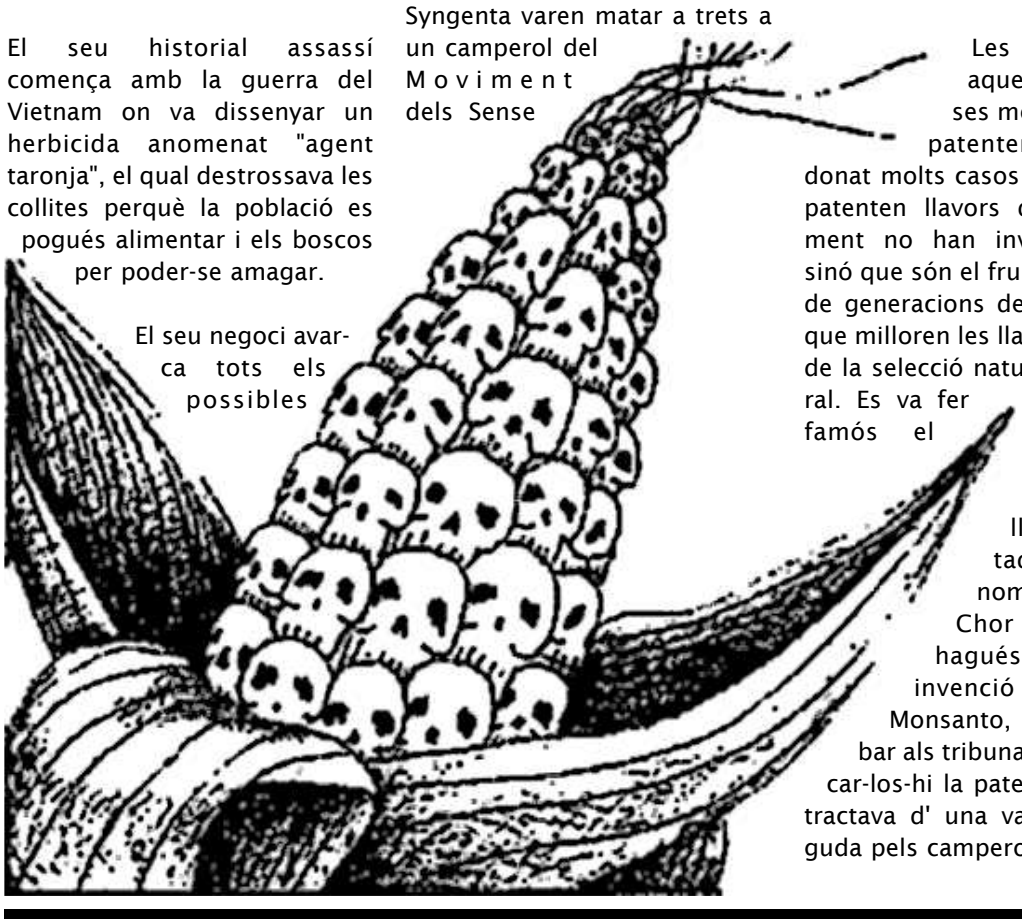

Les llavors que aquestes empreses modifiquen les patenten. S'han donat molts casos en els quals patenten llavors que evidentment no han inventat elles, sinó que són el fruit dels milers de generacions de camperoles que milloren les llavors a través de la selecció natural. Es va fer famós el cas concret de la llavor patentada amb el nom de Chapati Chor com si hagués estat una invenció de Monsanto, però va arribar als tribunals i van revocar-los-hi la patent, doncs es tractava d' una varietat obtinguda pels camperols indis.

A Nord Amèrica, Monsanto també està pressionant a la població agrícola amb denúncies per cultivar les seves llavors sense haver-les comprat. A Percy Schmeiser, un agricultor del Canadà, el van denunciar als tribunals, els seus cultius s'havien pol·linitzat amb les llavors de Monsanto. Aquí a Catalunya també es coneixen casos d'agricultores que cultiven ecològic i els seus cultius es veuen contaminats per llavors transgèniques i a sobre encara et pretenen denunciar!

Per assegurar-se el negoci infinit, aquestes empreses comercialitzen les llavors tractades de manera que no es puguin reproduir, les llavors de la collita obtinguda no germinen mai. Aquest tipus de llavors, coneguda com a "Terminator" força a les persones camperoles a haver de comprar cada any les llavors a aquestes multinacionals, portant-los a la dependència absoluta.

Però no es limiten a condemnar al món agrícola a la dependència i misèria econòmica, sinó que a més el mata lentament. Syngenta comercialitza amb l' herbicida "Gramoxone", el qual és altament tòxic i provoca a la població que treballa i viu a la vora dels camps contaminats d'aquest producte greus malalties i fins i tot la mort. La gent del Mocase (Movimiento Campesino de Santiago del Estero, d'Argentina) ha denunciat reiteradament com la població està greument contaminada per aquests i altres productes altament tòxics. Però ni les empreses ni els polítics pensen posar-hi remei al seu negoci rodó.

La seva publicitat maquillada d'un toc ecologista ratlla el cinisme, es venen com a defensors del medi ambient i dels pobles quan maten lentament amb la guerra química o dràsticament a trets, collant al món camperol amb el negoci de la fam.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Recuperem les llavors!

Manresa, gener 2008

Sementi

Ja a principis del segle XX, va tenir lloc la revolució verda, que va aconseguir que les persones que vivien de la terra i que podien gaudir de certa autonomia perquè aconseguien un alt grau d'autosubsistència, poc a poc, passessin a dependre de les cases de llavors i de productes químics.
Aquesta mal anomenada "revolució verda" va aconseguir crear llavors més productives mitjançant l'experimentació en els laboratoris. Creuaven diferents gens d'un vegetal fins a millorar la producció d'una determinada planta. Les llavors que existien fins aquell moment, eren llavors passades de pares a fills, que al llarg de generacions havien anat escollint les millors plantes per tal d'obtenir una millor producció. En general, eren llavors molt ben adaptades al clima de cada zona i cada petita contrada tenia les seves pròpies.

Aquestes llavors introduïdes durant la revolució verda, els anomenats híbrids, en molts casos són més productives, però no estan tan adaptades a un territori concret, no és possible reproduir-les a nivell casolà, cosa que obliga a comprar-les any rera any i a més venen acompanyades d'una bona carretada de productes químics per millorar la producció: els herbicides per matar les herbes competidores, els adobs químics, molt més manejables que els fems animals però més contaminants, i un munt de productes per aniquilar les plagues i malalties de cada cultiu. Això va aconseguir augmentar la producció, sí, però també va aconseguir crear una forta dependència dels pagesos cap a les cases agroquímiques i contaminar aigües i terres de manera mai vista. Van deixar de plantar aquelles llavors que havien plantat al llarg de generacions i van passar-se a les llavors homogènies dels laboratoris de llavors, cosa que suposava unes despeses que fins al moment no havien tingut, suposava perdre el patrimoni genètic de cada poble i un fort enriquiment de la indústria agroquímica.

Ja més recentment, han aparegut en escena els transgènics: llavors completament creades en un laboratori en les quals s'han creuat gens de diferents espècies vegetals. Aquestes llavors, a part que no se saben les conseqüències que poden tenir a nivell de salut, estan contaminant altres cultius no genèticament modificats de manera irreversible, creen una forta dependència econòmica per part de l'agricultor, ja que no se les pot reproduir ell mateix i també van acompanyats de productes químics, que els proporciona la mateixa casa fent negoci rodó.

Davant de tot aquest panorama controlat per la indústria agroquímica, increïblement hi ha persones que no han baixat el capi que han continuat plantant aquelles llavors seleccionades al llarg dels anys. Hi ha gent, sobretot d'edat avançada, que encara conserva varietats hortícoles locals: el tomàquet de Montserrat, esquenaverd, tres cantos, pometa, francès, rosat, de Castellnou, allargat...., les mongetes filaires, de la custòdia, les rènegues, del cuc..., la col pell de galàpet, la del trinxat, la manresana d'hivern, la melissa, ... carbassa allargada, del bon gust, de cabell d'àngel, del vi... albergínies blanques, llistades, de metro,... pebrots de la república, nyores, rodons,... i així amb totes les varietats de cultius hortícoles. La diversitat de gustos i formes és increïble, i és un patrimoni que s'està perdent amb la invasió de llavors de la indústria.

Per la reproducció de cada llavor, si volem conservar-ne les característiques que ens interessen, hem de conèixer molt bé com es reprodueix cada planta, intentant evitar creuaments amb plantes properes i amb altres varietats de la mateixa planta. Per això hem de conèixer bé el cicle de cada planta.

Aquí posarem dos exemples per començar i indicarem on anar a buscar informació per reproduir qualsevol llavor.

El tomàquet:
El tomàquet és una planta que s'autopol·linitza, o sigui que el creuament amb altres plantes és molt estrany. Per tant, agafant tomàquets de plantes que no estiguin al costat d'altres varietats ja ens serviran per treure la llavor.

Per treure llavor triarem els tomàquets que més conservin les característiques de la varietat i els deixarem que madurin una mica més que si els collíssim per menjar-los. Extraurem les llavors i les podem deixar damunt d'un paper per assecar, degudament etiquetat. O bé podem extreure les llavors amb el suc i posar-los en un got on ho deixarem 2 o 3 dies. Allí tindrà lloc una fermentació que fa l'efecte antibiòtic i evita el traspàs de certes malalties d'un any a l'altre. Un cop ha fermentat deixarem assecar les llavors en un paper o damunt un drap. Deixar-les assecar uns dies fora del sol directe.

La carbassa:
En el cas de la carbassa ho tenim més difícil perquè les flors de carbassa són molt atractives als insectes i poden pol·linitzar carbasses a llarga distància. Algunes varietats de carbassa es poden creuar amb els carbassons, o sigui que si

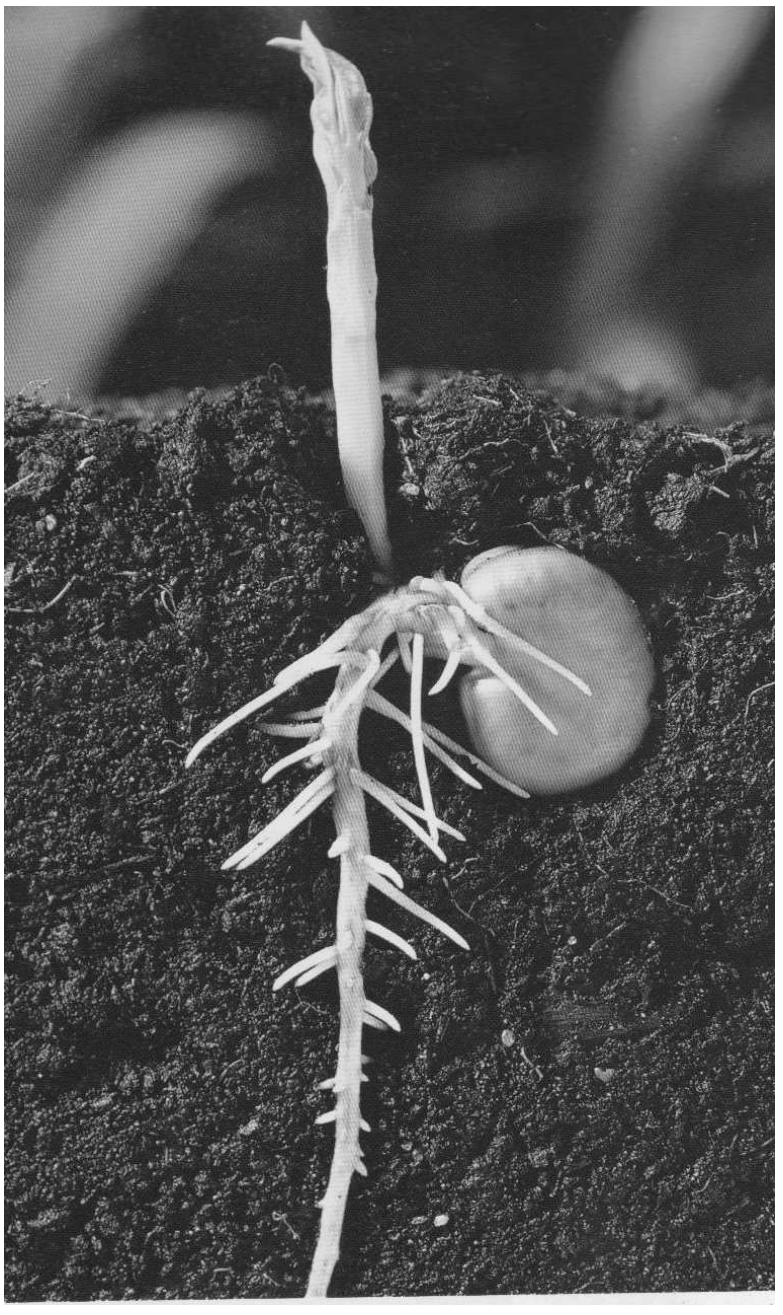

volem conservar una varietat de carbassa, hauríem d'evitar que hi haguessin carbasses a llargues distàncies.

Les carbasses tenen flors masculines i femenines i podem arribar a pol·linitzar-les manualment, protegint la flor de possibles pol·linitzacions d'insectes. Així aconseguim assegurar un creuament entre la mateixa varietat. Les llavors les rentem i les freguem per treure'ls els fils que tenen enganxats i si les posem en aigua, les que floten no són bones i les que s'enfonsen són llavors de bona qualitat. Les deixem assecar sobre un drap o paper sense que els toqui el sol directe.

Per més informació de com reproduir llavors:

- www.esporus.org
- www.lesrefardes.com
-Guía para la recolección de semillas de los vegetales más comunes. De la Red de Semillas de Euskadi.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR TOJUKA
(ANTIC BAR CAMARÓN)
Cl Sta. Maria, 28
Manresa

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

girasol
recursos en energies renovables
INSTAL.LACIONS, PROJECTES, FORMACIÓ
www.girasol.cat
660385344-629764829

T1
www.t1muntanya.com
MATERIAL TÈCNIC DE MUNTANYA
LA NOVA BOTIGA DE MUNTANYA DE MANRESA
Psg. Pere III 49-51 (Galeries Manresa Centre)
Local 15
Tel. 93 874 86 13

Entrevista a Julieta Paredes

De la comunidad mujeres creando comunidad (bolivia)

Mujeres Creando es un colectivo feminista de Bolivia conocido internacionalmente, entre otras cosas, por sus creativas acciones y sus "famosos" grafittis. Con esta entrevista queremos profundizar un poco sobre el surgimiento del grupo, su posicionamiento ideológico y su trayectoria como colectivo, así como dar a conocer la ruptura que se produjo en 2002 ante la institucionalización de parte del colectivo.
Julieta Paredes, integrante de la Comunidad Mujeres Creando Comunidad y de la Asamblea Feminista, se define a sí misma como "una mujer de origen aymara, criada en la ciudad de La Paz, lesbiana y feminista". Nos cuenta que "desde muy pequeña he comprometido mis luchas con la gente empobrecida por la ambición, la violencia y el egoísmo de unos pocos. Soy activista y me dedico a crear en todos los sentidos de mi vida".
Ha publicado varios libros, el último de los cuales acaba de salir y lleva por título "Hilando Fino. Desde el feminismo comunitario".

Bolivia, gener de 2009

Nómadas del globo

¿Cómo y cuándo surge Mujeres Creando?
Mujeres creando surge en 1990. Son 18 años de lucha que tenemos. Nuestro surgimiento se contextualiza en el seno de un encuentro feminista realizado en San Bernardo, Argentina, que nos sedujo por la diversidad de mujeres y pensamientos. La izquierda en Bolivia no había creado ningún espacio para que las mujeres podamos participar en igualdad de condiciones en la construcción de una patria libre de opresiones.

¿Cómo os definíais en lo político?
Cruzábamos el anarquismo y el feminismo y poco a poco nos autodefinimos como feministas anarquistas y no como anarco feministas, porque nosotras fundamentalmente éramos feministas y en cuanto a las relaciones de poder, partido y Estado nos considerábamos anarquistas. El tiempo nos dio la razón porque empezamos a experimentar a los anarquistas sus machismos y homofobias y nos dio mucha bronca escuchar a anarquistas estar contra el aborto igual que el Papa y los conservadores puritanos.

¿Se trataba de un grupo homogéneo o estaba formado por distintas identidades?
Había distintas identidades culturales, sexuales y de edad. También los pensamientos políticos no eran los mismos, aunque la convicción era la de hacer un movimiento feminista desde nuestros cuerpos de bolivianas.

¿Qué tipo de acciones, actividades, etc… realizabais? ¿Creéis que tuvieron una incidencia real en la sociedad paceña de entonces?
Hemos sido muy creativas: desde hacer periódicos, murales en la Universidad, grafittear en las paredes de las principales ciudades, acciones creativas feministas en las calles (otros les llaman performances), escribimos libros, poesías, hicimos también televisión, participamos en diferentes eventos internacionales y nacionales,…

Considero que sí, nuestra influencia ha sido muy profunda. Aportamos en la construcción del feminismo, los derechos de las mujeres y abrimos el camino de las luchas por los derechos de lesbianas, gays, etc… También llevamos adelante una lucha consecuente contra la banca usurera y a favor de las y los pequeños deudores de los bancos.

Y así fue hasta el 2002, año en el que se dio una ruptura dentro del colectivo, dando origen a la Comunidad Mujeres Creando Comunidad, por un lado, y a la Virgen de los Deseos, por el otro. ¿Cuáles fueron los motivos y cómo se materializó esa ruptura?
Se dio una importante ruptura muy saludable para el feminismo en Bolivia. Las razones fueron fundamentalmente políticas. Nos habíamos convertido en un grupo muy famoso internacionalmente pero, en lo local, en Bolivia, nos habíamos alejado de la gente. Éramos consideradas mujeres interesantes, pero nuestro pueblo y las mujeres no querían nada con nosotras y eso a mí y a algunas de nosotras nos dolía, porque la razón de ser de nuestro grupo era que queríamos construir un movimiento feminista y, el movimiento se hace con la gente y con el pueblo y nosotras seguíamos siendo un grupito. En el otro sector [la Virgen de los Deseos] esto no le interesaba, estaban más interesadas en filmar sus performances y ser invitadas como artistas a nivel internacional

¿Qué diferencias/divergencias tenéis la Comunidad Mujeres Creando con la Virgen de los Deseos, tanto a nivel discursivo como en el accionar?
Nosotras estamos construyendo movimiento feminista y teoría feminista desde nuestras historias y nuestras culturas en Bolivia, por eso hicimos la Asamblea Feminista. La Virgen de los Deseos se ha institucionalizado en una ONG que maneja fuertes financiamientos, especialmente del País Vasco, pero de otros lados también. A nosotras nos interesa la acción pedagógica con nuestra gente; a ellas les interesa el sensacionalismo de la pelea y destruir al o a la interlocutora. Nosotras queremos construir comunidades que reflexionen y propongan cambios concretos en el país; ellas quieren ser una élite vanguardista. No nos interesa el poder ni la representación delegada; ellas fueron candidatas para la Constituyente por MBL, partido neoliberal socio co-gobernante del Goñi, genocida de nuestro pueblo. Nosotras estamos pendientes de lo que son los procesos políticos en nuestro país; ellas viven pendientes de difundir su imagen internacionalmente .Y muchas diferencias más que podríamos decir.

También formas parte de la Asamblea Feminista. ¿Quién integra el grupo y qué os proponéis desde este espacio?
La construimos con otras compañeras que estábamos buscando la coordinación entre grupos y colectivos feministas. Formamos parte de la Asamblea diversos grupos en diferentes lugares del país. Las asambleas más fuertes son las de La Paz, El Alto, Cochabamba y Sucre y le siguen Santa Cruz, Potosí y Oruro. Hay de diferentes edades, mujeres que hacen música, indígenas del campo, estudiantes, profesionales, desocupadas, lesbianas, heteros, teólogas feministas, etc… Es una variedad muy rica que estádando frutos. Lo que queremos es construir un movimiento feminista desde Bolivia, generar nuestras propias bases conceptuales y teóricas de un feminismo andino y comunitario. Influir determinantemente en los procesos de cambio que vive nuestro país.

Desde la Comunidad Mujeres Creando, ¿cómo veis y vivís la actual situación política y social de Bolivia? ¿Cuál es vuestra posición respecto al "proceso de cambio" liderado por Evo Morales y el MAS?
En principio señalar que es un proceso de cambios abierto por nuestro pueblo y que Evo no es el líder del cambio, el cambio es nuestro, de mujeres y hombres del pueblo. Evo es un hermano que hoy es presidente de un Estado que es colonial, neoliberal y patriarcal. Sabemos que Evo está haciendo esfuerzos para poner a este Estado al servicio del pueblo, pero no es sencillo y hay muchas dificultades que emanas incluso desde el propio MAS, como la corrupción, la burocracia, el nepotismo y el machismo, por nombrar algunos. Nosotras apoyaremos todo esfuerzo por terminar con el Estado patriarcal que es colonial, racista, neoliberal y machista, también denunciaremos las traiciones y estamos colaborando con propuestas que puedan transformar la vida de las mujeres y los hombres en Bolivia.

Por ejemplo, la nueva constitución no es la que queríamos pero ante la derecha es la que defenderemos como punto de partida, para continuar luchando para que éste sea un proceso de cambios revolucionarios.

Ressenyes/ Humor/ Poesia...

Els fets de Fígols del 1932

El Museu de les Mines de Cercs

Barcelona: Transversal (2009)

Berga, febrer de 2008

Una llonganisa federal

El documental té una duració de 16 minuts. L'ha fet el Museu de les mines de Cercs i està subvencionat amb 5.310 euros rebuts del departament d´Interior, Relacions Institucionals i Participació de la Generalitat Memorial Democràtic. Els texts són molt reduïts, estan redactats d'una forma hisòrica sense cap contigut de fons. No es citen fonts. S'explica el què però no el perquè. No s'expliquen les causes dels fets. Utilitzen una morfologia i una sintaxis molt similar de la que utilitza la bíblia i denota que els autors desconeixen totalment el tema. La sensació que dóna el video es de tibieza. Poc treball d'investigació i adreçat a un públic extens.

Amb dos minuts més es podria haver exposat d'una forma més científica els objectius dels fets del 32 així com els orígens i els plantejaments. Per altra banda, queda totalment orfe d'un contingut històric i es limita a construir un producte sense contingut que comporta una tasca de desorientació històrica. S'oblida de les reunions prèvies al procés revolucionari –documentades per vàries fonts-, el desenvolupament dels sis dies de revolució i el protocol de rendició des revolucionaris.

És fonamental deixar constància que els fets de Fígols de 1932 són organitzats pels grups anarquistas de Fígols després d'haver declarat en una reunió celebrada a Gironella a finals del 1931 que volien dur a terme una revolució d'aquest tipus per demostrar que era factible. És per això que van utilitzar la vaga tèxtil de la zona de l'alt llobregat. Això s'obvia al video que ens presenta la revolució com un acte descontextualitzat i espontani sense preparació previa.

seràs roure, seràs penya,
seràs mar esvalotat,
seràs l'aire que s'inflama,
seràs astre rutilant (...).
Joan Maragall, El Comte Arnau

APROXIMAT

Seràs lladre, seràs serp, seràs la terra trontollant vora l'afrau, seràs tot l'aire que no surt quan riu el riure, seràs l'ocell que té mil plomes, seràs l'incert, l'intució, seràs el dubte apunyalat per l'ànsia vella, seràs un tall, la cicatriu, la cosa cosa i l'esquelet que res aguanta, seràs la por, el desesperarse, els mil bocins i el torsimany de cada banya, seràs l'ofec, desesperança, el cul de got, la poca gana, seràs el tret que mai encerta, seràs el blanc sense color, seràs la nit, la fosca mare, seràs el gest que ho assenyala, seràs el nom de qui diu nom de qui diu aire, seràs el bell, seràs qui tempta, seràs qui sap que mai ho sap, seràs el jorn, la pena a l'alba i la farina, seràs capaç, seràs ignot, seràs el gust i l'anarquia, seràs el bony, la be de bomba, seràs el ruc i l'ase llesta, seràs el vent, seràs cavall, seràs un Joan mirant na Joana, seràs el corc, la fusta agresta, el to trencat i l'espantall, seràs la copa enllà del cel, seràs un tros, potser la llesca, engruna fosca o el grumoll, seràs el serte arran la vinya, seràs semblant, la dimensió, l'humor amor d'ànima teua, seràs la barca sense vela, serà el tel que fa de vela, seràs la llum que no fa nosa, seràs petit, seràs el nen, seràs el preny de símbol foll, seràs el groc, l'aproximat, seràs el vol que s'entrebanca, seràs pinyol, seràs un cop, seràs un altre, seràs l'accent fora de lloc, seràs el lloc de tot accent, seràs la forma, el digerir, lo que no es pensa o lo que sí, seràs el pla, el xargall curull i l'aigua verda, seràs un ull, l'universal, l'orella eterna i un castell, seràs tot l'or, seràs un pal, la vertical, metall impur i l'erm pedreny, seràs el roc de la baixada, seràs veritat, seràs que sí, seràs relat de per les fulles, seràs el fil, seràs el nus, seràs el mal que no té punxa, seràs el nan, l'orat valent, l'amic que ve i que no s'atura, seràs un punt, seràs més ample, seràs futur de si no passa, seràs un ronc de bèstia llarga, seràs el fred, seràs el gruny, seràs un dau, seràs la cinta que no lliga, seràs el mes, seràs el mes desencaixant-se, seràs un pot, lo que hi ha dins, parent de tot i qui s'ho mira, seràs malgrat, seràs un cóm, l'abeurador, la vida inversa i la que no.

blanCalluM
11
2
09

PLOU SOBRE SALAT

Plou sobre el runam i ploren rius de sal,
quan la terra escup endins
no és l'absurd que crema els pins.

Plou sobre salat
corre un verí que mulla
i ens despulla, el més preuat.

Aguantar, no és la millor manera,
que l'espera, no és bona consellera
quan l'aigua, cada dia, mata i rega.

La terra, sense asfalt
no té espera, ni es recupera,
quan deixarem que duri aquesta estúpida sequera?

Què volem anar fent, amagats en forats?
Individus aïllats, quan es plantarà la gent?
De qui depèn el final? Mentre mor l'hort ple de sal?

Eloi, Sallent

Parlem amb... Paulo Aranda de MOCASE

En Paulo Aranda és integrant de la comunitat indígena Waikiru i del Movimento Campesino de Santiago del Estero (MOCASE) d'Argentina. Vam poder entrevistar-lo tot prenent un café amb ell i la Toni. Ens parla amb el cor i amb la calma de la seva lluita. Una lluita imprescindible en els temps del Neocolonialisme agrari.

"Hay esperanza. Porque sabemos que no es sostenible lo que están haciendo"

Manresa, gener 2008

Nosoy

Cómo se define el Mocase?
Paulo: El Mocase es una organización social, que nace a raíz de la problemática de la tierra. En los 80 ya empezaban a aparecer empresas en busca de compras de tierras y eso afectaba a las familias campesinas indígenas y empezamos a organizarnos. En esos momentos había unos compañeros que insistían en organizarse en la construcción social y la educación popular. Empezó como una alternativa a todo lo que se venia. El Mocase nace en los 90, donde organizaciones de distintos lugares ya venían trabajando alternativas de como defender la tierra, como unirse. Pues era juntarse, buscar un nombre que nos legitime y nos identifique a todos con el nombre de Movimiento Campesino de Santiago del Estero.

El Mocase trabaja con organizaciones de base, formadas por las familias campesinas que viven de su propia producción. De generación en generación, producen sus propios alimentos, tienen cuidado de las semillas, del medio ambiente, de la naturaleza. Con el avance de las fronteras de los agrotóxicos están expulsando familias campesinas, contaminando y no están dejando otra cosa que hambre y desocupación. Trabajamos para que nadie sea expulsado, pues en la tierra está la fuente de vida de las familias campesinas indígenas, que de generación en generación vienen viviendo en esas tierras y era injusto que esas empresas pudieran expulsarlas para que desaparezcan o vayan a los barrios o ciudades. Hoy estamos en una permanente lucha, decimos resistencia al aballasamiento de nuestro derecho a la tierra, nuestro derecho a la vida, al trabajo, a la cultura, a nuestra identidad, al derecho que nos corresponde como pueblo.

Pero ante las puertas que le abren los políticos de turno es muy fácil que las grandes empresas puedan venir a usurpar, destruir, contaminar la naturaleza del gran chaco americano, que es la gran masa boscosa de América Latina. El chaco está siendo amenazado, el bosque, las familias, la fauna y la población rural. Pero estamos resistiendo. Es una problemática que nos une a todas las familias campesinas indígenas: nos ayudamos todos o desaparecemos todos.

Nosotros sabemos que dependemos de la tierra para vivir, el día que de la tierra nos saquen, nuestra vida desaparece, así como están todas las otras especies ya sea la fauna, ya sean las plantas medicinales y todos los frutos del bosque están siendo amenazados por el avance de la frontera agropecuaria, que es la frontera sojera, los cultivos transgénicos. Son esos que están atentando contra la naturaleza, contra la humanidad y contra el planeta porque van a destruir. Y eso es preocupante no solo para las familias campesinas sino para los pueblos, aquí vamos a sufrir las consecuencias todos, seas rico seas pobre, por igual.

Qué empresas son las que os desalojan?
Paulo: Pues son empresas extranjeras con complicidad con el poder político de turno y empresas nacionales, todo tiene que ver con una cadena de negocios. Actores de esta destrucción una de las empresas semilleras más importantes que es Monsanto, que controla mas de 3500 especies de semillas transgénicas, Syngenta, Derfull, Cargill, Bungebor, son las empresas instaladas en Argentina.

Una empresa viene con todo el paquete tecnológico, una empresa cuando viene no tiene ni una herramienta sólo dinero. Por ejemplo, llega Monsanto y le garantizan fertilizantes, semillas, pesticidas, herbicidas,... Son negocios de empresas, desaparece la mano de obra, con la maquinaria que tienen pueden destruir miles de hectáreas en poco tiempo. En una semana te pueden sembrar 1500ha.Y todo lo que se viene son transgénicos, el 50% de la producción agrícola en Argentina es soja, con una extensión de 16 millones de hectáreas, de la cual se exporta del 90 al 95% hacia Europa y EEUU. Y la energía que produce es para los vehículos, para el pueblo nada. Y sin embargo aquí en el norte están consumiendo soja y no se dan cuenta.

Toni: Volia fer èmfasi amb el tema dels agrotòxics. Hi ha tot un paquet de productes que estan prohibits però que entren pel Brasil. No hi ha un mercat normatiu que reguli l'ús d'aquests productes a nivell d'Argentina. La part dels agrotòxics no té molta visibilitat, la població, la resistència, hi ha les plagues, etc. Hi ha una sèrie de malalties cròniques, les quals no es relacionen amb la presència d'agrotòxics, malalties cutànies, càncer, malformacions congènites, leucèmia, avortaments espontanis, tota una llista que es coneix però que el sistema sanitari no reconeix. Les cases comercials d'aquests productes llancen estudis sobre la inoqüitat d'aquests productes. I dins aquest desastre és el desastre més silenciós. La lucha por la tierra es muy dura pero es cuerpo a cuerpo. En el momento que entra el agrotóxico es un desalojo silencioso, las familias desaparecen no pueden vivir en esa zona, no pueden respirar, no pueden cultivar. Es la guerra química.

Como es vuestra lucha y resistencia frente a esta situación?
Paulo: Se viene denunciando. Hay la ley de agroquímicos donde hay algunos productos que están prohibidos y se está denunciando pero ante la falta de justicia, todos son cómplices.

Hacemos escraches a Monsanto, Syngenta para que sepan que hay el descontento de la sociedad, que no podemos permitir que el veneno esté allí junto con nosotros por el simple hecho de una ambición económica de poder adquisitivo.

Estamos apostando por una reforma agraria integral donde los recursos, los bienes naturales, tienen que estar mejor distribuidos. No puede haber en nombre de una persona 170 mil ha cuando hay un pueblo de 400 familias que están sufriendo necesidades, es algo injusto.

Nosotros dentro del movimiento estamos trabajando el tema de formación, educación popular. Es valorar todo lo que te rodea, el saber que tiene cada uno porque hemos sido tan discriminados los pueblos indígenas.

Recientemente han aprobado la ley antiterrorista en Argentina...
Paulo: Si y nadie se entera. La ley ya se sancionó. Nosotros ya seremos los terroristas por defender la vida, el derecho a la alimentación. Nosotros decimos nos costará la vida pero la tierra no la cedemos un metro más a nadie. Eso quedará de patrimonio a las generaciones que vienen, no para vender ni para especular, queremos una tierra comunitaria, no individual, que sea un bien social con función social, con criterios de uso. Es algo que aprendemos desde la educación popular: los pueblos, como cuidaban, producían, como vivían, la solidaridad entre los pueblos. Los pueblos se levantan y están haciendo cortes, y hay una criminalización por luchar, tortura, cárcel, allanamientos, día a día.

La policía entra en las casas a las 4 de la mañana, no les importa si hay niños, se llevan a los padres.

Si hay orden de desalojo de un juez te voltean la casa, vienen topadoras, te prenden fuego a la casa, pero ayudamos al compañero que le quemaron la casa. Todavía no hay una familia en el movimiento que la hayan desalojado y se haya ido. Nos han desalojado pero hemos vuelto, nos desalojan diez, veinte, cien veces, y vamos a volver.